

6. LUKU

ELONKORJUUTYÖ

Elonkorjuutyön luonne – Nisun kokoaminen – Lusteen kokoaminen lyhteisiin, sitominen ja polttaminen – Sen alkuperä ja runsaus – Kulutettu ruumenien lailla juutalaisessa elonkorjuussa – Vastaavaisuudet aikaan nähden huomattut – Baabelin hylkääminen, asteettainen lankeaminen ja lopullinen tyhjäksi tekeminen – Jumalan palvelijain merkitseminen ennen kuin vitsaukset tuleva – Sekä järjestelmien että yksityisten tuomitseminen eli koetteleminen – Juutalaisen järjestelmän koetus esikuvallinen – Nisun koetteleminen ja seulominen – Viisaat neitseet, erotettuina tyhmistä, menevät pitoihin – ”Ja ovi suljettiin” – Uusi tarkastus ja muutamien hylkääminen – Miksi? ja kuinka? – ”Korkean kutsun” päätyminen – Aika on lyhyt – ”Jottei kukaan ottaisi kruunuasi” – Palvelijoita ja voittajia yhdennellätoista hetkellä

”ELONKORJUU” on sana, joka antaa yleisen käsityksen työstä, mikä on odotettava tapahtuvaksi vuosien 1874 ja 1914 välillä.¹ Se on pikemmin niittämisen kuin kylvämisen aika, koetuksen, tilinteon, ratkaisemisen ja palkinnon päivä. Koska juutalainen elonkorjuu on esikuva tämän ajan elonkorjuusta, niin saamme huomioon ottamalla ja vertaamalla sen elonkorjuun eri piirteitä hyvin selvän käsityksen työstä, joka suoritetaan nykyisessä elonkorjuussa. Siinä elonkorjuussa oli Herramme erikoinen opetus tarkoitettu kokoamaan niitä, jotka jo olivat nisua, ja erottamaan juutalaisen kansan ruumenet nisuista. Ja hänen opeistansa tuli myös siemen uudelle armotaloudelle, joka alkoi (kohta sen jälkeen kun Israelin kansa hyljättiin) helluntaina.

Herramme sanat opetuslapsille, kun hän toimintakautensa aikana lähetti heidät seurakuntansa keskuuteen, on huolellisesti pidettävä mielessämme todistukseksi siitä, että opetuslasten erityinen työ silloin oli niittämistä eikä kylvämistä. Hän sanoi heille: ”Nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka jo ovat valkoiset leikattaviksi. Ja leikkaaja saa palkan ja kokoaa hedelmää iankaikkiseen elämään.” (Joh. 4:35,36) Ylielonkorjaajana siinä elonkorjuussa (niin kuin tässäkin) sanoi Herra alielonkorjaajille: ”Minä olen lähettänyt teidät leikkaamaan sitä, johon ette ole työtä panneet; muut (patriarkat, profetat ja muut pyhät miehet menneinä aikoina) ovat työn tehneet, ja te olette päässeet heidän työalalleen” korjaamaan hedelmät näiden vuosisatojen ponnistuksista ja koettelemaan tätä kansaa sanomalla: ”Taivasten valtakunta on tullut lähelle” ja kuningas on läsnä – ”Katso, sinun kuninkaasi tulee.” – Matt. 10:7; Joh. 12:15; Sak. 9:9

Sen sijaan, että Herra juutalaisessa elonkorjuussa olisi koettanut tehdä vuohia lampaiksi, hän etsi sokaistut ja hajotetut lampaat Israelissa kutsuen kaikkia, jotka jo olivat hänen lampaitaan, jotta he kuulisivat hänen äänensä ja seuraisivat häntä. Nämä huomiot esikuvasta antavat viittauksen sen työn laadusta, jolle aika nyt on tullut nykyisessä elonkorjuussa eli nykyisenä kokoamisaikana. Toinen ja suurempi kylvö, tuhatvuotiskautena ja tuhatvuotisen valtakunnan suotuisemmissa olosuhteissa, tulee kohta alettavaksi: itse asiassa aletaan nyt jo istuttaa ennalleenasettamisen ym. siemeniä, joista siellä ja täällä totuutta isoaviin ja janoaviin sydämiin tulevaisuuden laiho nousee. Mutta tämä on nykyään ainoastaan tilapäistä työtä; sillä juutalaisen esikuvansa mukaisesti on nykyinen elonkorjuuaika leikkuaikaa koko seurakunnassa (nk. kristikunnassa), jotta siitä kootut

¹ Katso tekijän esipuhe, 1916.

todelliset pyhät, korotettaisiin ja yhdistettäisiin Herransa kanssa, ei ainoastaan saarnaamaan totuutta, vaan myös toimeenpanemaan suuren maailman ennalleenasettamistyön.

Tässä elonkorjuussa nisu ja luste erotetaan toisistaan; kumminkin muodostavat nämä molemmat luokat ennen erottamistaan nimiseurakunnan. Vehnä on valtakunnan todelliset lapset, totisesti vihkiytyneet, perilliset, luste taas on vain nimeksi, mutta ei todellisuudessa Kristuksen seurakunta eli tuleva morsian. Luste on se Herramme mainitsema luokka, joka kutsuu häntä Herraksi, mutta ei tottele häntä. (Luuk. 6:46) Ulkonäöltään ovat molemmat luokat niin toistensa kaltaisia, niin että on hyvin tarkasti katsottava nähdäkseen erotus niiden välillä. ”Pelto on maailma” vertauksessa, ja vehnä ja luste yhdessä (luste lukuisempana) muodostavat sen, mitä joskus kutsutaan ”kristityksi maailmaksi” ja ”kristikunnaksi”. Toisinaan tai säännöllisesti käymällä jumalanpalveluksissa, kutsumalla itseään kristityksi, vaarinottamalla muutamia kirkkotapoja ja menoja ja olemalla enemmän tai vähemmän suoranaisesti yhteydessä jonkun uskonnollisen järjestelmän kanssa, näyttää luste, ja joskus otaksutaankin niin, olevan sydäimestään vihkiytyneitä Jumalan lapsia. Niin kutsutuissa ”kristityissä maissa” lasketaan siten kaikki, paitsi julkisesti uskotomat ja juutalaiset, kristityiksi; ja heidän lukunsa, (siihen laskettuna harvat kokonaan vihkiytyneet pyhät) arvioidaan olevan noin 180 miljoonaa kreikkalais- ja roomalaiskatolista sekä noin 120 miljoonaa protestanttia.

Herramme ei ole käskenyt panna toimeen mitään erottelemista valtakunnan todellisten ja mukailtujen lasten välillä evankeliumikautena; sillä täydellisen erottelemisen suorittaminen aiheuttaisi maailman (pellon) yleisen nurin kääntämisen — yleisen häiriön sekä nisun niin kuin lusteenkin irti nyhtämisen. Hän sanoi sen tähden: ”Antakaa molempain kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti.” Mutta hän lisäsi: ”Elonaikana minä sanon leikkuumiehille (enkeleille, lähettiläille): Kootkaa ensin luste ja sitokaa se kimppuihin poltettaviksi, mutta nisu korjatkaa minun aittaani.” (Matt. 13:30) Niin muodoin on meidän elonkorjuuaikana odotettava yleistä erottelemista, joka tähän asti on ollut kielletty. Sen ohella kun niitä, joita nisulla kuvataan, alituisesti kehoitetaan seisomaan lujina siinä vapaudessa, jolla Kristus on tehnyt heidät vapaiksi ja karttamaan kietovia liittoja julkisten rikkojien ja lammasten vaatteissa olevien susien kanssa, niin siitä huolimatta he eivät kumminkaan saisi vetää rajaviivaa täydelleen vihkiytyneen luokan (nisun, pyhien) ja lusteen välille, jotka tunnustavat Kristuksen nimeä ja jotka jossain määrin antavat näiden oppien vaikuttaa ulkonaiseen käytökseensä, mutta joiden sydämen halu on kaukana Herrasta ja hänen palveluksestansa. Tämä sydämien, vaikuttimien jne. tuomitseminen, johon kykymme on riittämätön, ja jota Herramme käskikin kokonaan karttamaan, on juuri se työ, jota eri lahkot ovat ryhtyneet toimeenpanemaan — siinä kun ovat ryhtyneet erottamaan, koettelemaan nisua, ja ankarien, ihmisten valmistamien uskonkappaleitten kautta lykkäämään luotaan lusteena eli kerettiläisinä kaikki kristinuskon tunnustajat, joiden usko ei sovi yhteen heidän kaikenlaisten väärin mittojensa kanssa. Ja kumminkin, kuinka huonosti nämä lahkot ovat onnistuneet. He ovat asettaneet vääriä, raamatunvastaisia sääntöjä ja oppeja, jotka todellakin ovat kehittäneet paljon lustetta ja tukahduttaneet ja erottaneet vehnän; esimerkiksi oppi iankaikkisesta vaivasta kaikille niille, jotka eivät ole seurakunnan jäseniä. Vaikka se nyt alkaakin olla melkoisesti muuttunut aikamme enenevässä valossa, niin kumminkin, minkä määrän lustetta onkaan tämä eksytys

kehittänyt, ja kuinka se onkaan tukahduttanut ja sokaissut vehnää pääsemään oikeaan käsitykseen Jumalan luonteesta ja suunnitelmasta. Nykyhetkellä näemme, minkä erehdyksen lahkot ovat tehneet, kun eivät ole seuranneet Herran neuvoa antamalla nisun ja lusteen, pyhien ja tunnustajien, kasvaa yhdessä, ryhtymättä minkäänlaiseen erottelemiseen. Rehelliset henkilöt jokaisessa lahkossa tunnustavat, että heidän lahkossaan on paljon lustetta, tunnustajia, jotka eivät ole pyhiä, ja myös, että näiden lahkolaisaitauksien ulkopuolella on monta pyhää. Siten ei yksikään lahko saata nykyhetkellä väittää, eikä väitäkään, olevansa kokonaan nisua ja vapaana lusteesta. Vielä vähemmän saattaisi mikään maallinen yhdyskunta (paitsi kristadelfiaanit ja mormonit) olla kyllin rohkeita väittääkseen, että kaikki vehnä on heidän keskuudessaan. Niin muodoin ei heillä ole minkäänlaista puolustusta järjestelmillensä, jumaluusopillisille rintavarustuksillensa, jne. He eivät voi erottaa nisua lusteesta, eikä mikään täydellisesti ja perin pohjin voikaan suorittaa tätä sydämien erottamista, paitsi se menettelytapa, jonka Herra on määrännyt toimeenpantavaksi elonkorjuuajana. Tämä osoittaa, kuinka tarpeellista on tietää, milloin aika on käsissä ja hetki on lyönyt elonkorjuutyön alkamiselle. Ja uskollisena lupaukselleen ei Herra ole jättänyt meitä pimeyteen, vaan antaa sen valon, jonka aika nyt on tullut, meille kaikille, joiden sydämet ovat valmistuneet sitä varten. ”Te, veljet, ette ole pimeydessä [ettekä myöskään nukkuvia), niin että se päivä voisi yllättää teidät niinkuin varas.” — 1 Tess. 5:4

Totuus, jonka aika nyt on tullut, on tämän elonkorjuun sirppi, niin kuin samanlaista sirppiä käytettiin juutalaisessakin elonkorjuussa. Elonkorjaajat, enkelit (sana ”Enkeli” merkitsee lähettilästä) eli lähettiläät nykyään, ovat Herran seuraajia, aivan niin kuin samanlainen luokka juutalaisessa elonkorjuussa muodosti elonkorjaajat. Ja vaikka, koko evankeliumiajan kuluessa, toisia on kielletty ryhtymästä nisun ja lusteen erottamiseen, tulee kumminkin Herran suunnitelma ja järjestely niin selvästi näytettäväksi niille, jotka nyt ovat valmiita, arvolliset ja tottelevaiset, että he tuntevat hänen äänensä elonkorjuuajana, sanovan: ”Sivaltakaa” nykyisen totuuden ”sirpillä”, ja ”kootkaa minulle minun valituni, jotka minun kanssani liiton tekivät uhreilla!” ”He tulevat, sanoo Herra Sebaot, sinä päivänä, jona minä kokoan jalokiveni, minulle omaisuudeksi” (engl. Raamatun käännös. — Ps. 50:5; Mal. 3:17

Tämä aika ei ole ainoastaan pyhien kokoamiseksi totuuden kautta (yhteyteen Herransa ja toistensa kanssa ja eroon pelkistä tunnustajista, lusteesta), vaan se on myös pellon puhdistamisen aika, jonka kautta luste, sänki, jne. poltetaan, ennen uuden kylvön alkamista. Yhdessä merkityksessä kootaan nisu lusteen keskuudesta — lusteen suuremman runsauden vuoksi — niin kuin Herra sanoo: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani.” Kumminkin, toisessa merkityksessä esitetään erottaminen, ja tosi syylläkin, lusteen kokoamiseksi nisusta. Todellisuudessa paikka kuuluu nisulle; se on nisupelto, eikä lustepelto (ihmiskunta lasketaan maaksi, josta sekä nisu että luste kasvaa eli kehittyä); siten on luste väärällä paikalla ja se on poistettava. Herra valmisti nisupellon, ja nisu esittää valtakunnan lapsia. (Matt. 13:38) Ja koska pelto eli maailma tulee annettavaksi näille, ja kuuluukin jo heille lupauksen perusteella, osoittaa vertaus, että itse asiassa luste tuleeekin kerättäväksi pois ja poltettavaksi, ja sen kautta jää pelto ja kaikki, mitä siinä on, nisulle.

Luste viedään maahan (maailmaan), mistä se tulikin, ja nisun ensihedelmä kootaan aittaan, jotta maa tuottaisi toisen sadon.

Nisua ei sidota lyhteisiin: jyvät kylvettiin alkujaan erilleen toisistaan, riippumattomiksi, ollakseen yhdessä ainoastaan samana lajina samanlaisissa olosuhteissa. Mutta vertaus selittää, että yksi elonkorjuun vaikutuksista tulee olemaan lusteen kokoaminen ja lyhteisiin sitominen ennen ”polttamista” eli ”hädänaikaa”, ja tämä työ on käynnissä ympärillämme. Koskaan ei ole ollut tämän kaltaista aikaa, mitä työväenliittoihin, pääomarenkaisiin ja kaikenlaisiin suojelusyhdistyksiin tulee.

Sivistynyt maailma on vertauksen ”pelto”. Uskonpuhdistuksen oppiriitojen tuulet, jotka puhalsivat eri ilmansuunnilta, heittivät siihen nisua ja lustetta sekaisin suuriin tukkuihin (kirkkokuntiin), toiset kallistuen toisaalle, toiset toisaalle (opinkysymyksissä). Tämä ryhmitti nisun ja lusteen lujasti yhteen ja poisti paljon yksilöllisyyttä heistä kaikista. Opinmyrskyt ovat aikoja sitten ohi, mutta ryhmitykset ovat yhä voimassa tottumuksesta, ja ainoastaan siellä ja täällä on jokunen nisuntähkä koettanut kohottautua joukon painon alta pystysuoraan asentoon.

Mutta elonkorjuuaikana nisu vapautuu lusteen painostuksesta ja estelemisestä. Totuuden sirppi valmistaa tämän luokan sitä vapautta varten, jolla Kristus alkujaan vapautti kaikki, vaikka samalla sirpillä on vastakkainen vaikutus lusteeseen. Lusteen henki katsoo lahkoon suuruuteen ja siihen mikä näkyy, pikemmin kuin henkilökohtaiseen tottelevaisuuteen ja uskollisuuteen Jumalaa kohtaan. Seuraus on, että he hylkäävät ja kiivaudella vastustavat nykyisiä totuuksia, kun heti huomaavat niiden tarkoituksen olevan tuomita kaiken lahkolaisuuden ja koetella jokaista yksityistä. Ja vaikka he eivät olekaan taipuvaisia yhtymään toistensa kanssa, yhtyvät kaikki lahkot kumminkin vastustamaan nykyisen totuuden kehittäviä voimia, ja se tehdään niin laajalti, että siteet hitaasti ja varovasti, mutta kumminkin lujasti, sidotaan kaikkien uskonnollisten asiain yksityisen ajattelamisen ja tutkimisen ympärille, siinä pelossa, että heidän järjestönsä muuten hajoavat, ja että kaikki nisu pääsee ulos eikä jää jäljelle muuta kuin lustetta.

Jokainen lusteluokan jäsenistä näyttää ymmärtävän, että jos häntä tutkittaisiin henkilökohtaisesti, ei hänellä olisi minkäänlaisia toiveita valtakunnasta, joka on luvattu Karitsan uskollisille seuraajille. Lusteelle olisi mieluisempaa, että eri lahkot tuomittaisiin ryhmittäin eli yhdyskunnittain vertaamalla niitä toisiinsa, siinä toivossa, että siten soluisivat valtakunnan ihanuuteen sen nisun ansiolla, jonka kanssa ovat yhdistetyt. Mutta se ei käy päinsä; arvollisuuden koetus valtakunnan kunniaan on henkilökohtainen koetus, jossa kunkin henkilökohtaista uskollisuutta Jumalaa ja totuutta kohtaan koetellaan — eikä suinkaan koetus, jossa koetetaan saada selville, mikä lahko on oikeassa. Jokainen lahko näyttää huomaavan, meidän päiviemme suuremmassa valossa, joka juuri on hajottamaisillansa tekopyhyyden ja taikauskon sumun, että toisilla lahkoilla on yhtä suuri (ja yhtä pieni) oikeus olla ainoana ja oikeana seurakuntana kuin sillä itselläänkin. Pakotettuina myöntämään tämän, koettavat he saada kaikki siihen vakaumukseen, että pelastuksen tähden on välttämätöntä olla jonkun heidän lahkonsa jäsenenä — sama sitten minkä. Siten he yhdistävät yksityisen edesvastuun lahkolaisuuden orjuuteen.

Valaistuksena eräästä yleisestä siteestä, jonka lahkolaisuus nykyisin on vetänyt lujalle uskolaistensa ympärille, viittaamme tuohon viattomalta ja monen mielestä hyödylliseltä näyttävään kansainväliseen pyhäkouluopetukseen. Ne antavat Raamatun tutkistelemisen suhteen kaikkein kristittyjen kesken sen vaikutuksen kuin olisivat lahkolaisuudesta vapaita. Ne näyttävät siis ottavan suuren askeleen pois päin ja eteenpäin vanhoista tavoista, joiden mukaan opiskellaan lahkolaisten katekismusten avulla. Nämä yhdenmukaiset oppiaineet näyttävät lahkolaisuuden hylkäämiseltä ja kaikkien kristittyjen yhtymiseltä tutkimaan Raamattua sen omassa valossa – minkä kaikki myös tunnustavat ainoaksi oikeaksi, mutta jota kaikki lahkolaiset todellisuudessa kumminkin kieltäytyvät tekemästä; sillä, huomattakoon, nämä kansainväliset pyhäkouluoppiaineet ainoastaan näyttävät olevan vapaat lahkolaisuudesta; ne ainoastaan näyttävät antavan vapautta Raamatun tutkimisessa. Todellisuudessa tekee kukin uskontokunta omat selittävät huomautuksensa niihin raamatunpaikkoihin, joita käsitellään oppitunneilla. Ja koska komitea, joka valitsee nämä aiheet, koettaa säilyttää yhtäpitävyyden ja yhteyden ulkonaisen varjon, valitsee se sen tähden Raamatusta sellaisia paikkoja, joista ei ole kovinkaan eriäviä mielipiteitä. Niitä paikkoja ja oppeja, joista on eriäviä mielipiteitä, tulisi juuri eniten pohtia, jotta kunkin lahkon totuudet ja eksytykset tulisivat ilmi, jotta tultaisiin todelliseen yksimielisyyteen, jolla on perustuksena ”yksi Herra, yksi usko, ja yksi kaste” – näistä ei välitetä opetuksessa, vaan kukin lahko pysyy ennallaan, kuten ennenkin.

Näiden ja toisten samanlaisten ”yhdistämis”-menettelytapojen tarkoituksena on tehdä protestantismi ulkonaisesti vaikuttavamaksi ja sanoa kansalle todellisuudessa, joskaan ei sanoilla: Teidän täytyy yhtyä johonkin näistä lahkoista, muutoin ette ole ollenkaan Jumalan lapsia. Itse asiassa se ei olekaan mikään yhdeksi seurakunnaksi yhtyminen, vaan eri järjestöjen yhtymä, joista kukin on yhtä huolellinen kuin ennenkin säilyttääkseen oman järjestönsä lahkona eli lyhteenä, mutta joista kukin kumminkin on halukas yhtymään toisten kanssa aikaansaadakseen suuremman ja vaikuttavamman ulkomuodon maailman silmissä. Se muistuttaa lyhteiden kokoamista kuhilaaksi. Jokainen lyhde säilyttää oman siteensä eli järjestysmuotonsa ja tulevat ne vielä kovemmin sidotuiksi ja kiilatuiksi toisten lyhteitten kanssa suuressa ja valtavassa kuhilaassa.

Kansainvälinen opetusjärjestelmä yhtyneenä nykyajan tapaan ”hoitaa” pyhäkouluja, edistää suuresti lahkolaisuutta ja estää todellista kasvamista totuuden tiedossa vielä toisellakin tavalla. Tuollainen yleinen opetustunti asetetaan yhteyteen koulun ”harjoitusten” kanssa, niin että tuskin jää aikaa tarkastaa varovaisesti laadittuja painettuja kysymyksiä valmistettuine vastauksineen; eikä jää ollenkaan aikaa totuutta isoavalle raamatuntutkijalle tai toisinaan sattumalta esiintyvälle vakavalle opettajalle tuoda esille toisia kysymyksiä, joista saisi aihetta hyödylliseen keskusteluun ja mietiskelyyn. Ennen aikaan kokoon tuivat raamatuluokat tutkimaan sellaisia raamatunkohtia, joita itse olivat valinneet, eikä mikään muu estänyt heitä tulemasta totuuden tuntoon kuin heidän omat ennakkoluulonsa ja taikauskonsa, ja vakavat, totuutta isoavaiset olivat aina tilaisuudessa jonkun verran edistymään. Mutta nyt, kun enenevä valo valaisee jokaista ainetta ja hajottaa taikauskon ja ennakkoluulon sumun, estetään sitä valaisemasta raamatuluokan jäsentä juuri kansainvälisten oppiaineiden kautta, joiden väitetään auttavan häntä. Sitä aikaa, jota hän käyttää raamatuntutkisteluun, johdetaan niin taitavasti, ettei hän millään muotoa saisi

uusia ajatuksia, vaan että hän alituisesti käyttäisi sanan maitoa (melkoisesti sekoitettuna ihmisten perimätiedoilla), niin että koko ruokahalu häviää edistyneemmän totuuden ”vahvan ruuan” nauttimiseen. (Hebr. 5:14) Sellaisilla tunneilla on etupäässä toteltava sanoja: ”Meidän on pysyttävä aineessamme, sillä tunti on pian mennyt,” ja sen kautta uhrataan kaikki aika ja tilaisuus saada maistaa ”vahvaa ruokaa” ja panna arvoa sille. Tosin on profeetta, kuten myös apostolikin, selittänyt, että, arvostellakseen ja käsittääkseen Jumalan suuria oppeja, jotka ovat niin välttämättömiä kasvamisellemme armossa sekä Jumalan tiedossa ja rakkaudessa, on meidän jätettävä ensimmäiset alkeet ja edistyttävä täydellisyyttä kohti ”maidosta vieroitettuina, nisistä erotettuina.” — Hebr. 6:1; Jes. 28:9

Joskin pyhäkouluopetustapoja on äskettäin huomattavassa määrässä parannettu, on niissä yhä edelleen paljon toivomisen varaa. Näihin kouluihin kuuluu osa Herran kansan parhaimpia — jotka koettaessaan huolellisesti palvella Mestaria, ovat pienemmässä tai suuremmassa määrässä hämillään ”Herran työn” lukuun ja ulkonaiseen ilmenemiseen nähden. Me myönnämme, että paljon hyvää on saatu aikaan, mutta sillä on myös varjopuolensa. Vakava tutkija estyy henkilökohtaisesta velvollisuudesta ja edistymisestä, koettaessaan tehdä sitä, minkä Jumala on määrännyt ja jonka laiminlyöminen on vahingoksi sekä vanhemmille että lapsille. Kypsymättömistä on lyhyt kokousaika, ”harjoituksineen”, miellyttävämpi kuin raamatuntutkisteleminen. He tuntevat täyttäneensä jonkun velvollisuuden; ja muutamien hetkien uhraus tulee korvatuksi niiden tarjoaman seurustelun ja keskustelun kautta. Pienokaiset pitävät myös eniten ”harjoituksista”, laulusta, kertomuskirjoista, huvimatkoista, virvokkeista ja huvittelusta ylipäänsä; ja he ja heidän äitinsä tulevat runsaasti palkituksi siitä vaivasta, mikä heillä on ollut puvuista, kun he täten tulevat tilaisuuteen näytellä hienoja pukujaan. Vanhempien vastuunalaisuus uskonnollisen kasvatuksen suhteen kodissa jätetään suureksi osaksi pyhäkoulun sisällyksettömän olemuksen ja koneiston huostaan. Pyhäkoulua on sattuvasti sanottu kirkon lastenkamariksi, ja pienokaiset, jotka siten kasvatetaan maailmanhengen kurituksessa ja nuhteessa, ovat nuoria vesoja tuosta runsassatoisesta lusteesta, jota suuri Babylon on aivan kukkurillaan.

Missä ikänä, siellä ja täällä, löytyykään aikuisten raamatuluokka, jossa opettaja on kyllin suora ja itsenäinen syrjäyttääkseen määrätyn läksyn ja esittääkseen tärkeämpiä asioita sekä valmistaakseen vapautta totuuden esilletuomiselle, olkootpa sitten suotuisia tai epäsuotuisia lahkolle, niin maailmanviisas pastori tai johtaja huomaa hänet epävarmaksi opettajaksi. Sellaiset opettajat ovat todellakin vaarallisia lahkolaisuudelle, ja jäävät hyvin pian ilman tutkistelupiiriä. Sellaiset opettajat ja totuudet, joita he asettavat julkisen tutkistelun alaiseksi, leikkaisivat pian lahkolaislyhteiden siteet ja hajottaisivat ne, ja sen tähden heitä ei kauemmin suvaita. Sen tähden suositaan toisia, jotka voivat hallita luku-piirinsä ajatukset, voivat vieroittaa heidät ”vahvasta ruuasta” ja säilyttää heidät vieroittamattomina lapsina, jotka ovat liian heikkoja seisoakseen omin jaloin ja kahlitut heidän rakastamiinsa ja opettamiinsa järjestelmiin ja joita paitsi he uskovat kuolevansa. Totisen opettajan ja totisen raamatuntutkijan paikka on kaiken maallisen pakon ulkopuolella, jossa hän voi vapaasti tutkia ja ottaa ravintoa hyvän Jumalan sanan kaikista osista ja esteettömästi seurata Karitsaa, minne ikänä hän johtaa. — Joh. 8:36; Gal. 5:1

Samalla kun nyt täytyy tunnustaa yksityisen ulkonainen vapaus suuremmissa määrässä kuin koskaan ennen, näemme kuitenkin, ettei koskaan ennen ole ollut aikaa, jolloin siteet olisivat olleet niin lujalle vedetyt sitomaan kaiken vehnän ja lusteen noihin moniin kimppeihin. Ei ole koskaan ollut aikaa, jolloin toimenpiteet olisivat olleet niin ahtaat ja niin rajoittaneet yksilöllistä vapautta kuin nyt. Innokkaan lahkolaisen jokainen vapaahetki on varattu monia kokouksia tai muita toimia varten, niin ettei jää ollenkaan aikaa esteettömään ajattelemiseen ja raamatuntutkisteluun. Näiden kokousten, iltamien ym. päätarkoituksena on lahkolaisuuden lisääntyminen ja voimistuminen; ja seurauksena on tuo mainittu vapauden sitominen, joka on niin vahingollinen Jumalan vihkiytyneitten lasten, vehnän, oikealle kehittymiselle. Nämä siteet vedetään parasta aikaa kovemmalle, niin kuin profeetta osoittaa. (Jes. 28:22) Nämä kimput, joista päivä päivältä on yhä vaikeampi päästä irti, sisältävät vähän vehnää ja paljon lustetta.

Koska nyt olemme nähneet todellisesti vihkiytyneen vehnän vähyden ja ”kastettujen tunnustajien” suuren joukon (niin kuin joku metodistiopiispa on voimakkaasti kuvannut lusteluokkaa), on ilmeistä, että lusteen polttaminen on huomattava tapaus. Monet erehtyvät kumminkin luullessaan, että lusteen polttaminen palavassa uunissa, jossa on itku ja hammasten kiristys (Matt. 13:42), tarkoittaisi kirjaimellista tulta tai vaikeuksia tämän elämän tuolla puolen. Koko vertaus kuuluu nykyiseen aikakauteen. Tämä tuli ei ole ainoastaan kuvaus, samoin kuin vehnä ja lustekin, vaan se vertauskuvaa lusteen hävittämistä suuressa hädässä, jolla tämä aika päättyy ja josta vehnäluokka lupauksen mukaan pelastuu. (Mal. 3:17; Luuk. 21:36) Suuri palava uuni on kuvaus ”suuresta hädän ajasta”, joka tämän elonkorjuun lopussa kohtaa arvotonta lusteluokkaa ”kristikunnassa”.

Lusteen hävittäminen ei merkitse nykyajassa eikä tulevassakaan, lusteluokkaan kuuluvien yksityisten henkilöiden hävittämistä. Se merkitsee pikemmin tämän luokan väärin vaatimusten hävittämistä. Heidän arvelunsa ja avoin tunnustuksensa on, että he ovat kristittyjä, vaikka todellisuudessa vielä ovatkin maailman lapsia. Kun he ovat lusteena poltetut eli hävitetyt, tulevat he esiintymään ja tunnetuiksi oikeassa karvassaan, maailman jäseninä, eikä heidän enää tarvitse matkia kristittyjä Kristuksen seurakunnan nimelisinä jäseninä.

Herramme sanoo selittäen, että hän kylvi valtakunnan hyvän siemenen, totuuden, josta nousee koko totinen, totuuden hengen siittäjä, nisuluokka. Jäljestäpäin, yöllä, pimeinä aikakausina, kylvi Saatana lustetta. Epäilemättä kylvettiin luste samalla tavalla kuin nisukin. Se nousi eksoituksesta. Olemme nähneet, kuinka surkealla tavalla suuri vastustaja ja hänen sokaistut palvelijansa saastuttivat pyhäkön ja sotajoukon ja kuinka paavikunta häpäisi ja käytti väärin kallisarvoisia astioita (oppeja); ja tämä on ainoastaan toinen esitys samasta asiasta. Väärät opit synnyttivät vääriä tarkoituksia ja pyrkimyksiä Herran nisupellolla, ja viekoittelivat monen palvelemaan Saatanaa, kylvämällä eksoitusta opissa ja elämässä, jotka sitten ovat kehittäneet lustetta runsain määrin.

Peltovainio näyttää ihanalta ja kukoistavalta monen mielestä, kun lasketaan korret sadoin miljoonin. Mutta todellisuudessa on nisun luku verrattain pieni, ja nisulle, jota luste on tukahduttanut suuresti estäen sen kehittymistä, olisi ollut paljon parempi, jollei maailmallismielistä lustetta ollenkaan olisi ollut seurakunnassa, vaan se olisi saanut olla

omalla paikallaan maailmassa, niin että vihkiytynyt ”pieni lauma”, Kristuksen hengen ja opin ainoat edustajat, olisivat yksin jääneet vainiolle. Silloin esiintyisi hyvin selvästi erotus seurakunnan ja maailman välillä, ja sen kasvaminen, vaikka hitaammalta näyttävä, olisi silloin ollut terveellinen. Suuri näennäinen menestys, joka ilmenee suuressa lukumäärässä, rikkaudessa ja yhteiskunnallisessa asemassa, josta niin monet suuresti ylpeilevät, on todellisuudessa suureksi vahingoksi, eikä millään tavalla siunaukseksi seurakunnalle tai maailmallekaan.

Kun tarkastamme tätä asiaa, huomaamme, että lusteen joukossa on monia, joita ei voi moittia heidän väärästä asemastaan valhenisuna. Eivätkä monet heistä tiedäkään, ettei luste ole todellinen seurakunta; sillä heistä näyttävät vihkiytyneet, nisun pieni lauma, liioittelijoilta ja haaveilijoilta. Ja, lusteen paljouteen verrattuina, näyttävät varmasti Herra ja apostolit ja kaikki nisu liioittelijoilta ja haaveilijoilta, jos kerran enemmistö, luste, on oikeassa.

Lusteelle on niin perin pohjin ja usein vakuutettu, että he ovat kristittyjä — että kaikki muut ovat kristittyjä paitsi juutalaiset, vapaauskojat ja pakanat — että tuskin saattaa odottaakaan, että he edes muusta tietäisivät. Väärät opit vakuuttavat heille, että on ainoastaan kaksi luokkaa; ja että kaikki, jotka välttävät iankaikkisen vaivan, ovat määrättyt olemaan Kristuksen kanssaperillisiä. Jokainen hautauspuhe, lukuun ottamatta tässä suhteessa niitä, jotka ovat syvälle langenneita, julkijumalattomia ja epäsiiveellisiä, vakuuttaa ystäville vainajan rauhasta ja ilosta ja taivaallisesta kirkkaudesta; ja tämän todistukseksi esittää paikkoja Raamatusta, joiden yhteydessä muiden paikkojen kanssa pitäisi selvittää, että ne tarkoittavat ainoastaan täydellisesti vihkiytyneitä, pyhiä.

Sellaisia, jotka luonnostaan ovat taipuvaisia pitämään itseään arvottomina, jotka omissatunnoissaan tuntevat, etteivät ole pyhiä, eivätkä omista itselleen sellaisille annettu- ja Raamatun runsaita lupauksia, kehottavat heidän yhtä tietämättömät lustetoverinsa sekä saarnatuolissa että kirkonpenkissä omistamaan nämä lupaukset. He tuntevat omasatunnossaan — he ovat varmoja siitä — etteivät ole tehneet mitään sellaista, jonka tähden oikeastaan ansaitsisivat iankaikkisen vaivan; ja heidän uskonsa kristikunnan vääriin oppeihin johtaa heidät toivomaan ja väittämään, että he ja kaikki siiveelliset ihmiset ovat seurakunnan jäseniä, joille kaikki runsaat lupaukset kuuluvat. Siten he ovat lustetta väärien oppien johdosta, eikä sillä hyvä, että heillä itsellään on väärä asema, vaan he saattavat väärään valoon myös vihkiytyneiden pyhien todellisesti korkean aseman. Eksytyksen harhaluulossa on heillä turvallisuuden ja tyytyväisyyden tunne, sillä jos he vertaavat omaa elämäänsä monien muiden elämään nimikristikunnassa ja edesmenneiden ystäviensä elämään, joiden ylistykseksi pidettyjä puheita he heidän hautajaisissaan kuuntelivat, niin huomaavat he olevansa ainakin keskinkertaisia — ja vieläpä rehellisempiäkin vaelluksessaan kuin monet suuriääniset tunnustajat. Siitä he ovat kuitenkin tietoisia, etteivät koskaan ole todellisesti vihkineet sydäntänsä ja elämäänsä, aikaansa ja varojansa, leivisköitään ja tilaisuuksiaan Jumalalle ja hänen palvelukseensa.

Mutta samalla tavalla kuin juutalaisen kansan ruumenluokkaa hävitettiin heidän elonkorjuunsa lopulla (Luuk. 3:17), samoin tulee tämäkin lusteluokka kulutettavaksi tässä elonkorjuussa. Niin kuin ruumenet lopettivat kaiken teeskentelyn jumalalliseen suosioon

nähdessä Jumalan riemuitsevana valtakuntana, ennen elonkorjuun päättymistä uskonnollisten ja valtiollisten taistelujen suuressa tulessa, joka kulutti sen järjestelmän, aivan samoin on lusteluokan käyvä ”kristikunnassakin”. He tulevat kulutettaviksi; he eivät enää tule olemaan lustetta; he eivät enää tule pettämään itseään enemmän kuin toisiakaan; he lakkaavat sovittamasta itseensä noita ylen suuria ja kalliita lupauksia, jotka kuuluvat ainoastaan voittaville pyhille. Koska heidän erilaiset niin kutsutut valtakuntansa ja heidän erilaiset uskonnolliset järjestönsä, eripuraisuuden rikkirepiminä, minkä totuuden nouseva valo on aiheuttanut, tulevat kulutettaviksi nykyään sytytyssä tulessa, ”Jumalan kiivauden tulessa” (suurena hädän aikana, jolla tämä aikakausi päättyy — Sef. 3:8), lakkaavat he käyttämästä hyväkseen ”kristikunnan” nimeä maallisille järjestöilleen.

Puhuttuansa lusteen polttamisesta selittää vertaus edelleen: ”Silloin vanhurskaat (nisu) loistavat isänsä valtakunnassa niinkuin aurinko.” (Saatammeko pyytää parempaa todistusta kuin tämä, siitä ettei oikea seurakunta vielä ole saatettu voimaan Jumalan valtakuntana, ja ettei sitä koroteta, ennen kuin elonkorjuutyö on päättynyt?) Silloin vanhurskauden aurinko (jonka kirkkauden keskipisteenä on aina Kristus Jeesus) nousee tuoden lääkettä säteissään siunatakseen, asettaakseen ennalleen ja puhdistakseen koko ihmismaailman synnin saastasta ja eksytyksestä; jota vastoin tottelemattomat tehdään tyhjäksi toisessa kuolemassa.

Muistettakoon, että esikuvallisessa elonkorjuussa kuului juutalaiseen eli lihallisen Israelin huoneeseen sekä oikeita israelilaisia, että myös ainoastaan nimellisiä, että ainoastaan totiset israelilaiset valittiin ja korjattiin evankeliumin aittaan ja heitä kunnioitettiin niillä totuuksilla, jotka kuuluvat evankeliumikaudelle ja ettei tämän kansan muita jäseniä (”ruumenia”) ruumiillisesti hävitetty (vaikka luonnollisestikin moni menetti henkensä tuona hädän päivänä), vaan heidät erotettiin kaikista valtakunnan suosioeduksista, joihin he ennen olivat luottaneet ja joista olivat kerskanneet. Etsi sitten tälle rinnakkaisuus ja vastaavaisuus ”lusteen” kohtelemisessa nykyisessä polttamisajassa.

Ei siinä kyllin, että Herra on osoittanut meille, mitä on odotettavissa tässä ”elonkorjuussa” ja meidän osaamme siinä, sekä sen kautta että olemme erotetut, että sen kautta, että ”elonkorjaajina” käytämme totuuden sirppiä auttaaksemme toisia vapauteen Kristuksessa ja eroon vääristä inhimillisistä järjestelmistä ja pakkositeistä, mutta tehdäkseen meidät vielä kahta varmemmiksi siitä, että olemme oikeassa, ja että elonkorjuun erottamisaika on tullut, on hän antanut meille todistuksia itse vuoteen nähden, jolloin elonkorjuutyö alkoi, sekä ilmoittanut myös sen pituuden ja milloin se päättyy. Nämä, jotka jo ovat tutkitut, osoittavat, että vuoden 1874 loppu osoitti sen alkamista, samoin kuin vuoden 1914 loppu merkitsee tämän 40 vuotisen elonkorjuutyön päättymistä². Juutalaisen aikakauden elonkorjuu, nykyisen esikuva, oli sitä paitsi kaikkine pikku seikkoineen esikuva tämän elonkorjuun järjestyksestä ja työstä. Me tahdomme nyt tarkastaa tämän elonkorjuun muutamia silmiinpistäviä ajanvaiheita ja ottaa huomioon niiden antamat opetukset, mitkä nyt ovat saatavissa, ja joita Herramme nähtävästi aikoi siinä tarkoituksessa, jottei meidän tarvitsisi epäillä tai olla epävarmuudessa, vaan että tietäisimme hänen suunnitelmansa ja kykenisimme toimimaan voimalla sen mukaisesti, työtovereina hänen kanssaan hänen ilmoitetun tahtonsa toimeenpanemisessa.

2 Katso tekijän esipuhe, 1916.

Kaikki juutalaisen elonkorjuun yhteydessä olevat ajanvaiheet (vaikka ajoittain välillisesti koskivatkin uskovaisia) tarkoittivat suorastaan nimijoukkoa ja osoittivat ajanjaksoja, jolloin sitä koeteltiin, jolloin se hyljättiin, kukistettiin ja perin hävitettiin järjestönä eli kirkollisena kansana. Siten tuli Herra (vuonna 29 jKr.) Ylkänä tai Elonkorjaajana ei ainoastaan totisille israelilaisille vaan koko joukolle. (Joh. 1:11) Silloisessa elonkorjuussa ilmeni, että kypsiä nisunjyviä, aittaaan (evankeliumiarmotalouteen) kelpaavia, oli harvassa, ja että suuri joukko, joka ainoastaan näytti nisulta – oli todellisuudessa ainoastaan ”ruumenia”, jolta puuttui oikeaa sisäistä nisuainetta. Kun Herramme, kolme ja puoli vuotta myöhemmin (vuonna 33 jKr.), otti vastaan kuningasviran ja salli (sen mitä aikaisemmin oli kieltänyt – Joh. 6:15) että kansa asetti hänet aasin selkään ja tervehti häntä kuninkaan, osoitti tämä muuatta kohtaa vastakuvallisessa evankeliumikauden elonkorjuussa, joka on paljon tärkeämpi kuin esikuvan tapaus. Rinnakkaisuus tässä osoittaa, niin kuin olemme nähneet, 1874 Herramme toisen läsnäolon ajaksi Ylkänä ja Elonkorjaajana, ja huhtikuun 1878 ajaksi, jolloin hän alkoi harjoittaa valtaansa kaikkien kuninkaiden Kuninkaana ja kaikkien herrain Herrana täydellä todella – tällä kertaa hengellisenä Kuninkaana, kaikella voimalla läsnäolevana, vaikka näkymättömänä ihmisille.

Se mitä Herramme teki, kun hän siellä muutamana tuntina esikuvallisesti toimi Israelin kuninkaana, on hyvin syvämerkityksellinen meihin nähden, sillä se ilmaisee ja esikuvaa eittämättömästi, mitä on odotettavissa tänä aikana. Mitä hänen nähtiin esikuvallisesti tekevän silloin, niin kuin esim., että hän ratsasti aasilla Jerusalemiin kuninkaana ja että hän ruoskilla ajoi ulos temppeleistä rahan vaihtajat – tunnemme uudelleen tapahtuvan nykyään suuremmassa määrin, vaikka kuningas, ruoska ja kuninkaallisen vallan julistaminen nyt ilmaistaan vallan toisella tavalla, ja ainoastaan uskon silmälle. Mutta juutalainen esikuva on omiaan kiinnittämään huomiomme tämän täyttymiseen, mitä emme muutoin saattaisi käsittää. Esikuvallisen Kuninkaan ensimmäinen toimenpide oli, että hän hylkäsi Israelin kirkollisena kansana kokonaisuudessaan, arvottomana tulemaan hänen valtakunnakseen tai kauemmin kohdeltavaksi hänen erikoisena perintöosanaan. Tämä ilmaistiin seuraavin sanoin: ”Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat profeetat ja kivitöt luoksesi lähetettyjä, kuinka usein olen tahtonut koota lapsiasi, samoin kuin kana kokoa poikueensa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet. Katso, teidän huoneenne jää teille autioksi!” – Matt. 23:37-39

Sovitettuna nykyiseen elonkorjuuseen opettaa tämä, että samoin kuin esikuvallinen Israel vuonna 33 jKr., sen jälkeen kun Jumala 1845 vuoden aikana suosionosoitusten, nuhteitten, kurituksen jne. kautta oli tunnustanut sen kansakseen, tuli Kuninkaan hylkäämäksi, koska se kolmen ja puolen vuoden koetuksen ja tarkastuksen perästä havaittiin arvottomaksi, samoin tuli nykyisessä elonkorjuussa, samanlaisen kolmen ja puolen vuoden tarkastuksen jälkeen ja samanlaisen 1845 suosion- ja kurituksen vuoden kuluttua, nimikristillisyyks Kuninkaan hylkäämäksi, arvottomaksi saamaan minkäänlaisia suosionosoituksia hänen puoleltaan taikka mitään hyväksymistä häneltä.

Mutta niin kuin nimellisen, luonnollisen Israelin hylkääminen, ei merkinnyt kenenkään ”oikean israelilaisen”, jossa ei vilppiä ollut, henkilökohtaista hylkäämistä, vaan mieluummin vielä suurempaa suosiota sellaisia kohtaan (jotka vapautettiin ”sokeista taluttajista” ja opetettiin suoremmin ja täydellisemmin uusien hengellisten kanavien –

apostolien kautta), siten on meidän tässäkin odotettava samaa. Hengelliset suosionlahjat, joita ennen annettiin nimelliselle joukolle, kuuluvat tästä lähin ainoastaan uskollisille ja tottelevaisille. Tämän jälkeen ei valoa, sitä mukaa kuin aika on sille tullut, eikä ”ruokaa oikeaan aikaan uskon huonekunnalle”, ole odotettava tulevaisuuteen entisten välikappaleitten kautta edes vähimmässäkään määrässä, vaan uskollisten henkilöiden kautta, jotka ovat ulkopuolella langenneita, hyljättyjä järjestöjä.

Opetusvirikansa kuluessa aina siihen aikaan asti, jolloin hän Kuninkaana hylkäsi juutalaisten järjestelmän, hyväksyi Herramme kirjanoppineet ja fariseukset kansan oikeudenmukaisiksi opettajiksi, vaikkakin hän usein nuhteli heitä ulkokultaisuudesta ja kansan pettämisestä. Tämä ilmenee Herran sanoista (Matt. 23:2,3) – ”Mooseksen istuimelle kirjanoppineet ja farisealaiset ovat istuutuneet. Sentähden, kaikki mitä he sanovat teille, se tehkää ja pitäkää; mutta heidän tekojensa mukaan älkää tehkö, sillä he sanovat, eivätkä tee.” Samoin ovat, jonkun aikaa nimikristillisyyden suuret uskonnolliset johtajat neuvostoissa, valtuustoissa, kirkolliskokouksissa, jne. jossain määrin istuneet Kristuksen istuimella kansan opettajina, niin kuin juutalainen Sanhedrin kerran istui Mooseksen istuimella. Mutta niin kuin vuoden 33 jKr. jälkeen Herramme ei enää missään suhteessa hyväksynyt kirjanoppineita ja fariseuksia, ja nämä eivät enää olleet totisten israelilaisten opettajia, vaan Jumala itse opetti heitä toisten, nöyrempien, ilman arvonimiä olevien, mutta kumminkin arvokkaampien kautta, joita herätettiin kansan keskuudesta, ja joita Jumala erityisesti opetti, niin täytyy meidän odottaa löytävämme, ja löydämmekin sellaista tässä rinnakkaisessa elonkorjuussa.

Kuninkaanviran ottaminen vuonna 33 jKr. ja Herramme ensimmäinen virkatoimi, luonnollisen Israelin kansallisen seurakunnan hylkääminen, molempien aikakausien kaikkien silmiinpistävien vastaavaisuuksien yhteydessä, osoittaa selvästi, että vastaavana aikana tässä nykyisessä elonkorjuussa, so. vuonna 1878, salaperäinen Baabel, toisella nimellä kutsuttu kristikunnaksi, juutalaisuuden vastakuva, tuli hyljättyksi; ja silloin kuului sanoma: ”Kukistui, kukistui se suuri Babylon ja joutui riivaajaisten asumasijaksi ja kaikenlaisten saastaisten henkien tyyssijaksi ja kaikenlaisten saastaisten ja inhoittavain lintujen tyyssijaksi.” – Ilm. 18:2

Kukistuminen, vaivat, hävitys ym., joiden ennustettiin kohtaavan salaperäistä Baabelia, esikuvattiin suuressa hädässä ja kansallisessa hävityksessä, joka kohtasi luonnollista Israelia ja joka päättyi tämän kansan kukistumisella vuonna 70 jKr. Ja kukistumisen aika oli myös vastaava; sillä siitä ajasta kun Herramme sanoi: ”Teidän huoneenne jää teille autioksi”, vuodesta 33 jKr. vuoteen 70 jKr., oli 36 ½ vuotta; ja samoin on vuodesta 1878 jKr. vuoden 1914 loppuun 36 ½ vuotta. Ja vuoden 1914 jälkeen se, jota Jumala nimittää Baabeliksi ja ihmiset nimittävät kristikunnaksi, häviää niin kuin ennustuksista jo on osoitettu.³

Juutalaisuus oli Jumalan määräämä esikuva Kristuksen tuhatvuotisesta valtakunnasta, joka tulee hallitsemaan ja järjestämään kaiken; niin muodoin oli juutalaisuus, niin kuin pitikin, kirkon ja valtion liitto – uskonnollinen ja yhteiskunnallinen hallitus. Mutta,

3 Tekijä esittää asteettaisemman hädän kansakunnille ja Valtakunnan perustamiselle Tekijän esipuheessa (1916), Raamatuntutkielmien II osassa, Aika on lähellä.

niin kuin jo olemme osoittaneet, evankeliumiseurakunta ei saisi missään suhteessa olla yhdistynyt tai olla minkäänlaisessa tekemisessä maailman hallitsemisen kanssa, ennen kuin hänen Herransa, kaikkien kuninkaitten Kuningas, tulee, ottaa hallitusvallan ja korottaa hänet morsiamenaan ottamaan osaa tähän vanhurskauden hallitukseen. Koska ei välitetty Herran sanasta, vaan seurattiin inhimillistä viisautta, inhimillisiä oppeja ja suuntia, järjestettiin suuri järjestelmä, jota nimitetään kristikunnaksi ja joka käsittää kaikki hallitukset ja uskontunnustukset, jotka tunnustavat olevansa Kristuksen (mutta ovat kurja jäljennös Kristuksen totisesta valtakunnasta) kokoonpantuna ennen aikojaan ja ilman Herraa kerrassaan kelvottomista aineksista. Baabelin kukistumista kelvottomana kirkkovaltiojärjestelmänä ja arvokkaan nisun kokoamista sieltä saattaa sen tähden hyvin valaista, niin kuin valaistaankin, juutalaisuuden kukistumisella.

Nimi Baabel merkitsi alkujaan *Jumalan porttia*; mutta jälkeensä tuli se, ivallisesti, merkitsemään *sekaannusta* tai *hämmennystä*. Ilmestyskirjassa käytetään tätä nimeä erityisesti nimikristillisestä seurakunnasta, joka, sen sijaan että olisi ollut porttina kirkkauteen, tuli portiksi eksytyksille ja hämmennyksille, kurjaksi sekoitukseksi, jossa pääasiallisesti on lustetta, ulkokullattuja – sekoittunut joukko maailmallisia tunnustajia, joiden joukkoon Herran jalokivet ovat haudatut ja heidän oikea kauneutensa ja loistonsa peittynyt. Vertauskuvallisessa ennustuksessa käytetään Baabel sanaa joskus ainoastaan Rooman kirkosta, jota nimitetään ”suureksi Babyloniksi, porttojen äidiksi”. Nimitys saattoi kuulua vuosisatoja ainoastaan sille, niin kauan kun se oli ainoa sekaannusjärjestelmä eikä tahtonut sietää muita; mutta toisia kirkkojärjestelmiä, ei niin suuria kuin ”äiti” eikä myöskään niin jumalattomia, eikä niin perin pohjin väriä, nousi siitä erilaisten, vaikka epätäydellisten puhdistuspyrkimysten seurauksena. Koska eksytykset, luste ja maailmallisuus suureksi osaksi ovat vallalla näissäkin, käytetään Baabel nimitystä yleisenä eli perhenimenä kaikille nimikristillisille järjestelmille, eikä se nykyään tarkoita ainoastaan Rooman kirkkoa, vaan myös kaikkia protestanttisia lahkoja; sillä kun paavikunta lasketaan pääjärjestelmäksi, täytyy meidän pitää erilaisia protestanttisia järjestelmiä, jotka polveutuivat siitä, tyttärinä – asianlaita, jonka protestantit yleisesti, jopa ylpeydelläkin mainitsevat.

Ennen kuin elonkorjuuaika tuli, tekivät monet Jumalan kansasta suuressa Baabelissa sen huomion, että sen todellinen vallalla oleva luonne oli karkeasti antikristillinen (erityisesti valdolaiset, hugenotit ja kuudennentoista vuosisadan uskonpuhdistajat); ja he kiinnittivät huomion siihen, sekä erottautuivat pääjärjestelmästä ja johtivat kanssaan toisia, joista monet olivat lustetta: niin kuin profeetta oli ennustanut sanoen: ”useat liittyvät heihin liehakoitsemalla.” (Dan. 11:34) Tässä olivat ne erottautumiset, jotka johtuivat poliittis-opillisista riidoista elonkorjuun edellä. Näissä leireissä muodosti yhä edelleen vallalla oleva luste toisia, vaikka vähemmin pahoja, baabelilaisia järjestelmiä.

Vaikka nisu siten tuon tuostakin koetti vapautua lusteen painosta (ja erityisesti karkeimmista eksytyksistä, jotka ravitsivat ja kehittivät lustetta), ja vaikka sillä olikin siunausta näistä ponnistuksista, oli se kuitenkin yhä edelleen sen vaikutuksen alaisena, yhä edelleen sekoitettu suuren lusteaineen enemmistön kanssa. Mutta nisun tähden ulottui Jumalan suosio näihin sekoittuneihinkin ryhmiin eli baabelilaisiin järjestelmiin; eikä ennen kuin Jumalan aika tuli täydellisen ja lopullisen erottamisen suorittamiseksi – elonkorjuussa, 1878 – näitä järjestelmiä kokonaan syösty kaikesta suosiosta ja tuomittu lopul-

liseen häviöön, eikä Jumalan kansaa niin selvästi ja varmasti kutsuttu niistä pois. Jo aivan aikakauden alussa varoitettiin Jumalan kansaa Antikristuksen petoksista ja neuvottiin pysymään erossa niistä, ja kumminkin, heidän koetukseksen ja koettelemukseksen sallittiin heidän jossain määrin tulla petetyiksi ja enemmän tai vähemmän sekoittua niihin. Jokainen herääminen näkemään kristinuskon vastaisia periaatteita, oppeja ja tekoja, mikä johti uskonpuhdistuspyrkimyksiin, koetteli ja tutkisteli nisuluokkaa ja oli omiaan puhdistamaan sitä enemmän ja enemmän Antikristuksen saastutuksista. Mutta tämä viimeinen koetus ja tämä varma kutsu näiden järjestelmien täydellisen hylkäämisen yhteydessä, jotka järjestelmät eivät enää saa Jumalan suosiota (niin kuin ne ennen olivat saaneet nisun tähden, joka niissä oli), aiheuttaa juuri nisuluokan lopullisen erottamisen kaikista antikristillisistä järjestelmistä ja periaatteista. Totuudet, joista nämä järjestelmät ennen pitivät kiinni, alkavat nyt nopeasti luisua pois heiltä, ihmisten oppien syrjäyttämisenä, oppien, jotka repivät alas jokaisen jumalallisen totuuden aineksen; ja nautinnon himo ja maailman henki syrjäyttävät nopeasti elävän jumalanpelon ja hurskauden.

Samalla kun selitetään, että Baabel on kukistunut, tulee myös kutsu kaikille niille Jumalan kansasta, jotka vielä ovat siellä, lähteä ulos – ”Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin hänen vitsauksiansa kärsiä.” (Ilm. 18:4) Sanoissa ”Baabel kukistui; lähtekää siitä ulos, te minun kansani”, lausuttiin selvästi kaksi ajatusta, jotka tulisi selvästi ja varmasti muistaa. Ne ilmaisevat, että oli aika, jolloin Baabel ei ollut langennut pois Jumalan suosiosta, että sillä vielä oli jonkun aikaa jonkinlaista suosiota jäljellä sekoitetusta luonteestaan huolimatta, että kuinka paljon eksytyksiä se omasikaan, ja kuinka vähän siinä ilmenikään Kristuksen henkeä, ei se kumminkaan ollut kokonaan suljettu ulos Jumalan suosiosta ennen kuin elonkorjuun erotusaikana. Ne ilmaisevat, että tulee aika, jolloin Baabel äkkiä ja kokonaan hyljätään, jolloin kaikki suosio tulee ainaiseksi lakkaamaan, jolloin rangaistustuomiot tulevat seuraamaan – juuri sellaisen hylkäämisen ajan olemme osoittaneet tulleen vuonna 1878. Ne ilmaisevat myös että Baabelin hylkäämisaikana monet Jumalan kansasta olisivat Baabelissa ja yhtyneenä siihen; sillä Baabelin hylkäämisen eli suosiosta lankeamisen jälkeen näitä kehoitetaan: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani.”

Erotus monien viimeksi kuluneiden neljänsadan vuoden kuluessa vähitellen tapahtuneiden uskonpuhdistusliikkeiden ja tämän lopullisen erottamisen välillä pitäisi selvästi näkyä; edelliset olivat Jumalan sallimia kokeita Baabelin puhdistamiseksi, jälkimmäisen merkityksessä, että kaikki toivo sen uudistamisen suhteen on mennyttä – ”Kultainen malja oli Baabel Herran kädessä, koko maailmaa juovuttavainen. Sen viinistä ovat kansat juoneet, sentähden ovat kansat hullaantuneet (juopuneet sen eksytyksistä). Äkisti kaatui Baabel ja musertui. Voivotelkaa hänen tähtensä! Ottakaa balsamvoidetta hänen haavalensa, kukaties hän paranee. Me paransimme Baabelia, mutta ei hän terveeksi tullut. Jättäkää hänet ja menkäämme jokainen omalle maallensa (totiseen seurakuntaan tai maailmaan, joko toiseen tai toiseen, aina sen mukaan mihin huomaa kuuluvansa, nisuun tai lusteeseen), sillä hänen syynsä koskee taivaaseen ja ulottuu pilviin asti.” – Jer. 51:7-9 Vertaa Ilm. 17:4; 14:8; 18:2,3,5,19

Parantumaton Baabel on nyt tuomittu hävitettäväksi: koko järjestelmä – järjestelmien järjestelmä – on hyljätty, kaikki Jumalan kansaan kuuluvat, jotka eivät ole sopu-soinnussa sen väärin oppien ja tapojen kanssa, ovat nyt kutsutut erottautumaan siitä. Profeetta ilmaisee tämän hylkäämistuomion syyn, ja senkin miksi muutamat eivät ymmärrä sitä sanoen:

”Haikarakin taivaan alla tietää aikansa, ja mettininen ja pääskynen ja kurki huomaavat tuloaikansa, mutta minun kansani ei tiedä Herran oikeutta. [He eivät näe, että elonkorjuuaika, jolloin nisu täydelleen ja kokonaan erotetaan ruumenista ja lusteesta, on tuleva. Tässä he osoittavat vähemmän älyä kuin muuttolinnut.] Kuinka te sanotte: viisaita me olemme, ja Herran laki on meillä [kun ette osaa erottaa elonkorjuuaikaa ja armotalouden vaihdosta, joiden aika on tullut?] Totisesti, valhetta vain kirjoitti kirjanoppineiden valhekynä [koska Herran sana, jonka hän on antanut profeettainsa ja apostoliensa kautta, tehdään tyhjäksi ja syrjäytetään huomioon ottamatta, ja uskontunnustukset, joita muovailtiin menneisyydessä, ”pimeinä aikakausina”, ovat pimeässä vaeltavien valottomia lyhtyjä]. Häpeään joutuvat viisaat (?) [oppineet]; he hämmästyvät [kun heidän suosimansa inhimilliset suunnitelmat ovat menneet myttyyn] ja vangitaan. Katso he hylkäsivät Herran sanan, ja mitä viisautta heillä olisi (nyt)? [Vertaa Jes. 29:10] Sentähden annan minä heidän vaimonsa [seurakunnat] muukalaisille; ja heidän [työ] peltonsa valloittajille; sillä pienestä suureen asti he väärää voittoa ahnehtivat profetasta [puhujasta] pappiin [seurakunnan paimeneen] asti he kaikki petosta tekevät. [Vertaa Jes. 56:10-12; 28:14-20] Ja he parantavat minun kansani tyttären [nimiSiionin – Baabelin] haavan helpoimmiten, sanoen: ”rauha, rauha!” vaikkei rauhaa olekaan [syystä että koko hänen järjestelmänsä sairastaa ja vaatii perinpohjaista puhdistamista Jumalan sanan lääkkeellä, totuudella]. He ovat joutuneet häpeään, sillä he tekivät kauhistusta; kuitenkin eivät ota hävetäksensä häväistystänsä, eivätkä tiedä olla häpeissänsä. Sentähden he [opettajat] kaatuvat kaatuvain joukossa; heidän etsikkoajanansa [eli tarkastuksessa – ”elonkorjuussa”] he kompastuvat, sanoo Herra. Minä kokoan ja tempaan heidät pois, sanoo Herra. Ei ole rypäleitä viinipuussa eikä viikunoita viikunapuussa, ja lehtikin on lakastunut; ja asiat, jotka minä annoin heille [kaikki jumalalliset suosionosoitukset ja edut] poistuvat heiltä.” – Jer. 8:7-13, engl. Raamatun käännös.

Seuraava jae osoittaa, että monet hyljätystä huomaavat tulevat vaikeudet, mutta sittenkään eivät näe todellista syytä. He tulevat sanomaan: Lyöttäytykäämme yhteen ja menkäämme varustettuihin kaupunkeihin (hallitusten turviin) ja olkaamme ääneti. He huomaavat tavalla tai toisella, ettei järki eikä Raamattukaan anna minkäänlaista tukea heidän väärille opeilleen ja että on viisainta pysyä ääneti vanhojen ennakkoluulojen varjossa ja niin kutsuttujen kristittyjen hallitusten turvissa. Heidät esitetään tässä aivan todenmukaisesti sanovana: ”Meidän Jumalamme saatti meidät vaikenemaan ja juotti meitä myrkkyyvedellä” (engl. Raamatun käännös). Ainoa virkistys, jonka voivat saada, on sekoittamansa kalkki (katkeran eksoityksen, ”riivaajien oppien” myrkkyy, sekoitettuna puhtaalla elämän vedellä, Jumalan sanan totuudella). Eivätkö sellaiset, jotka kuuluvat Baabeliin ja rakastavat sitä, ja jotka siitä syystä eivät ole valmiit tottelemaan käskyä: ”Lähtekää sieltä ulos”, ole pakotetut juomaan sitä kalkkia, jonka he itse ovat sekoittaneet? Eivätkö sellaiset tule pakotetuiksi tunnustamaan oppiensä vääryyksiä. Varmasti he teke-

vät sen; ja he tulevat perin pohjin inhoamaan niitä. Sitä seuraava jae puhuu heidän pettyneistä toiveistaan, kun odottivat voivansa katkerilla (myrkkyvesi-) opeillaan kääntää maailman ja saada aikaan tuhatvuotisen valtakunnan. He sanovat: ”Odotettiin rauhaa, eikä mitään hyvää tullut; paranemisen aikaa, ja katso, hämmästys tuli!” Nimellisen Siionin sairaus tulee pian pahenemaan aina hänen etsikko- ja hylkäämisajastansa asti, jolloin ”totiset israelilaiset”, totellen jumalallista kutsua, alkavat lähteä ulos nimijärjestelmistä.

Muutamat ovat ihmeissään, ettei Herra pane toimeen vielä suurempaa uskonpuhdistusta, kuin mitä kaikki entiset ovat olleet, jotka ovat osoittautuneet turhiksi ja lyhytaikaisiksi. He kysyvät: Miksei hän vuodata siunaustansa kaikkien suurten lakkojen yli ja yhdistä niitä kaikkia yhdeksi, tai jonkun erityisen yli ja puhdistaa sitä kuonasta, ja vedä kaikkia siihen. Mutta kysymme, miksi ei sitten voida yhdistää myös kaikkia maailman valtakuntia yhdeksi, puhdistaa ne?

Kaikille Jumalan lapsille tulisi olla tarpeeksi tietäessään, ettei sellainen ole hänen ilmoittamansa suunnitelma. Jos vielä vähän ajattelemme asiaa Jumalan sanan näkökannalta, huomaamme heti sellaisen ehdotuksen järjettömyyden. Ajatelkaa niiden lukumäärää, jotka kuuluvat niin sanottuun kirkkoon eli seurakuntaan (neljä sataa miljoonaa) ja kysykää itseltänne: Kuinka monet näistä saattanevat itse väittää olevansa täysin vihkiytyneitä, ruumiineen, sieluineen Herralle ja hänen suunnitelmansa palvelukseen? Oma havaintonne on vievä teidät siihen johtopäätökseen, että ”nisun” erottaminen ”lusteesta” poisraivaamalla luste jättäisi joka tapauksessa ainoastaan pienen kourallisen jäljelle suurimpiinkin kirkkoihin ja katedraaleihin.

Syy, miksi Jumala ei rupea puhdistamaan nimellisiä järjestelmiä on se, että vaikka niitä puhdistettaisiin kuinka paljon hyvänsä, ei puhdistaminen tekisi kumminkaan suurta vihkiytymätöntä joukkoa, ”kristikuntaa”, kaikkine yhteiskunnallisine ja kirkollisine järjestelmineen soveliaiksi hänen työlleen, joka nyt alkaa maan päällä. Viimeksi kuluneina kahdeksanatoista vuosisatana on hän valinnut todellisesti vihkiytyneitä, arvollisia, ja kaikki, mikä vielä nykyään on tehtävä, on valita niitä nykyään elävien samanlaisesta luokasta — ja ne ovat hyvin harvat — koska ainoastaan enää muutamia puuttuu tehdäkseen ennakolta määrätyn Kristuksen ruumiin jäsenluvun täydelliseksi.

Syy miksi Jumala syrjäyttää kaikki inhimilliset järjestöt, eikä puhdistaa parhainta niistä ja kutsu jäseniä kaikista muista siihen nykyhetkellä, osoitetaan sen tavan kautta, jolla Herramme kohteli erilaisia juutalaisia lakkoja elonkorjuussa eli heidän armotaloutensa lopulla; sillä silloin niin kuin nytkin, hyljättiin ne kaikki, ja ”totiset israelilaiset” kutsuttiin ulos niistä kaikista, vapauteen, ja opetettiin tuntemaan Jumalan tahto erilaisten valittujen astiain kautta, jotka Jumala itse on valinnut.

Valaistessaan tätä ainetta juutalaisille toi Herra esiin kahdessa vertauksessa menettelytapansa viisauden: ensiksi, vanhan vaatekappaleen paikkaaminen uudella tilkulla tekisi vaateen huonouden ainoastaan huomattavammaksi, ja näiden erilaisen vahvuuden johdosta tulisi repeämä yhä suuremmaksi; toiseksi, jos uutta viiniä kaadettaisiin vanhoihin leileihin, joista kaikki venyväisyys ja joustavuus olisi hävinnyt, olisi tämä pikemmin vahingoksi kuin hyödyksi, sillä seurauksena olisi, ettei ainoastaan vanhat viinileilit äkkiä repeäisi ja turmeltuisi, vaan että arvokas uusi viinikin menisi hukkaan.

Herramme uudet opetukset olivat uutta viiniä, juutalaisten lahkojen ollessa vanhoja viinileijä. Otaksu, että Herramme olisi liittynyt yhteen näistä lahkoista ja alkanut uudistamistyönsä siinä, mikä olisi ollut seuraus? Jos uudet totuudet olisivat tulleet vastaanotetuiksi, olisivat ne kokonaan hajottaneet lahkon, siitä ei ole epäilystäkään. Sen järjestön voima, joka suureksi osaksi perustui lahkoylpeyteen ja pysyi koossa eksytysten, taikauskon ja inhimillisten perimätietojen kautta, olisi kohta tullut hävitetyksi, ja uudet opit olisivat jääneet puille paljaille — ja sitä paitsi olisivat tämän vanhan lahkon kaikki vanhat eksytykset ja perimätiedot estäneet ja painostaneet sitä, ja maailman mielestä ylipäänsä olisi sen pitänyt vastata lahkon entisistä elämänvaiheista.

Samasta syystä Herra tässä nykyisessä elonkorjuussa, totuuden täydellisimmän valon virratessa esille tuhatvuotiskauden aamusarastuksessa, ei pane sitä paikaksi mihinkään vanhaan järjestelmään eli kaada sitä uutena viininä vanhoihin leileihin. Ensiksikin, koska ei niistä yksikään ole siinä kunnossa, että sitä saattaisi paikata, tai että se voisi ottaa vastaan uudet opit. Toiseksi, koska uudet opit, jos ne otettaisiin vastaan, pian alkaisivat käydä, ja kehittäisivät voiman, joka pian hajottaisi minkä lahkon tahansa, kuinka perusteellisesti järjestetty ja yhdistetty se olisikaan. Jos kokeiltaisiin kaikkien kanssa, toinen toisensa jälkeen, olisi tulos aina sama, ja lopulta ei uudella viinillä (uusilla opeilla) olisi mitään astiaa jossa se pysyisi ja säilyisi.

Herramme seuraava menettelytapa ensimmäisessä tulemisessa oli oikea ja paras. Hän teki kokonaan uuden puvun uudesta kankaasta ja kaatoi uuden viinin uusiin leileihin, so., hän kutsui ulos oikeat israelilaiset (jotka eivät olleet lahkolaishenkisiä), ja uskoi heille totuudet, joiden aika oli tullut. Niinpä nytkin; hän kutsuu ulos nimellisestä hengellisestä Israelista ne, jotka isoavat totuutta; ja heidän on otettava vastaan totuus sillä tavalla kuin Herra itse tahtoo, ja sydämestään toimittava yhdessä hänen kanssaan hänen suunnitelmissaan välittämättä mikä tai kuinka monta vanhoista viinileileistä syrjäytetään ja hyljätään sopimattomina kestäämään sitä. Iloitkaa mieluummin, että teitä pidetään arvollisina saamaan tämän nykyisen totuuden viini todistukseksi itsellenne, ja niin pian kuin olette koetelleet sitä, ottakaa se vastaan ja toimikaa sen mukaisesti ilolla.

Ne, jotka ensimmäisessä tulemisessa ensin tahtoivat ottaa selvää etevien lahkolaisten mielipiteistä, seurata heidän johtoaan, ja ne jotka kysyivät: ”Onko kukaan hallitusmiehistä tai farisealaisista uskonut häneen”, eivät saaneet totuutta, koskapa olivat mieluummin ihmisten seuraajia kuin Jumalan; sillä etevät lahkolaiset sinä aikana eivät ottaneet vastaan Kristuksen oppia, ja sama luokka on aina ollut ja on vieläkin mitä sokeimpana sokeiden taluttajana. Sen sijaan että ottaisivat vastaan totuuden ja tulisivat siunatuiksi, ”lankeavat” he koetuksen aikana. Vanha puku ja vanhat viinileilit ovat niin epäkunnossa, että ovat kokonaan kelvottomat käytettäväksi.

Koska Herra itse kutsuu kansansa Baabelista, emme saata epäillä, että kaikki ne, jotka todella ovat hänen kansaansa kuulevat kutsun, annettakoon se sitten millä tavalla tahansa; eikä heidän tottelevaisuuttaan ainoastaan panna koetukselle kutsun kautta, vaan myös heidän rakkautensa Baabeliin ja taipumuksensa sen eksytyksiin tulevat koeteltaviksi. Jos he hyväksyvät sen opit, toimintatavat, jne., ovat he haluttomia luopumaan siitä, osoittavat arvottomiksi nykyiselle totuudelle ja ovat ansainneet tulla osallisiksi sen

lähestyvistä vaivoista. Mutta kutsun sanamuoto viittaa siihen, ettei niitä Jumalan totisesta kansasta, jotka ovat Baabelissa, pidetä rikostovereina sen synteihin: maallismielisyyteen ja jumalallisen totuuden syrjäyttämiseen, niin kauan kun he eivät vielä ole saaneet tietää, että Baabel on kukistunut — on hyljätty. Sen jälkeen, jos vielä jäävät sinne, lasketaan heidät siihen kuuluvaksi, siitä syystä, että he hyväksyvät sen väärät teot ja opit menneisyydessä ja nykyisyydessä, ja tulevat laskettaviksi osallisiksi sen synteihin ja ovat ansainneen tulla osallisiksi sen rangaistuksista, vaivoista, jotka kohtaavat sitä. — Katso Ilm. 18:4

Kuinka voimakas onkaan lause: ”Se joutui riivaajain asumasijaksi ja kaikenlaisten saastaisten henkien tyyssijaksi ja kaikenlaisten saastaisten ja inhoittavien lintujen tyyssijaksi.” Kuinka totta onkaan, että inhottavimmat henkilöt yhteiskunnassa etsivät ja kantavat kristillisen tunnustuksen ja kristillisen muodollisuuden pukua, jossain Baabelin eri asunnoista (lahkoista). Jokaisella epäpuhtaalla periaatteella ja opilla on jossain paikassa ja jollain tavalla edustajia siinä. Ja se on ”tyyssija”, joka pitää varmassa tallessa ei ainoastaan Herran sävyisiä ja lempeitä kyyhkysiä, vaan myös monia inhottavia ja saastaisia lintuja. Kuinka monta väärentäjää ja pettäjää, sekä miehiä että naisia, onkaan oman tunnustuksensa mukaan Kristuksen seurakunnan jäseniä! Kuinka monet käyttävätkään vieläpä uskontunnustustaankin peitteenä harjoittaakseen sen suojassa pahoja juonia! Tunnettuahan on, että useimmat raaimmista pahantekijöistä, jotka mestataan, kuolevat roomalaiskatolisen kirkon jäseninä.

Baabeliin on kuulunut sekä parhaimmat että huonoimmat sekä kerma että sakka sivistyneen maailman väestöstä. Kerma on tosivihkiytyneiden pieni luokka, jotka ovat surkealla tavalla sekoitetut pelkkien tunnustajien suureen joukkoon ja saastaiseen, rikolliseen sakkaan; mutta suotuisissa olosuhteissa tulee kermaluokka erotettavaksi nykyisessä elonkorjuussa, ennen kirkastumistaan.

Valaistuksena saastaisten ja inhottavien lintujen suhteesta Baabelissa ja sen ulkopuolella on huomattava seuraava julkinen tiedonanto yhteiskunnan tilasta nisupellon seudulta, jossa ”oikeauskoisuus” vuosisatoina on kerskannut nisunsa hienosta laadusta ja puhtaudesta ja pienestä lustemäärästään; ja jossa niin kutsuttu kirkko on ollut hallituksen apulaisena ja liittolaisena laatiessaan lakeja ja hallitessaan kansaa:

YHTEISKUNNAN TILA ENGLANNISSA JA WALESISSA

PARLAMENTIN RAPORTTI ANNETTU 1873

VÄKILUKU USKONTUNNUSTUKSIEN MUKAAN

Roomalaiskatolisia.....	1,500,000
Englannin valtiokirkko.....	6,933,933
Eriuskoisia (muita protestantteja kuin episkopaaleja)..	7,234,158
Vapaa-uskojia.....	7,000,000
Juutalaisia.....	57,000

KOKO LUKU RIKOKSELLISIA VANKILOISSA

Roomalaiskatolisia.....	37,300
Englannin valtiokirkko.....	96,600

Eriuskoisia.....	10,800
Vapaauskosjia.....	350
Juutalaisia.....	0
Yhteensä.....	145,050

RIKOKSELLISIA VÄESTÖN JOKA 100,000:LLE

Roomalaiskatolisia	2,500
Englannin valtiokirkkoon kuuluvia	1,400
Eriuskoisia	150
Vapaa-uskojia	5
Juutalaisia	0

RIKOKSELLISTEN SUHDE

Roomalaiskatolisia.....	1 joka	40:stä
Englannin valtiokirkkoon kuuluvia	1 joka	72:sta
Eriuskoisia	1 joka	966:sta
Vapaa-uskojia	1 joka	20,000:sta

Syy tähän sekavaan tilaan mainitaan: ”Hänen haureutensa vihan viiniä ovat kaikki kansat juoneet” [sen henkeä, vaikutusta] – yhteyttä maailman kanssa. (Ilm. 18:3) Väärät opit seurakunnan luonteesta ja tehtävästä, ja väite, että sen korotuksen ja hallituksen aika oli tullut (ja erityisesti sen suurenmoisen menestymisen jälkeen, jonka sen maallinen kunnianhimo sai Konstantinin aikana, jolloin se väitti olevansa Jumalan valtakunta, joka on perustettu hallitsemaan voimassa ja suuressa kirkkaudessa), johti monia Baabeliin, jotka eivät ikänä olisi liittyneet siihen, jos se olisi jatkuvasti kulkenut uhrautumisen kaidalla tiellä. Ylpeys ja kunnianhimo johtivat varhaisen seurakunnan tavoittelemaan maallista valtaa. Ja voittaakseen valtaa oli suuri jäsenmäärä ja maallinen vaikutusvalta välttämätön. Ja saadakseen jäseniä, jota silloisissa olosuhteissa totuus ei milloinkaan olisi sinne vetänyt, alettiin esittää vääriä oppeja, jotka lopulta saivat vallan kaikkien muiden yli; ja vieläpä totuuksiakin joissa vielä pysyttiin, väänneltiin ja käännettiin. Jäsenmäärä nousi aina satoihin miljooniin, ja totinen seurakunta, nisu, yhä vaan ”pieni lauma”, oli kätkeyty miljoonien lusteitten sekaan. Täällä, niin kuin lampaat raatelevien susien keskelä, kärsi Jumalan totinen, vielä kehittymätön valtakunta väkivaltaa, ja väkivallantekijät kiskoivat sen itsellensä; ja Herransa lailla, jonka askeleissa he kulkivat, olivat sen jäsenet ylenkatsottuja ja ihmisten hylkäämiä – surujen miehiä, kärsimyksille tuttuja.

Mutta nyt, kun tuhatvuotispäivän aamu sarastaa, ja kuluneen pimeän yön oppieksytykset huomataan, ja oikeat totuuden jalokivet valaistaan, täytyy vaikutuksen olla, niin kuin oli tarkoitettukin, nisun täydellinen erottaminen lusteesta. Ja niin kuin väärät opit saivat aikaan väärän kehityksen, niin tulee totuuden paljastaminen elonkorjuun valossa saamaan aikaan erottamisen. Kaikki luste ja osa nisusta ovat kumminkin peloissaan. Heidän mielestään tuntuu ikään kuin Baabelin hajoaminen olisi sama kuin Jumalan työn kaatuminen ja hänen asiansa epäonnistuminen. Mutta niin ei ole; luste ei milloinkaan ole ollut nisua, eikä Jumala koskaan ole aikonutkaan hyväksyä sitä nisuna. Hän on ainoas-

taan sallinut, ”antanut” molempien kasvaa yhdessä elonkorjuuseen asti. Juuri Baabelin saastaisten lintujen ”tyyssijasta” kutsutaan Jumalan kansa ulos, jotta he saisivat nauttia vapaudesta, sekä olla osalliset elonkorjuun valosta ja elonkorjuutyöstä ja osoittautua olevansa ristiriidassa sen eksytysten kanssa oppiin ja tapoihin nähden ja siten päästä pakoon heistä ja heidän palkastaan — vitsauksista, jotka kohtaavat kaikkia sinne jääneitä.

Nämä vitsaukset eli ahdistukset, jotka edeltä käsin kuvastuivat hyljätyin juutalaisen huoneen vaikeuksissa, kuvataan Ilmestyskirjassa niin synkissä vertauskuvissa, että monella tutkijalla on liioitellut ja mielettömät käsitykset tästä aineesta, ja he ovat sen vuoksi aivan valmistumattomia niille tosiseikoille, jotka nyt ovat hyvin lähellä tulossa. He tulkitsevat usein vertauskuvat kirjaimellisesti, eivätkä niin muodoin ole valmistuneet näkemään niiden täyttyvän sillä tavoin kuin ne tulevat täyttymään — uskonnollisten, yhteiskunnallisten ja valtiollisten häiriöitten, mullistusten, taantumusten, vallankumouksien, jne. kautta.

Mutta tässä on toinenkin huomattava kohta. Sen ajan välillä, jolloin Baabel syöstään pois suosioista (1878) ja sen ajan, jolloin vitsaukset eli vaikeudet kohtaavat sitä, on lyhyt väliaika, jolloin kaikki Herran kansan uskolliset saavat tiedon tästä asiasta ja kootaan ulos Baabelista. Tämä osoitetaan selvästi samassa jakeessa; sillä sanomaan: ”Baabel on kukistunut”, on yhdistetty kutsu: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, jottette ... saisi tekin hänen [tulevista] vitsauksistansa kärsiä.” Tästä samasta väliajasta, ja siitä, mitä silloin tehdään, puhutaan myös vertauskuvallisesti Ilm. 7:3. Vihan sanansaattajille annetaan julistus: ”Älkää vahingoittako maata eikä merta eikä puita, ennenkuin olemme merkinneet Jumalamme palvelijat heidän otsissansa.” Merkitseminen otsaan ilmaisee, että totuuden käsittäminen ymmärryksellä on merkki eli leima, joka erityisesti erottaa Jumalan palvelijat Baabelin palvelijoista ja uskovaisista. Ja tämä on yhtäpitävä Danielin todistuksen kanssa: ”Taitavat (sinun kansastasi) ymmärtävät; eikä yksikään jumalaton (liitolensa uskonon) ymmärrä.” (Dan. 12:10) Siten tulevat luokat merkityiksi ja erotetuiksi, ennen kuin vitsaukset kohtaavat hyljättyä, ulossyöstyä Baabelia.

Ja että tämä tieto vaikuttaa sekä merkitsemisen että erottamisen, sisältyy selvästi ylempänä käsiteltyyn jakeeseen; sillä ensin kuuluu selitys, että ”Baabel on kukistunut”, ja että jonkinlaiset vitsaukset eli rangaistukset kohtaavat sitä, ennen kuin odotetaan Jumalan kansan tottelevan tähän tietoon perustuvaa käskyä: ”Lähtekää ulos”. Me tiedämme, että kaikkien täytyy todellakin olla selvästi merkityt otsiinsa — ymmärrys valaistu — Jumalan suunnitelmasta, ennen kuin saattavat oikein käsittää tai totella tätä käskyä.

Ja eikö ole silmin nähtävää, että juuri tämä Jumalan palvelijain merkitseminen nyt tapahtuu? Eikö meitä parasta aikaa leimata otsiin? Ja eikö tämä tapahdu vielä oikealla ajallakin? Eikö meitä johdeta askel askeleelta, ikään kuin Herran omalla kädellä — hänen sanansa kautta — käsittämään totuutta ja asioita ylipäänsä hänen näkökannaltaan — muuttamalla meidän entiset, muilta tahoilta saadut mielipiteemme monesta asiasta aivan päinvastaisiksi? Eikö ole totta, että Baabelin eri osastot eli lahkot eivät ole olleet kanavia, joiden kautta tämä merkitseminen on tapahtunut, vaan ne ovat pikemmin olleet esteenä, ollen tiellä vastustamassa sen joutuisampaa tapahtumista? Ja emmekö näe yhtäpitävyyttä siinä, kuten myös Herran selityksessä, jonka mukaan nisun ja lusteen erottaminen on

taphtuva elonkorjuussa? Ja emmekö näe, että hänen suunnitelmansa mukaista on ilmoittaa asianhaarat uskollisilleen ja sitten odottaa heiltä, että heidän on osoitettava sydämellistä myötätuntoa tälle suunnitelmalle välittömän tottelevaisuuden kautta? Mitä siitä, jos totteleminen ja ulos tuleminen pakottaa meidät jättämään taaksemme ihmisten kiitoksen, tai hyvän palkan, tai pappilan, tai taloudellisen avun asioissa, tai kotirauhan tai mitä ikinä – älkäämme kumminkaan peljästykö. Hän, joka sanoo meille: ”Tulkaa!” on sama, joka sanoi Pietarille: ”Tule!” kun hän käveli veden päällä. Pietari olisi vajonnut, kun hän totteli, jollei Herran ojennettu käsivarsi olisi auttanut häntä; ja sama käsivarsi tukee niitä, jotka nyt, hänen käskystänsä, lähtevät ulos Baabelista. Älä katso vaikeuksien kuohuavaa merta, joka on välissä, vaan katso suoraan Herraan ja ole hyvässä turvassa.

Käskey on lähtekää, eikä menkää; sillä kun me tulemme ulos inhimillisten perimätietojen, uskonoppien, järjestelmien ja eksytysten orjuudesta, tulemme suoraan Herramme luokse, jotta hän opettaisi ja ravitsisi meitä, vahvistaisi ja tekisi meidät täydellisiksi tehdäksemme hänen tahtonsa, ja voidaksemme seisoa, eikä kaatua Baabelin kanssa.

Jumalan sana ilmoittaa, että nimiseurakunta lankeemuksensa jälkeen hänen suosioitaan ja oltuansa hänen puhetorvenaan (Ilm. 3:16) tulee vähitellen vajoamaan epäuskon tilaan, jossa Raamattu lopullisesti tulee kokonaan syrjäytetyksi todellisuudessa, vaikkakin nimellisesti säilymään, jossa viisaustieteelliset kaiken karvaiset aprikoimiset tulevat olemaan todellisina opinkappaleina. Uskolliset leimatut välttävät tämän lankeemuksen; sillä heidät ”katsotaan arvollisiksi pelastumaan tästä kaikesta, joka on tuleva, ja he saavat seisoa” – eikä langeta Herran läsnäolon aikana. (Luuk. 21:36) Tosiasiassa ovat monet jo vajoamaisillaan alas – he säilyttävät jumalanpalvelusmuodon ja uskon Luojaan ja tulevaan elämään, mutta katselevat näitä pääasiallisesti omien tai toisten ihmisten viisaustieteitten ja oppien kautta ja syrjäyttävät Raamatun Jumalan päätösten erehtymättömänä opettajana. Vaikka nämä pitävätkin kiinni Raamatusta, eivät he kumminkaan usko sen kertomuksia, etenkin Eedenistä ja syntiinlankeemuksesta. He säilyttävät Jeesus nimen ja nimittävät häntä Kristukseksi eli Messiaaksi ja Lunastajaksi, mutta pitävät häntä samalla ainoastaan mainiona, joskaan ei virheettömänä esikuvana, ja hylkäävät kokonaan hänen lunastusuhriinsa – hänen ristinsä. He väittävät Jumalan olevan syntistenkin isän ja kieltävät sen kautta sekä kirouksen että lunastuksen.

Ei ole ylipäänsä huomattu, että ensimmäisessä tulemisessa Herramme virka-ajan kolme ja puoli vuotta, aina juutalaisen kansan hylkäämiseen asti (heidän seurakuntansa ja kansallisuutensa oli yhtä), käytettiin tämän yhteiskunnan eli järjestelmän tutkimiseen eli koettelemiseen pikemmin kokonaisuuteen, kuin yksityisiin jäseniin nähden. Sen hengellinen luokka – papit, kirjanoppineet ja fariseukset – edustivat tätä järjestelmää kokonaisuudessaan. Itse he selittivät edustavansa juutalaisuutta (Joh. 7:48,49) ja kansakin käsitti asian niin; se aiheutti kysymyksen: Onko kukaan hallitusmiehistä tai fariseuksista uskonut häneen? Ja Herramme tunnusti heidät semmoisina; harvoin hän nuhteli kansaa siitä, etteivät ottaneet häntä vastaan, mutta uudelleen ja uudelleen hän puhui ”sokeista taluttajista” ja piti heitä vastuunalaisina siitä, etteivät itse tahtoneet mennä valtakuntaan sisälle, eivätkä sallineet kansankaan, joka muutoin olisi ottanut Jeesuksen vastaan Messiaana, tehdä niin.

Herramme koetti alituisesti karttaa julkisuutta – hänen oppinsa ja ihmetyönsä kun innostivat kansaa, jotteivät he tulisi ja väkivallalla tekisi häntä kuninkaaksi (Joh. 6:15); ja kumminkin hän toi esiin alituisesti todistuksia vallastaan ja siitä, että hän oli Messias, juutalaisen papiston tietoon, kunnes heidän koetuksensa seurakuntakansana oli päättynyt, ja heidän huoneensa eli järjestelmänsä oli hyljätty, ”autioksi jätetty”. Sen jälkeen suunnattiin, hänen johdollansa, apostolien opettaessa, kaikki ponnistukset kansaan yksityisinä henkilöinä; ja hyljätty seurakuntajärjestelmä virkamiehineen, sellaisenaan, jätettiin kokonaan huomioon ottamatta.

Todistukseksi siitä, että hänen virka-aikanaan ja siihen saakka, kunnes heidän järjestelmänsä hyljättiin, opettajat ja papit edustivat kansaa, huomattakoon hänen menettelytapansa puhdistetun spitaalisen suhteen, josta mainitaan Matteus 8:4. Jeesus sanoi hänelle: ”Katso, ettet sano tästä kellekään; vaan mene ja näytä itsesi papille ja uhraa se lahja, jonka Mooses on säätänyt, todistukseksi.” Todistus oli salattava kansalta jonkun aikaa, mutta siitä oli annettava täsmällinen tieto heidän ”johtajilleen”, jotka edustivat koko juutalaista seurakuntaa siinä koetuksessa, jonka alaisena se silloin oli.

Erityisesti on meidän huomattava, mikä tarkoitus ja minkälainen tulos oli juutalaisen seurakunnan koetuksesta järjestelmänä, sen esikuvallisen yhteyden johdosta, jossa ne ovat evankelisen seurakunnan nykyiseen koetukseen, sekä minkälainen niiden suhde oli Jumalan suunnitelmaan kokonaisuudessaan. Juutalaiset selittivät heille annettujen lupausten nojalla olevansa tulevaa Messiasta varten valmistettu kansa, kansa, jonka hän järjestäisi, valtuuttaisi, jota hän johtaisi ja käyttäisi ”omana kansanaan” siunatessaan maan kaikkia muita kansakuntia saattamalla kaikkia täyteen tietoon Jumalasta ja valmistamalla heille tilaisuuden päästä sopusointuun hänen vanhurskasten lakiensa kanssa. Vaikka Jumala, joka tietää kaikki ennakolta, tiesi, ettei luonnollinen Israel sopisi olemaan tärkeimmällä paikalla tässä suuressa tehtävässä, antoi hän heille siitä huolimatta kaikenlaisia tilaisuuksia ja etuja, ikään kuin hän olisi ollut tietämätön seurauksista. Kuitenkin ilmaisi hän ennakolta tietämisensä profeetallisten ennustusten kautta, joita he eivät saattaneet ymmärtää, jottei meidän tarvitsisi ajatella, että hän oli kokeillut ja epäonnistunut menettelytavassaan juutalaiseen kansaan nähden.

Niin kauan kuin Israel seurakuntakansana väitti olevansa valmis, halukas ja innokas suorittamaan oman osansa ohjelmasta, oli aivan kohtuullista, että se alistettiin koetuksen alaiseksi, ennen kuin Jumalan suunnitelmaa pantiin edelleen toimeen. Tämä suunnitelman jatko oli, että sitten kun Aabrahamin luonnollinen siemen koettelemuksensa kautta oli osoittautunut sopimattomaksi tuota parhainta luvattua ja haluttua kunniaa varten, tulisi evankeliumikautena valittavaksi ja määrättäväksi yksityisiä henkilöitä, jotka olisivat arvollisia suureen kunniaan ja jotka pääsisivät Aabrahamin luvatuksi siemeneksi ja Messiaan kanssaperillisiksi luvatussa valtakunnassa, joka siunaisi ja nostaisi kaikki maan sukukunnat. – Gal. 3:16,27-29,14

Jumalan suosion ”seitsemänkymmentä viikkoa” (490 vuotta), jotka olivat luvattut Juudan kansalle, eivät saattaneet jäädä täyttymättä; ja niin muodoin ei voitu millään tavalla kutsua pakanoita, tai edes samarialaisia tulemaan opetuslapsiksi tai minkäänlaiseen yhteyteen sen valtakunnan kanssa, jota Kristus ja apostolit saarnasivat. (Apt. 3:26) ”Teille

oli Jumalan sana, [kutsu valtakunnan osallisuuteen] ensiksi puhuttava”, sanoi Paavali puhuessaan juutalaisille. (Apt. 13:46) ”Älkää lähtekö pakanain luo älkääkä menkö mihinkään samarialaisten kaupunkiin; vaan menkää ennemmin niiden kadonneiden lammasten tykö, jotka ovat Israelin huonetta,” ja vielä: ”Minua ei ole lähetetty muiden kuin Israelin huoneen kadonneiden lammasten luo,” sanoi Mestari, kun hän lähetti ulos opetuslapsensa. — Matt. 10:5,6; 15:24

Koko ”seitsemäskymmenes viikko”, jonka keskellä Kristus kuoli — seitsemän vuotta Herramme virka-ajan alusta siihen asti kun Pietari lähetettiin saarnaamaan Korneliukselle, ensimmäiselle kääntyneelle pakanalle — oli Jumalan järjestelyn mukaisesti erotettu juutalaisten koettelemista varten. Mutta sen sijaan, että heitä olisi koeteltu kokonaisuudessaan (seurakuntakansana) kaikkina näinä seitsemänä vuonna ”toteutettiin tämä koetus rutosti” eikä heidän vahingokseen vaan edukseen. Oli selvää, ei ainoastaan Jumalalle, vaan myös ihmisille, että fariseukset, papit ja kirjanoppineet eivät ainoastaan hylkäisi, vaan myös viimeiseen asti vihaisivat Herraa Jeesusta ja koettaisivat tappaa häntä. Sen tähden, kun hänen aikansa oli tullut julkisesti tarjoutua heille Kuninkaaksi, ratsasti hän aasilla heidän luokseen ja silloin, kun seurakuntakansan edustajat eivät ottaneet häntä vastaan kuninkaana, hylkäsi hän heti tämän järjestelmän, vaikka kansan joukko kyllä otti hänet mielellään vastaan ja vaati, että hänet tunnustettaisiin kuninkaaksi. (Mark. 12:37) Siten keskeytti Herra kaiken hyödyttömän koetuksen, jotta ”seitsemännenkymmenennen viikon” loppuosa käytettäisiin erityisesti ja yksinomaan tämän hyljätyn järjestelmän kansaa, yksityisiä varten — ennen kuin uuden armotalouden palvelijat lähetettäisiin kaikkien kansakuntien keskuuteen. Ja niin tapahtuikin; sillä kun Herramme ylösnousemisensa jälkeen antoi opetuslastensa tietää, ettei heidän toimintansa tästä lähin enää tarvinnut olla rajoitettuna yksin juutalaisiin, vaan saatettiin laajentaa ”kaikkiin kansoihin”, lisäsi hän erityisesti — ”alkaen Jerusalemissa”. (Luuk. 24:47) Ja hän tiesi hyvin, että heidän juutalaiset mielipiteensä estäisivät heitä menemästä muualle kuin juutalaisten keskuuteen, ennen kuin hän määrättynä aikana avaisi tien — niin kuin hän tekikin heidän suosioaikansa lopulla lähettämällä Pietarin Korneliuksen luo. Siitä ajasta asti ovat yksityiset juutalaiset ja pakanat olleet samalla lailla osalliset Jumalan suosion eduista, ollen molemmat yhtä otollisia Kristuksessa ja hänen kauttaan, sillä nykyisessä kutsussa ”ei ole mitään eroitusta” Jumalan puolelta. Juutalaiselle epäsuotuista erotus on hänen oma ennakkoluulonsa, joka estää häntä käyttämästä hyväkseen lahjana Kristuksen kautta siunauksia, joita hänelle kerran tarjottiin sillä ehdolla, että hän todellisesti seuraisi Jumalan lain kirjainta sekä henkeä, jota ei yksikään langenneessa tilassa saata täyttää.

Tämä ”seitsemäskymmenes viikko”, kaikkine lähempine asianhaaroineen, jotka olivat luonnollisen Israelin koetuksen yhteydessä, ei ainoastaan suorittanut tarkoitustaan, tämän järjestelmän koettelemista, vaan antoi myös, ja erityisesti, esikuvallisen esityksen nimievankeliumiseurakunnan eli nimihenkisen Israelin, jota nimitetään ”Kristikunnaksi” ja ”Baabeliksi”, samanlaisesta koetuksesta, seitsemänä vastaavana vuonna, lokakuusta 1874 lokakuuhun 1881, jotka vuodet aloittivat evankeliumiajan elonkorjuun. ”Kristikunta”, ”Baabel”, selittää näkevänsä esikuvansa, luonnollisen Israelin epäonnistumisen ja väittää olevansa Aabrahamin totinen henkinen siemen ja olevansa valmis, sopiva ja innokas kääntämään pakanamaailmaa ja vanhurskaasti hallitsemaan ja opettamaan ja siunaa-

maan kaikkia kansoja, aivan niin kuin juutalainen järjestelmä sanoi olevansa. Nykyinen aikakausi on esikuvan kaltainen siinäkin, että sen ajan johtajat ylipäänsä olivat tulleet pitäneeksi lupauksia tulevasta Messiaasta kuvaannollisina lausuntoina; ja ainoastaan kansan alhaisempi luokka odotti henkilökohtaista Messiaasta. Oppineet, sen ajan juutalaisten keskuudessa, hylkäsivät henkilökohtaisen Messiaan ja odottivat, että heidän kansalliskirkkonsa voittaisi kaikki muut ylevempien lakiensa johdosta ja täyttäisi sillä tavoin kaiken sen, minkä suorittamiseen alhainen kansa luuli tarvittavan henkilökohtaista Messiaasta. (Ja tätä mieltä ovat vielä nytkin ”oppineet” juutalaiset opettajat eli rabbit, jotka tulkitsevat messiasennustusten koskevan heidän kansalliskirkkoansa, eikä henkilökohtaista maailman Vapahtajaa. Niitäkin ennustuksia, jotka tarkoittavat Kristuksen kärsimistä, sovittavat he omiin kärsimyksiinsä kansana.) Oppinsa mukaisesti, lähettivät he lähetysseurakuntia ympäri koko maailman kääntämään maailmaa Mooseksen lakiin, ja ajattelivat sillä tavoin saavuttavansa ja ”siunaavansa kaikki maan sukukunnat”, riippumatta henkilökohtaisesta Messiaasta. Tämä tapahtui niin suurella mitalla, että Herramme huomautti siitä sanoen: ”Te kuljette ympäri merta ja mannerta tehäkseen yhden käännynnäisen.”

Kuinka onkaan nimi-”kristillisyyden” oppi samankaltainen vielä tänä päivänä. Alhaisempi kansa, kun heidän huomionsa kiinnitetään siihen, että Herra lupasi tulla takaisin, ja että apostolit ja profeetat ennustivat, että tuhatvuotinen valtakunta eli ennalleenasettamisajat olisivat seurauksena Herran toisesta tulemisesta (Apt. 3:19-21) ovat taipuvaisia ottamaan vastaan totuuden ja iloitsemaan siitä, aivan niin kuin samanlainen luokka teki ensimmäisen tulemisen aikana. Mutta nyt, niin kuin 1800 vuotta sitten, on kansan ylimmäisillä papeilla ja johtajilla kehittyneempi (?) aate. He pitävät kiinni siitä, että lupauksen toteutuminen tuhatvuotisajan onnesta, rauhasta maan päällä ja hyvästä tahdosta ihmisten keskuudessa, on saatava aikaan ja saadaankin heidän ponnistustensa, lähetystyönsä, jne. kautta, ilman Herran Jeesuksen henkilökohtaista tulemistä; ja he tekevät siten lupaukset toisesta tulemisesta ja tulevasta valtakunnasta sisällyksettömiksi.

Nykyajan ylimmäiset papit ja johtajat, ”kristikunnan papisto”, väittävät ja näyttävät uskovan — pettäen itsensä sekä kansan — että heidän lähetysseurakuntansa ovat juuri onnistumaisillaan, ja että he, ilman Herraa, nyt ovat saavuttamaisillaan maailmalle kaikki tuhatvuotissuunnaukset, joita Raamattu kuvaa.

Tämän harhaluulon perustuksena on sekin, että lisääntynyt tieto ja matkustaminen edes ja takaisin maan päällä, jotka kuuluvat tähän ”Hänen valmistuksensa päivään”, ovat olleet erittäin suotuisat sivistyneitten kansojen kaupan laajentamiselle ja sitä seuraavalle maallisen varallisuuden lisääntymiselle. Kunnian kaikista tästä ottaa Baabel kylmäverisesti itsellensä ja osoittaa kaikkien näiden etujen olevan tuloksia kristillistytävistä ja elähdyttävistä vaikutuksistaan. Se osoittaa ylpeydellä Ison-Britannian ”kristillistä kansaa” ja sen rikkautta ja varallisuutta kristillisten periaatteittensa tuloksena. Mutta millä kannalla ovat asiat? Jokainen edistysaskel, jonka tämä tai mikä muu kansa tahansa on ottanut, on aina käynyt käsi kädessä ponnistuksien kanssa, jotka ovat tarkoittaneet irtautumista Baabelin ikeen sorrosta. Samassa suhteessa kuin Iso-Britannia on irtautunut paavin sorron kahleista, on se menestynyt; ja samassa suhteessa kuin se yhä edelleen on suosinut ja vastaanottanut vaikutuksia paavilaisista opeista kirkon ja valtion yhdistämises-

tä, Jumalan määräämästä kuninkaallisesta ja pappien sortovallasta, ja alistunut ahneuden ja itsekkyyden hirmuvallan alle, samassa suhteessa se on myös vielä alennuksen tilassa.

Kullanhalu ja vallanhimo olivat voimia, joiden kautta pakanallisten maitten satamat vastahakoisesti avattiin niin kutsuttujen kristittyjen kansojen kaupalle, englantilaiselle ja saksalaiselle rommille ja oopiumille ja amerikkalaiselle viskille ja tupakalle. Rakkaus Jumalaan ja pakanakansojen siunaaminen ei saanut minkäänlaista tilaa näissä ponnistuksissa. Tässä on vähäpätöiseltä näyttävä kertomus meidän aikamme historiasta, joka saattanee niin kutsuttujen kristikansojen omattunnot, jos heillä omiatuntoja on, vavahtamaan. Länsi-Afrikassa olevan Nupen muhamettilainen emiiri, lähetti äskettäin seuraavan sanoman piispa Growtherille, joka kuului Niger lähetykseen:

”Tämä ei ole mikään suuri asia; se koskee vain barasaa [rommia]. Barasa, barasa. barasa! Se on hävittänyt meidän maamme; se on hävittänyt kovasti meidän kansamme; se on tehnyt kansamme hulluksi. Minä pyydän sinua, Malam Kip, älä unohda tätä kirjelmää; sillä me pyydämme kaikki, että hän [Growther] anoisi, että suuret papit [Anglikaanisen kirkkolähetysseuran toimikunta] pyytäisivät Englannin kuningattaren [Englannin kirkon pään] estämään barasan kuljetuksen tähän maahan.

”Jumalan ja profeetan tähden! Jumalan ja profeetan, Hänen lähettiläänsä tähden, täytyy hänen auttaa meitä tässä asiassa — barasan suhteen. Tervehtikää häntä, että Jumala siunaisi häntä työssään. Tämä on suullinen sana Malikelta, Nupen emiiriltä.”

Lausueessaan mielipiteensä tästä, sanoo baptistilehti:

”Tämä vaatimaton musta hallitsija ilmaisee tässä kirjeessä kansastaan sellaisen huolenpidon, jollaista kristityt yksinvaltiaat ja hallitukset eivät ole vielä osoittaneet; sillä kukaan kristitty hallitsija eikä kukaan Yhdysvaltain presidentti ole koskaan vielä tehnyt sellaista anomusta kansansa puolesta. Ei missään valtaistuinpuheessa parlamentin avajaisissa, ei missään presidentin tervehdyspuheessa ole koskaan sellaista vielä kuultu. Häpeä kristityille hallitusmiehillemme! Voittoa, kirottu kullon nälkä, on kauppiaitten laki; ja nämä ovat hallituksen lemmikkejä ja herroja.”

Koska niin on, tahdomme totuuden nimessä kysyä: Miksi kutsutaan näitä hallituksia kristityiksi? Ja Yhdysvaltain hallitus ei tee mitään poikkeusta muista, kun niin monet yhä vaan kutsuvat sitä kristityksi hallitukseksi, vaikkei se tosin itse innokkaitten lahkolaisten kehotuksistakaan huolimatta oikeastaan tunnusta tuota ansaitsematonta arvonimeä. Bostonista lähetetään alituisesti mahdottoman suuria laivanlastillisia rommia Afrikkaan ilman minkäänlaista estettä hallituksen puolelta, vieläpä sen täydellä suostumuksella, sen myöntäessä oikeuksia kymmenille tuhansille omille kansalaisilleen tuon vihatun ”tuliveden” valmistamiseksi ja anniskelemiseksi, joka tehdään kahta vertaa vahingollisemmaksi ja viettelevämmäksi niin kutsutun rektifikaation kautta, se on lisäämällä siihen laillisia vahvimpia myrkkyyjä. Kaikkea tätä, ja paljon enempiäkin pitävät ”kristityt” valtiomiehet ja niin kutsuttujen kristikansojen hallitsijat oikeana ja puolustavat sitä, hankkiakseen tuloja — pitäen helpoimpana keinona siten kerätä kansalta osa valtion tarpeellisten menojen täyttämiseksi tarvittavista varoista. Tämä on varmasti kunnian alttiiksi antamisen alhaisin ja huonoin muoto. Jokaisen ajattelevan ihmisen täytyy nähdä kuinka mahdoton on soveluttaa kristityn nimeä parhaimmallekaan nykyajan hallituksista. Yritys, saada kristityn nimi sopimaan tämän ”maailman valtakunnan” luonteisiin, joita tämän maailman ruhtinas — Saatana — hallitsee ja jotka ovat ”maailman hengen” läpitunkemat, on hämmentä-

nyt kaikkien tosikristittyjen sydämet, joita eksytys on villinnyt otaksumaan, että maailman nykyiset hallitukset jossain suhteessa olisivat Kristuksen valtakunta.

Canon Farrar sanoo Contemporary Reviewissä:

”Vanhaa petomaista ahneutta, joka oli orjakaupan tunnusmerkkinä, on seurannut vielä ahnaampi ja turmiota tuottavampi petomaisuus, josta väkijuomakauppias on tunnettu. Meidän esi-isämme riistivät Afrikan niskalta pois ruoskaikeen; me taas olemme saattaneet alkuasukasrotut skorpionii-ikeen alle. Me olemme avanneet Afrikan virrat kaupalle, ainoastaan kaataaksemme niihin alkoholin raivoavan, palavan virran, jonka rinnalla ei mikään helvetin virta ole veripunaisempi tai kirotumpi. Onko kansojen omatunto kuollut?”

Me vastaamme, Ei! Kansakunta ei koskaan ole ollut kristitty, eikä sillä niin muodoin milloinkaan ole ollut kristittyä omaatuntoa, eikä kristillistä henkeä. Korkeintaan saattaa heistä sanoa, että valo Jumalan totisesti vihkiytyneistä lapsista on valaissut, hienostanut ja pakottanut yleisen mielipiteen jonkinlaisiin puhdistuksiin kansoissa, joissa he ”loistavat kynttilöinä.”

Samalla tavalla pakottivat samat kristityt (?) hallitukset Kiinan ja Japanin ottamaan vastaan yhtä kauhean kaupan heidän vakavista vastaväitteistään huolimatta. Vuonna 1840 alkoi Iso-Britannia Kiinaa vastaan sodan, jota kutsutaan ”Oopiumisodaksi”, pakottaakseen Kiinan hallituksen, joka tahtoi suojella kansaansa tältä kauhealta kiroukselta, sallimaan tämän aineen maahan tuonnin. Sota päättyi suosiollisesti perkeleen asialle. Brittiläiset sotalaivat hävittivät tuhansittain ihmisiä ja koteja ja pakottivat Kiinan pakanallisen hallitsijan avaamaan valtakunnan sille pitkälliselle kuolemalle, jonka oopiumi, Kiinan juovutusaine, saa aikaan. Brittiläisen hallituksen puhdas tulo tästä huumeesta, sen jälkeen kun kalliit kustannukset varojen keräämisestä oli poistettu, nousivat vuonna 1872 julkaistujen kertomusten mukaan edelliseltä vuodelta yli 37,000,000 dollariin (yli 185,000,000 Smk). Tämä, 37,000,000 dollaria vuodessa, oli sodan johtavana vaikuttimena, suorana rakkauten vastakohtana kiinalaisten nykyiseen tai tulevaan menestymiseen nähden. Se pykälä sopimuksessa, joka vakuutti suojelusta kristityille lähetyssaarnaajille, oli ainoastaan herkkupala, joka viekkaasti lisättiin siihen rauhoittamaan oikeutta rakastavien ihmisten omaatuntoa – antaakseen suurelle rikokselle hyväntahtoisuudesta osoitetun armeliaisuuden varjon. Sopimuksen mukaan avattiin sodan lopulla muutamia satamia Englannin kaupalle, ja sen jälkeen tehtiin samanlaisia sopimuksia toistenkin kansojen kanssa, ja muutamia hyviä tuloksia voitettiin sen kautta. Eräs niistä oli Kiinan avautuminen sivistyksen vaikutukselle. Mutta siitä asiasta, että muutamat harvat kristityt miehet ja naiset ovat esiintyneet opettaakseen kansalle jotakin vanhurskauden periaatteista, ei kunnia tule ainakaan brittiläiselle kansalle, jonka tarkoituksena oli kauppa, ja joka kultanhalusta, eikä suinkaan kiinalaisten hyväksi tai Jumalan kunniaksi, alkoi epäpyhän ja oikeuden vastaisen sodan kansaa vastaan, joka ei ollut yhtä taitava tuossa perkeleellisessä taidossa.

Toisten paheiden ohella on ”kristikunta” opettanut kansoille epäjumalanpalveluksen pahimmat muodot, oman itsensä, rikkauten ja vallan jumaloimisen, jonka hyväksi kristityt miehet ja kansat, oman tunnustuksensa mukaan, ovat valmiit pettämään, vahingoittamaan ja vieläpä tappamaan toinen toisensa.

Se on myös opettanut heille pyhien asioiden riinaamista ja väärinkäyttämistä joka kielellä; sillä jokaisen laivan miehistö, joka on kristityksi tunnustautuvaa kansaa, riinaa Kristuksen nimeä. Mutta sillä aikaa kun niin kutsuttujen kristikansojen vaikutus on ollut sellainen, on heistä myös lähtenyt muutamia jaloja ristin-sanansaattajia, todellisia Jumalan palvelijoita, sekä useita vähemmän jaloja ihmisten palvelijoita; yhteensä, kumminkin, ainoastaan kourallinen julistamaan pakanoille Kristusta ja oikeata sivistystä.

Oikeastaan eivät totiset lähetyssaarnaajat, vaan lähetyseurojen herkkämieliset virkailijat kotimaassa ovat niitä, joilla on hyvin vähän käsitystä, ja usein hyvin vähän todellista harrastusta asian oikeaan tilaan vieraissa maissa, ja joiden mielipiteet pääasiallisesti perustuvat suuriin rahasummiin, jotka vuosittain kerätään ja annetaan ulos — he uskovat, että pakanamaailma jo melkein on käännetty, ja että heidän ahkeroisensa lopultakin ovat päättymäisillään luvattuihin tuhatvuotissiunauksiin ilman Herran toista tulemistä. Lähetyssaarnaajat, jotka ovat olleet mukana eturivissä, osoittautuvat ylipäänsä alakuloisiksi, paitsi silloin kun saattavat elvyttää toivoansa vastoin kaikkia mahdollisia todellisuuteen perustuvia kokemuksia ja vastoin tervettä arvostelukykyä. Niinpä myönsi eräs — jumaluusopin tri J. C. R. Eving — joka oli oleskellut yhdeksän vuotta lähetystyössä Intiassa, äskettäin pitämässään esitelmässä Nuorten Miesten Kristillisessä Yhdistyksessä Pittsburgissa, Pennsylvaniassa, että sivistyksen ja lähetystyön vaikutus nykyaikana ei ollut ainoastaan pakanallisten uskontojen alas repimistä, vaan kaiken uskonnollisen uskon poistamista tehden kansan vapaa-ajattelijoiksi. Mutta hänen luja toivonsa on, että seuraava askel tulee olemaan uskottomuudesta kristinuskoon — varmasti järkeä vailla oleva toivo, niin kuin kokemus täällä sivistyneissä maissa aivan epäilemättömästi osoittaa. Me kerromme tässä otteita julkisissa lehdissä olleista selostuksista hänen luennoistaan, seuraavasti:

”Intia on suuremmassa velassa kristinuskon suoranaishelle tai välilliselle vaikutukselle kuin millekään muulle. Se on tehnyt paljon murtaakseen vanhan käsityksen aineellisista jumalista ja sen sijaan pystyttäväkseen käsityksen yhdestä ainoasta korkeimmasta Jumalasta, jonka länsimaiden (Euroopan ja Amerikan) kansat ovat omaksuneet. (Asianmukaisempaa olisi sanoa heidän vastaanottaneen ateismin tavallisen käsityksen, että nim. luonto on korkein ja ainoa Jumala.)

”Maan 263,000,000 ihmisestä on 10,000,000 nuorta miestä, jotka puhuvat englantia, ja joita opetetaan länsimaiden käsitteiden mukaisesti, niin kuin meitäkin. Ylempi luokka on perin pohjin tutustunut kirjallisuuteen, uskontoon, ja tieteisiin, jotka ovat perustuksena kansan kasvattamiselle tässäkin maassa. Vanha käsitys kostonhimoisesta Jumalasta, jota on lepytettävä monilla lahjoilla ja paljolla rukouksella, on väistynyt uudenaikaisen epäuskonhengen tieltä. Idän sivistyneet eivät enää usko isäinsä jumaliin. He ovat hyljänneet ne ainaisiksi ajoiksi ja korvanneet ne eversti Robert G. Ingersollin, Painen, Voltairén, Bradlaughin ja kaikkien muitten ateististen ja panteististen opettajien esittämällä opeilla. Tämä epäilevä ajanjakso tulee pian poistumaan, ja niin kuin länsi on antanut Intialle käsitteensä, tulee se antamaan sille kristillisen Jumalan uskonnonkin.

”Intian nuoret miehet ovat hyvin kasvatettuja, tarkkoja tekemään havaintoja, älykkäitä, hyvin perehtyneitä toisten kansojen olosuhteisiin, niin kuin omankin kansansa ja vaikka saattaa tuntua omituiselta, tuntevat he hyvin meidän Raamattummekin. He tuntevat sen todella niin hyvin, ettei kukaan, joka ei ole täydellisesti perehtynyt sen oppeihin ja kristilliseen jumaluusoppiin, saata toivoa kykenevänsä menestyksellä vastata kaikkiin heidän sitä vastaan tekemiinsä vastaväitteisiin. Tavallinen käsitys, että lähetyssaarnaaja istuu puunvarjossa ja opettaa alastomia alkuasukkaita,

on vanhanaikainen. Intiassa tapaa lähetyssaarnaaja älykkäitä ja sivistyneitä miehiä ja hänen on oltava hyvin varustettu vaikuttaakseen heihin. He ovat, paitsi sitä, että ovat älykkäitä, kansaa, jolla on hieno ulkomuoto, ovat miellyttäviä, kohteliaita, heillä on hieno seurustelutapa ja he kohtelevat kaikkia ulkomaalaisia mitä suurimmalla arvonannolla ja kunnioituksella.”

Puhujan esittämät järkähtämättömät tosiseikat eivät varmastikaan anna minkäänlaista pohjaa hänen mahdottomille toiveilleen. Kokemus on eittämättömästi osoittanut, että lahkojen käyttämät kerskuvat todistukset harvoin johtavat rehellisiä enemmän kuin pilkkaaviakaan epäilijöitä kääntymiseen, sillä näiden lahkojen eksytykset vääntelevät ja turmelevat kaiken omistamansa totuuden. Varmasti saattavat kaikki muut, paitsi sokeat nähdä, että jos siihen tilaan, jossa neljä sataa miljoonaa⁴ niin kutsuttua kristittyä on, kääntäisiin lisäksi tuhat miljoonaa pakanaa, tulisi ilmeiseksi kysymykseksi, niin kuin juutalaisessakin ajassa (Matt. 23:15), eivätkö he silloin tulisi sopivammaksi hävittämiseen, kuin mitä he olivat eläessään alkuperäisissä pakanallisissa taikauskoissaan. Varmastikaan ei saata kukaan tervejärkinen väittää, että kääntyminen niin kutsutun kristikunnan tilaan, täyttää kuvauksen tuhatvuotisajan rauhasta ja hyvästä tahdosta, jota profeetat ennustivat, ja joka lyhykäisesti yhdistetään Herramme rukouksen sanoissa: ”Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä niinkuin taivaassa.” — Luuk. 11:2

Onko ollenkaan kummastuttavaa, ettei Herra tunnusta tätä neljänsadan miljoonan joukkoa, joka tunnustuksensa mukaan on Kristuksen seurakunta ja nimittää itseänsä hänen valtakunnakseen — ”Kristikunnaksi” — ja että hän antaa sille sopivamman nimen, Baabel (sekaannus, hämmennys)? Ja onko ihme, että nämä, omaten sellaisen käsityksen Kristuksen valtakunnasta ja sen levenemistavasta ympäri maailman ja sen tuloksista, ovat valmistumattomat todelliselle valtakunnalle ja haluttomia ottamaan vastaan uutta Kuningat, niin kuin esikuvallisen huoneen hallitusmiehetkin aivan samanlaisista syistä olivat valmistumattomat ensimmäisessä tulemisessa. Eikä saata epäilläkään, että keisarit, kuninkaat ja ruhtinaat, jotka nyt käyttävät vaikutustaan ja valtaansa pääasiallisesti omaksi korottamiseksi, ja jotka varustavat ja ylläpitävät miljoonia aseistettuja miehiä suojelakseen itseään ja pysyttääkseen itsensä kuninkaallisissa ylellisyyksissään ja hallitsija-asemissaan, mieluummin soisivat miljoonia teurastettavan ja toisia miljoonia joutuvan leskiksi ja orvoiksi, niin kuin entisaikoinakin, kuin luopuisivat nykyisistä eduistaan. Onko ihme, etteivät nämä halua, tai odota, tai usko sellaista valtakuntaa, joka Raamatussa luvataan? — valtakuntaa, jossa korkeat ja ylpeät ja ylhäiset tehdään alhaisiksi ja alhaiset nostetaan yleiseen, oikeaan ja tarkoituksenmukaiseen asemaan? Onko ihme, että kaikki ne, jotka ovat sopusoinnussa jonkinlaisen sorrion, kiristämisen tai rasittavan monopolin kanssa, jonka kautta he voittavat tai toivovat voittavansa vääryydellä etuja vertaistensa kustannuksella, että kaikki sellaiset ovat hitaita uskomaan vanhurskauden valtaan, jossa ei mitään vääryyttä eikä omien etujen etsimistä sallita? Ja erityisesti, saatammeko ihmetellä, että sellaiset ovat hitaita uskomaan, että tämä valtakunta on lähellä, niin, oven edessä?

Emmekä saata ihmetellä, että suuret, ylimmäiset papit ja neuvosmiehet, ”kristikunnassa”, jotka etsivät voittoa, kukin omalta taholtaan tai lahkoltaan (Jes. 56:11), eivät tunne, ja sen tähden hylkäävät, hengellisen Kuninkaan, joka nyt on läsnä, niin kuin luon-

4 Näistä 400,000,000 sanoo roomalaiskatolinen kirkko heille kuuluvan 280,000,000, protestanttien väittäessä heille kuuluvan 120,000,000.

nollisen huoneen opettajat hylkäsivät hänet, kun hän oli läsnä lihassa. Ja samoin kuin Herra hylkäsi, karsi ja syöksi pois suosioista, vaikeuksien tuleen, monia öljypuun ”luonnollisia oksia” ja piti oksina ainoastaan totiset israelilaiset, niin emmekö näe, että sama viisaus koettelee ”metsäöljypuun oksia” myös tämän ajan elonkorjuussa (Room. 11:21,22) ja karsii juuren (aabrahamilaisen lupauksen) suosioista ja lihavuudesta tämän suuren joukon tunnustautuvia oksia, joiden luonne, tarkoitus ja mielenlaatu todella ovat vieraita ja villejä – hyvin eriäviä juuren edustamasta Jumalan lupauksesta ja suunnitelmasta?

Ei ole ihmeellistä, että nykyinen elonkorjuu saa nähdä totisten kristittyjen erottamisen tyhjistä, pintapuolisista tunnustajista, samoin kuin juutalaisessa elonkorjuussa suoritettiin totisten israelilaisten erottaminen sellaisista, jotka olivat ainoastaan tunnustajia. Tämä on vaan sellaista, jota todenmukaisesti olisimme voineet odottaa, vaikka emme olisi saaneetkaan mitään ilmestystä Jumalan sanassa, että suuri joukko hyljättäisiin Baabelina. — Vertaa Room. 11:20-22; Ilm. 3:16 ja 18:4

Baabelin (”kristikunnan”) hylkääminen vuonna 1878 oli pelkkien tunnustajien suuren joukon hylkääminen – ”sotajoukon”, kuten Daniel sitä nimittää, erotukseksi Pyhäkkö eli Temppeleluokasta. Pyhäkköluokka ei tule hyljättäväksi eikä autioksi jätettäväksi. Ei, Jumalalle olkoon kiitos, pyhäkkö tulee kirkastettavaksi; Herran kirkkaus on täyttävä hänen temppeleinsä, kun viimeinen elävä kivi on kiillotettu, hyväksytty ja paikalleen asetettu. (1 Piet. 2:5,6) Me olemme nähneet, että sellainen pyhäkköluokka on ollut olemassa kautta koko aikakauden, kuinka se saastutettiin, ja sen kallisarvoiset astiat (opit) häväistiin, ja kuinka sen puhdistuminen eksytyksistä vähitellen on saatu aikaan. Tämä luokka on kaiken aikaa ollut totinen seurakunta, silloinkin kun nimijärjestelmiä vielä jossain määrin hyväksyttiin ja niitä jossain suhteessa käytettiin. Nimellisten järjestelmien hylkäämisen jälkeen on kumminkin nyt, niin kuin juutalaisessakin elonkorjuussa, ainoastaan todellinen seurakunta hyväksytty ja on sitä yksin käytetty Jumalan puhetorvena. Kaifasta, luonnollisen Israelin ylimmäistä pappia, käytettiin Jumalan puhetorvena tuomaan esille suuren opetuksen ja ennustuksen ainoastaan muutamia päiviä ennen järjestelmän hylkäämistä. (Katso Joh. 11:50,51,55; 18:14) Mutta meillä ei ole mitään viitauksia Raamatussa, eikä mitään syytä otaksua, että Jumala milloinkaan käytti tai tunnusti tätä kansallisseurakuntaa, sen hallitusmiehiä ja edustajia, hylkäämisen jälkeen. Ja tämä sama opetus on selvästi muistettava nyt Baabelin yhteydessä. Herra on ”oksentanut” sen suustansa, eikä siellä enää koskaan kuulla Yljän ja Morsiamen ääntä. — Ilm. 18:23

Aivan turhaan koettavat muutamat puolustaa Baabelissa oloansa, ja vaikka he tunnustavat profeettallisen kuvauksen ylipäänsä oikeaksi, tahtovat he väittää, että heidän lahkonsa, eli heidän erikoinen seurakuntansa, tekisi poikkeuksen Baabelin luonteesta ylipäänsä, ja että Herra niin muodoin ei saata kutsua heitä lähtemään sieltä ulos muodollisesti ja julkisesti, kun he kerran liittyivät siihen.

Ajatelkoot sellaiset, että me vielä olemme elonkorjuuajassa, jolloin erottaminen tapahtuu, ja muistakoot Herramme selvästi lausutut syyt, miksi hän kutsuu meitä ulos Baabelista, nimittäin: ”Jottette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi.” Ajatelkaa vielä, miksi sitä Baabeliksi nimitetään. Ilmeisesti sen monien oppieksytysten johdosta, jotka, sekoitetuina muutamilla harvoilla jumalallisen totuuden aineksilla, saavat aikaan suuren

hämmennyksen; sekä vielä sen sekalaisen seurakunnan johdosta, jonka sekoitetut totuudet ja eksytykset ovat koonneet yhteen. Ja koska he tahtovat riippua kiinni eksytyksissä uhraamalla totuuden, tehdään totuus arvottomaksi ja usein mitätöntä huonommaksi. Tämä eksytyksen suosiminen ja opettaminen totuuden kustannuksella on synti, johon jokainen lahko nimikristillisessä seurakunnassa, aivan poikkeuksetta on vikapää. Missä on lahko, joka tahtoo antaa teille apunsa Raamatun ahkerassa tutkimisessa, jotta sen kautta kasvaisi armossa ja totuuden tiedossa? Missä on lahko, joka ei estä teidän kasvamistanne sekä oppiansa että tapojensa kautta? Missä on lahko, jossa te voitte totella Mestarin sanoja ja antaa valonne loistaa? Me emme tunne ainoatakaan sellaista.

Jos muutamit Jumalan lapsista näissä järjestelmissään eivät huomaa orjuuttaan, johtuu se siitä, etteivät he koetakaan käyttää vapauttaan, koska he nukkuvat vartiopaikassaan, silloin kun heidän tulisi olla toimeliaita huoneenhaltioita ja uskollisia vartijoita. (1 Tess. 5:5,6) Herätkööt he ja etsikööt ja käyttäkööt sitä vapautta, jonka he uskovat omistavansa; näyttäkööt he uskonveljilleen ja -sisarilleen missä heidän uskonoppinsa on riittämätön Jumalan suunnitelman suhteen, missä he poikkeavat siitä ja missä ovat suorassa ristiriidassa sen kanssa. Osoittakoot he, kuinka Jeesus Kristus Jumalan armosta maistoi kuoleman kaikkien edestä; kuinka tämä ja siitä aiheutuvat siunaukset tulevat ”aikanaan” kaikille julistettavaksi, kuinka virvoituksen aikoina ”ennalleenasettamissiunaukset” valuvat koko ihmissuvulle. Osoittakoot he vielä lisäksi evankeliumiseurakunnan korkean kutsun, sekä ankarat ehdot tuon joukon jäsenyyteen pääsemiseksi, ja että evankeliumiajan erityinen tehtävä on erottaa tämä erikoinen ”kansansa hänen nimellensä”, joka aikanaan tulee korotettavaksi ja hallitsemaan Kristuksen kanssa. Ne, jotka siten koettavat käyttää vapauttaan julistaakseen iloista sanomaa meidän päiviemme synagoogissa, onnistuvat joko kääntämään kokonaisia seurakuntia, tai sitten herättämään vastustuksen myrskyn. He tulevat varmasti sulkemaan teidät ulos synagoogistaan ja erottamaan teidät ja sanomaan kaikenlaista paha teistä, valehdellen Kristuksen tähden. Ja monet uskovat epäilemättä tekevänsä sillä Jumalalle palveluksen. Mutta jos te siten olette uskollisia, tulette saamaan ylen runsaasti lohdutusta kalliissa lupauksissa (Jes. 66:5 ja Luuk. 6:22,23): ”Kuulkaa Herran sanaa, te, jotka pelkätte hänen sanojansa! Teidän veljenne, jotka teitä vihaavat, jotka teitä minun nimeni tähden tyköönsä eroittavat, sanovat: ’Osoittakoon Herra kunniansa, että me näkisimme teidän iloanne. Mutta ne joutuvat häpeään.’” ”Autuaat olette, kun ihmiset, Ihmisen Pojan tähden vihaavat teitä ja eroittavat teidät yhteydestään ja herjaavat teitä ja hylkäävät nimenne, ikäänkuin se olisi paha. Iloitkaa sinä päivänä ja riemuitkaa; sillä katso, palkkanne on suuri taivaassa; samalla tavallahan heidän isänsä tekivät profetoille.” Mutta, ”voi teitä, kun kaikki ihmiset puhuvat teistä hyvää! Samalla tavallahan heidän isänsäkin tekivät väärille profetoille.”

Jos kaikki, joiden kanssa te yhdessä palvelette Jumalaa yhtenä seurakuntana, ovat pyhiä — jos kaikki ovat nisua, jonka seassa ei ollenkaan ole lustetta — olette tavanneet hyvin merkillisen kansan, joka ottaa vastaan elonkorjuutotuudet ilolla. Mutta jollei niin käy, on teidän odotettava, että nykyinen totuus erottaa lusteen nisusta. Ja lisäksi on teidän omasta puolestanne esitettävä juuri näitä totuuksia, jotka aiheuttavat erottamisen.

Jos tahdotte kuulua voittaviin pyhiin, on teidän kuuluttava ”elonkorjaajiin”, jotka sivaltavat totuuden sirpillä. Jos olette uskollisia Herralle, arvollisia totuudelle ja arvollisia

perimään kirkkauden hänen kanssaan, iloitsette, että saatte Ylielonkorjaajan kanssa ottaa osaa nykyiseen elonkorjuutyöhön — sama sitten, kuinka taipuvaisia te luonnostanne olisittekaan matkustamaan rauhallisesti tämän maailman läpi.

Jos on lustetta nisun seassa siinä seurakunnassa, jonka jäsenenä olette, niin kuin aina on laita, tulee paljon riippumaan siitä kumpi laji on enemmistönä. Jos nisu on voiton puolella, tulee totuus, jos se viisaasti ja rakkaudellisesti esitetään, tekemään heihin hyvän vaikutuksen; eikä luste halua olla siellä kauemmin. Mutta jos enemmistö on lustetta — noin yhdeksän kymmenettä osaa taikka tavallisesti enemmänkin — tulee elonkorjuutuoksien huolellisin ja ystävällisinkin esittäminen vaikuttamaan katkeruuden ja vahvan vastustuksen heräämiseen; ja jos te yhä julistatte hyviä sanomia ja paljastatte kauan juurtuneita eksytyksiä, tulette pian ”ulosheitetyksi” lahkolaisuuden hyväksi, tai rajoitetaan vapautenne niin, ettette saata antaa valonne loistaa siinä seurakunnassa. Velvollisuutenne on silloin selvä: Todistakaa rakkaudellisesti Jumalan aikakaussuunnitelman hyvydestä ja viisaudesta ja erottautukaa heistä julkisesti sanottuanne syynne siihen ymmärryksellä ja sävyisästi.

Baabelissa — ”kristikunnassa” on eri laškoissa eri asteilla olevaa orjuutta. Muutamat, jotka harmistuneena hylkäsivät täydellisen ja ehdottoman orjuuden yksityisen omaantuntoon ja arvosteluun nähden, jota katolisuus vaatii, ovat kumminkin erittäin halukkaita itse olemaan orjuudessa ja pitävät tärkeänä saada muitakin sidotuiksi jonkun protestanttisten laškojen uskontunnustusten tai opinkappaleitten kautta. Tosin heidän kahleensa ovat keveämmät ja väljemmät kuin Rooman ja pimeän keskiajan kahleet olivat. Mikäli tässä edistytään, on se varmasti oikein — todella uudistusta — askel oikeaan suuntaan — täydellistä vapautta kohti — kohti tilaa, jossa seurakunta oli apostolisella ajalla. Mutta miksi ollenkaan kantaa inhimillisiä kahleita? Miksi ollenkaan sitoa ja rajoittaa omiatuntojamme? Miksi ei seisota lujasti kiinni siinä täydellisessä vapaudessa, jolla Kristus on vapauttanut meidät? Miksi ei hyljätä kaikkia erehtyväisten ihmisten tekemiä ponnistuksia oman tunnon sitomiseksi ja tutkimisen ehkäisemiseksi? — ei ainoastaan yrityksiä kaukaisessa menneisyudessa, pimeinä aikakausina, vaan erilaisten uskonpuhdistajien yrityksiä lähempänä meitä olevana menneenä aikana! Miksi emme päättä olla vapaita niin kuin apostolinen seurakunta oli vapaita kasvamaan tiedossa samoin kuin armossa ja rakkauudessa sikäli kuin Herran ”määrätty aika” ilmaisee hänen armollisen suunnitelmansa yhä täydellisemmässä määrässä?

Varmastikin tietävät kaikki, että kun he liittyvät johonkin inhimilliseen järjestelmään, ja omaksuvat sen uskontunnustuksen omakseen, sitoutuvat he sillä uskomaan juuri sitä, mitä tämä tunnustus määrää, ei enempää eikä vähempää. Jos he välittämättä pakosta, johon he siten vapaaehtoisesti ovat alistuneet, ajattelisivat omin päinsä ja saisivat valoa toisista lähteistä, valoisammista kuin se laško on saanut, johon he ovat liittyneet, on heidän tultava uskottomiksi joko sille laškolle ja sen kanssa tekemälleen liitolle, ettei nimittäin saa uskoa mitään, joka on ristiriidassa sen omaksuman tunnustuksen kanssa, tai sitten on heidän rehellisesti syrjäytettävä ja hyljättävä tunnustus, jota eivät omaksu, ja on heidän lähdettävä ulos sellaisesta lahkosta. Tehdäkseen tämän tarvitaan armoa ja se vaatii jonkun verran ponnistusta, kun mieluisat suhteet sen kautta katkotaan, ja tunnollinen totuudenetsijä saa kuulla syytöksiä siitä, että on laškon ”petturi”, että on sellainen,

”joka kääntää takkinsa tuulen mukaan”, ”jolla ei ole varmaa kantaa”, jne. Kun joku on liittynyt johonkin lahkoon, katsotaan hänen luopuneen omasta arvostelustaan ja kokonaan arvostelemaan asioita lahkoon kannalta. Lahko ottaa päättääkseen hänen puolestaan mikä on totta, mikä eksytystä; ja hänen täytyy, ollakseen totinen, luotettava, uskollinen jäsen, hyväksyä lahkonsa päätökset, tulevaisuuteen niin kuin menneisyyteenkin nähden, mikäli ne koskevat kaikkia uskonnollisia kysymyksiä, ja syrjäyttää oman yksityisen ajatuksensa ja karttaa henkilökohtaista tutkistelua, jottei hän kasvaisi tiedossa ja joutuisi pois sen lahkoon jäsenyydestä. Tätä, lahkoon tai uskontunnustuksen omantunnonorjuudessa olemista määritellään usein monilla sanoilla, kun joku sellainen selittää ”kuuluvansa” lahkoon.

Näitä lahkolaisuuden kahleita, ei likimainkaan pidetä kahleina ja pakkositeinä, vaan niitä pidetään ja kannetaan koristeina, kunnianarvoisuuden ja hyvän luonteen merkinä. Niin pitkälle tämä eksytys on mennyt, että monet Jumalan lapsista häpeäisivät, jos tiedettäisi heidän olevan sellaisia kahleita vailla — olkootpa sitten keveitä tai raskaita painoltaan, pitkiä tai lyhyitä siihen henkilökohtaiseen vapauteen nähden, mikä myönnetään. Heitä hävettää sanoa, etteivät ole minkään lahkoon tai tunnustuksen orjuudessa, vaan ”kuuluvat” yksin Kristukselle.

Tästä johtuu, että joskus näemme rehellisen, totuutta isoavan Jumalan lapsen vähitellen siirtyvän seurakunnasta toiseen, niin kuin lapsi muuttaa luokalta toiselle koulussa. Jos hän on Rooman kirkossa, kun hänen silmänsä avautuvat, lähtee hän sieltä ja joutuu todennäköisesti jonkun metodisti tai presbyteerijärjestelmän käsiin. Jos hänen totuudenhaluansa ei siellä kokonaan tukahduteta tai maailman henki huumaa hänen hengellistä mieltään, saattaa muutamien vuosien kuluttua tavata hänet jossain baptistijärjestelmän haarassa; ja jos hän yhä vielä kasvaa armossa ja tiedossa ja rakkaudessa totuuteen ja panee arvoa sille vapaudelle, jolla Kristus vapauttaa, löytänee hänet ehkä pian kaikkien inhimillisten järjestelmien ulkopuolella, yhdistettynä ainoastaan Herran ja hänen pyhiensä kanssa, sidottuna ainoastaan rakkauden ja totuuden hellillä, mutta vahvoilla siteillä, ensimmäisen seurakunnan lailla. — 1 Kor. 6:15,17; Efes. 4:15,16

Rauhattomuuden ja epävarmuuden tunne, ellei vaan kuulu jonkun lahkoon kahleisiin, on yleinen. Se on saanut alkunsa paavikunnan ensin esittämästä väärästä käsityksestä, että on välttämätöntä olla jonkun maallisen yhdistyksen jäsenenä, ja että se on Herralle otollista, ja tarpeellista iankaikkisen elämän saavuttamiseksi. Näitä maallisia, ihmisten järjestämiä järjestelmiä, aivan erilaisia kuin yksinkertaiset, vapaat yhdistykset apostolien päivinä olivat, pitävät kristityt ehdottomasti ja melkein tietämättään yhtä monena taivaallisena vakuutusyhdistyksenä, sellaisena jolle säännöllisesti on maksettava rahaa, annettava aikaa, osoitettava kunnioitusta, jne., jotta siten saisi vakuutetuksi itselleen taivaallisen levon ja rauhan kuoleman jälkeen. Toimien tämän väärän käsityksen mukaisesti pitävät ihmiset, jos luopuvat jostain lahkosta, melkein yhtä tarkkaa huolta tullakseen kiinnitettyä toiseen lahkoon, samoin kuin he vakuutuksensa lakatessa, pitävät huolta vakuutuksen uudistamisesta jossain luotettavassa yhtiössä.

Mutta mikään maallinen järjestö ei saata myöntää passia taivaan ihanuuteen. Sokeintaan lahkolainen (ellei hän ole katolilainen) ei edes tahdokaan väittää, että hänen lahkonsa jäsenyys vakuuttaa kenellekään pääsyn taivaalliseen kirkkauteen. Kaikki ovat pakote-

tut myöntämään, että totinen seurakunta on se, jonka nimiluetteloa säilytetään taivaassa, eikä maan päällä. He pettävät kansaa sen kautta, että vakuuttavat olevan välttämätöntä tulla heidän kauttansa Kristuksen luokse – välttämätöntä olla jonkun lahkolaisen seurakuntaruumiin jäsenenä tullakseen ”Kristuksen ruumiin”, totisen seurakunnan jäseniksi. Herra sitä vastoin, vaikkei hän olekaan hyljännyt ketään, joka on tullut hänen luokseen lahkolaisuuden kautta, eikä ole antanut kenenkään totisen etsijän mennä luotaan tyhjin käsin, sanoo meille, ettemme tarvitse mitään sellaisia esteitä, vaan että saatamme tulla hänen luokseen suoraan, ja että se olisi ollut paljon parempi. Hän huutaa: ”Tulkaa minun tyköni”; ”ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta”; ”minun ikeeni on sovelias ja minun kuormani on keveä, ja te löydätte levon sieluillenne.” Oi, että olisimme ennen kuunnelleet hänen ääntään. Silloin olisimme välttäneet lahkolaisuuden monet raskaat kuormat, monet epätoivon suot, monet epäilyksen linnat, monet turhuuden markkinat, monet maailmallismielisyyden leijonat, jne.

Kumminkin ovat monet, jotka ovat eri laškoissa syntyneet tai siirretyt niihin varhaisimmassa tai kehittyneemmässäkin lapsuudessaan, järjestelmistä välittämättä, vähitellen vapautuneet sydämissään, ja tietämättään kasvaneet niiden tunnustusten rajojen ja kahleitten yli, joita he tunnustuksellaan suosivat ja varoillansa ja vaikutuksellansa kannattavat. Harvat näistä ovat huomanneet täydellisen vapauden edullisuuden tai laško-orjuuden epämuikavuudet. Eikä kokonaista, täydellistä erottautumista ole tarjottukaan, ennen kuin nyt elonkorjuussa. Nyt kuuluvat Herran sanat: ”Lähtekää sen keskeltä; puhdistakaa itsenne (vapaiksi vääristä tavoista ja vääristä opeista), te Herran kalujen (totuuksien ja oppien) kantajat.” – Jes. 52:11

Nyt on kirves pantu nimikristillisyyjärjestelmän – Baabelin ”Kristikunnan” juurelle, niin kuin se oli pantu nimijuutalaisen järjestelmänkin juurelle ensimmäisessä tulemisessa; ja suuri järjestelmä, jossa ”taivaan linnut” mielellään istuvat ja jonka he kauheasti ovat lianneet (Luuk. 13:18,19) ja josta todellisuudessa on tullut ”kaikenlaisten saastaisten ja inhoittavien lintujen tyyssija” (Ilm. 18:2), tulee hakattavaksi maahan, eikä se enää petä maailmaa. Sen sijaan huomataan totinen öljypuu, jonka juuret ovat Jumalan totiset lupaukset ja jonka oksat ovat tänä evankeliumikautena totiset ja kokonaan vihkiytyneet ja uskolliset, ”joiden nimet ovat kirjoitetut taivaassa”, ainoaksi ja totiseksi Karitsan kansaperilliseksi ja morsiameksi. – Ilm. 17:14

Pyhäkköluokan koetteleminen ja seulominen

Vaikkakin Baabelista lähteminen on askel, ja pitkäkin täydellisen voittamisen suuntaan, ei se suinkaan ole viimeinen, ja meidän on huolellisesti oltava varuillamme, taipumusta vastaan levätä joka askeleen jälkeen matkan varrella.

”Ei voittoon täällä päästäkään.

Ei lepoon, taistellaan;

Vast tehtäväsi päätetään

Kun kruunu annetaan

Sua todistajain pilven vaan,

Ann' kannustaa sen vain.

Sä ällös jää nyt istumaan,
Vaan eelleen riennä ain'."

Baabelista lähtemisen edellä on tavallisesti ollut toisia tottelevaisuuden askeleita, jotka taas puolestaan ovat harjoittaneet ja vahvistaneet luonnetta tulevia taisteluja ja voittoja varten. Ja sitä tulee seuraamaan useita muita koetuksia ja voittamisen tilaisuuksia, minkä johdosta Paavali (Gal. 5:1) kirjoitti: "Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeen alle." Jokainen, joka tulee tuntemaan Jumalan lasten vapauden ja mitä on olla kokonaan vapautettuna Baabelin orjuudesta, saa odottaa suuren vastustajan lähettävän hänelle uusia koetuksia saadakseen hänet toisten orjuuden ikeiden alle tai kompastumaan. Herra sallii näiden vaikeiden koetuksien tulla, jotta se luokka, jota etsitään, ilmenisi, ja valmistuisi hänen palvelukseensa kirkkauden valtakunnassa.

Tätä koetusta ja seulomista kuvaa juutalainen elonkorjuu varjokuvan tavalla osoittaen, mitä meilläkin on odotettavissa. Herran opetuslapset edustivat ensimmäisessä tulemisessa temppeli- eli pyhäkköluokkaa, joista hän sanoi: "Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki"; ja nimi-Israelin hylkäämistä (v. 33 jKr.) seurasi vaikea koetus niille, jotka edustivat Jumalan temppeliä, puhtaille ja epäpuhtaille, jotta he erottautuisivat. Pietaria seulottiin ja hän oli melkein hukkumaisillaan (Luuk. 22:31; Matt. 26:74,75; Joh. 21:15-17), mutta koska hän oli "puhdas", hänen sydämensä oli vilpitön, autettiin häntä suoriutumaan voittajana. Juudasta koeteltiin myös, mutta koska hän ei osoittautunut olevansa puhdas, vaan oli valmis myymään totuuden maallisen edun vuoksi, rahasta kieltämään Herran, vieläpä suudellensa häntä rakkauden osoitukseksi.

Aivan samalla tavalla on nytkin, tässä elonkorjuussa, puhdistettu pyhäkkö, ja läheisessä yhteydessä sen kanssa muutamia, jotka eivät ole puhtaita. Ja Baabelin hylkäämistä vuonna 1878 ja silloin tapahtuneen kutsun jälkeen lähteä sieltä ulos, on koetus- ja seulomistyötä tehty niiden keskuudessa, jotka ovat tulleet sieltä ulos. Epäilemättä olivat Pietari ja Juudas esimerkkinä samankaltaisista luokista nyt, niiden keskuudessa, jotka ovat lähteneet Baabelista, ja jotka ovat puhdistetut monista sen opin saastutuksista — toinen luokka, joka pysyy uskollisena Herralle ja totuudelle, ja toinen luokka, joka osoittautuu uskottomaksi, joka ei välitä oppia tuntemaan Herraa, vaan poikkeaa pahoihin ja väärin oppeihin, jotka usein ovat pahempia kuin ne, joista olivat päässeet.

Temppeliluokan koettelemista ja seulomista nykyisessä elonkorjuussa kuvasi Herra esikuvallisen temppelin esikuvallisella puhdistamisella, sen jälkeen kun hän oli ottanut kuninkaan viran ja julistanut tuomion nimijuutalaiselle seurakunnalle. Selitettyään, että heidän huoneensa oli jätetty autioksi, meni hän Jerusalemin temppeliin, joka oli esikuva oikeasta temppelistä eli pyhäköstä, ja teki köysistä ruoskan, jota hän käytti ajaakseen ulos rahanvaihtajat; ja hän työnsi kumoon kyyhkysten myyjien pöydät.

Hienoista köysistä tehty ruoska, jota käytettiin tässä esikuvallisessa toimessa, esittää erilaisia totuuksia, joita käytetään nykyisessä elonkorjuussa temppeliluokan keskuudessa nuhtelemaan, koettelemaan ja erottamaan saastaisia. Totuudet, jotka nyt ovat ilmenneet, osoittavat päivän selvästi Jumalan täydellisen tahdon, täydellisen vihkiytymisen tärkeyden hänen palveluksessaan ja sen tien ahtauden, jota niiden on kuljettava, jotka vaeltavat

Mestarin askeleissa, niin että niitä, jotka ovat liittyneet tähän luokkaan epäpuhtaista vaikuttimista, ruoskii totuus alituisesti, kunnes heidän täytyy erota pyhäkköluokasta.

Vaikka useat Herramme vertauksista osoittavat ”pyhäkkö”-luokan yleistä erottamista ”sotajoukosta” eli kristittyjen tunnustajien suuresta joukosta, on kaksi vertausta, jotka menevät vielä pitemmälle ja osoittavat pyhäkköluokan koettelemista ja seulomista jälkeensä — voittajien, jotka tulevat perimään valtakunnan (Ilm. 3:21), erottamista toisista vilpittömästi vihkiytyneistä, jotka, maailmanhengen voittamina, laiminlyövät nykyisten etujen ja ihmisten kunnian uhraamisen, välittämättä suuremmasta kunniaista, joka tulee Jumalalta.

Vertaus kymmenestä neitseestä osoittaessaan koko neitsyt- eli vihkiytyneen luokan eroa Baabelista, ilmaisee myös selvästi, että tämänkin luokan keskuudessa tulee tapahtumaan erotteleminen — viisaitten neitseiden, jotka ovat täynnä uskon ja palavan rakkauten ja täsmällisen tottelevaisuuden henkeä, tyhmistä neitseistä, jotka antavat ensimmäisen rakkauden ja hengessä palavan lämmön jäähtyä ja uskon ja täsmällisen tottelevaisuutensa niin muodoin veltostua. Viisaat, jotka elävät täydellisessä sopusoinnussa koko vihkiytymisliittonsa kanssa Jumalalle ja vakavasti tähystelevät Herran lupaamaa palaamista, ovat valmistuneet ymmärtämään ja panemaan arvoa iloiselle elonkorjuusnomalle ja erottamaan Mestarin läsnäolon ennustetut merkit ja kestäämään minkälaisia koettelemuksia hän sitten nähneekin parhaaksi käyttää tutkiakseen heidän uskollisuuttaan. Nämä, jotka valvovat ja odottavat, kuulevat Mestarin kolkutuksen profeettain sanain kautta, jotka ilmaisevat hänen läsnäolonsa; ja heistä ovat nykyiset ristit ja tappiot, joita he hiljaisuudessa kantavat totuuden tähden, tervetulleita enteitä pysyväisemmästä rauhasta, ilosta, kirkkaudesta ja siunauksesta, joka seuraa.

Kun ennustuksen kolkutus, joka ilmoitti Herran läsnäolon, kuului syksyllä 1874, tunnettiin se melkein heti; ja pian kohotettiin huuto: ”Katso Ylkä! Menkää häntä vastaan!” Tämä huuto kuuluu vielä, ja on kuuluva, kunnes kaikki, jotka ovat vihkiytyneitä neitsytluokkaa, ovat kuulleet ja saaneet uskonsa ja kiintymyksensä häneen sen kautta koetelluiksi. Viisaat, puhdistettuine ja palavine lamppuineen (mikä merkitsee Jumalan sanaa) ja öljyä (pyhää henkeä) astioissaan (sydämissään), tulevat kaikki tuntemaan Herran läsnäolon, ja sen kautta, että järjestävät vaelluksensa ja asiansa sopusointuun uskonsa kanssa, menevät ottaakseen vastaan rakkaan Yljän ja istuutuakseen hänen kanssaan hääaterialle.

Juutalaisten naimistavat muodostivat kauniin valaistuksen seurakunnan kihlautumisesta ja avioliitosta Kristuksen, hänen Herransa kanssa. Kihlautuminen oli muodollinen sopimus, jossa juhlallisesti luvattiin molemminpuolista uskollisuutta. Nainen jäi isänsä taloon, kunnes hänet vietiin puolisonsa kotiin, tavallisesti noin vuosi kihlauksen eli avioliiton jälkeen. Avioliittomenot päättyivät vaimon vastaanottamisella siihen kotiin, jonka mies oli valmistanut hänelle, ja tätä tapausta vietettiin suurella, monta päivää kestäväällä juhlallisuudella — jota nimitettiin hääjuhlaiksi. Määrätyllä hetkellä läksi ylkä matkaan noutamaan morsiantaan, joka oli valmiina odottaen vastaanottaakseen hänet ja seurasi häntä seuralaisneitseiden saattamana, joilla oli lamppuja ja muita välttämättömiä varustuksia heidän tulevaan kotiinsa ja siihen juhla-ateriaan, jonka ylkä oli valmistanut.

Vertauksessa ei mainita mitään morsiamesta, vaan mainitaan ”viisaina neitseinä” kaikki ne, jotka ylkä noutaa, ja jotka seuraavat häntä ja menevät siihen ilojuhlaan, joka on valmistettu. Ja tämä on asiaan kuuluvaa ja välttämätöntäkin; sillä Kristuksen morsiameen kuuluu monta jäsentä eli henkilöä, joita mitä kauniimmin kuvataan viisaissa neitseissä. Tyhmät neitseet, jotka saavat valon ja kokemuksen myöhemmin, mutta menettävät korkean korotuksen, joka tulee ”viisaitten”, uskollisen morsiusluokan osaksi, muodostavat epäilemättä sen luokan, joka mainitaan (Ps. 45:15,16) sanoilla: ”hänen jälissänsä neitset, hänen ystävänsä tuodaan luoksesi,” joille kuningas aikanaan antaa suosion, mutta ei niin korkeaa kuin toisille.

Viisaitten neitseitten suhde, valmiina innokkaasti odottaen Yljän tuloa, kuvaa sattuvalla tavalla ainoaa oikeaa suhdetta, jossa Herran kihlatun morsiamen, totisesti vihkiytyneen Seurakunnan tulee olla. Jos morsian laiminlöisi tai olisi valmistumaton tänä elämänsä tärkeimpänä hetkenä, osoittaisi se hänen olevan arvottoman tähän kunniaan, ja niin on seurakunnankin laita: ”Jokainen, joka panee häneen sen toivon, puhdistaa itsensä,” koettaa pitää sydämensä ja elämänsä sellaisessa tilassa, joka miellyttää Ylkää ja toivoo ja odottaa autuasta yhtymistä ja juhlaa, jonka hän on luvannut, joka sanoi: Minä menen valmistamaan teille sijaa, ja minä tulen takaisin ja otan teidät tyköni.

Kaksi asiaa selviää varmasti tässä vertauksessa: ensiksi, että tämä erityinen totuuden piirre (tieto Yljän läsnäolosta) ei ole aiottu maailmalle eikä nimiseurakunnalle ylipäänsä, vaan ainoastaan neitsyt eli vihkiytyneelle luokalle; toiseksi on selvää, että sanoma Yljän läsnäolosta aiheuttaa erottelemisen, joka koettelee jokaista neitsytluokassa selvästi ja ilmaisee viisaat, uskolliset, arvolliset erotukseksi uskottomista, tyhmistä neitseistä.

Oi, mikä armon runsaus sisältyykään tuohon ihanaan sanomaan: ”Katso Ylkä!” Ja kumminkin se on suuri salaisuus, jonka ainoastaan pyhät tuntevat; sillä maailma ei voi ottaa sitä vastaan. Se on ja tulee olemaan sille hullutus, kunnes kaikki neitseet ovat kuulleet, ja viisaat heidän joukostaan menneet kokonaan sisälle; kunnes ”ovi suljetaan”, ja ”tulenliekki” jonka sytyttää suuri hädän aika, joka sen jälkeen tulee, saattaa jokaisen silmän näkemään (tuntemaan) Herran läsnäolon ja huomaamaan, että hänen valtakuntansa on alkanut.

Millä kuninkaallisella armolla tuleekaan Jehovan sanoma hänen vähäpätöisille palvelijoilleen ja palvelijattarilleen: ”Kuule, tytär, katso ja kallista korvasi; unohda kansasi ja isäsi [Aadamin] huone [inhimilliset sukulaiset, toiveet, tarkoitukset ja toivomukset]; niin kuningas [Herra Jeesus] saa halun ihanuutes; sillä hän on sinun Herrasi, kumarra häntä.” (Ps. 45:11,12) Ja ketkä ne ovat, jotka tulevat saamaan sellaisen suosion? Sen saavat ”kutsutut ja valitut ja uskolliset.” ”Ihan ihanuutta on kuninkaantytär [Jehovan tytär; sillä sellaiseksi tunnustetaan Kristuksen morsian] tuolla sisällä.” Hänen kauneutensa on pyhyiden kauneus. Ulkonaisesti, maailman silmissä, ei hän ole ihana; ja Herransa kaltaisena alennuksessaan, halveksivat ja hylkäävät ihmiset hänet. Mutta niin ei ole aina. Seurattuaan ylkäänsä nöyryytyksissä, on hän myös osallinen hänen kirkkaudessaan. Uutena luomuksena hänet aikanaan puetaan jumalallisella luonnolla: ”Kullalla kirjailtu vaate on hänen pukunsa” [sen jälkeen kun hän on kirkastettu] — kulta on jumalallisen luonnon vertauskuva. ”Kirjavissa vaatteissa hän viedään kuninkaan tykö” — yksinkertai-

nessa valkeassa puvussa, jolla hänen Herransa itse on varustanut hänet, Herransa vanhurskauden puku, johon morsiamen on täytynyt suurella huolellisuudella ommella kristillisten hyveiden kauniit koristukset. Ja suuri ilo on taivaassa ja maan päällä, kun hänelle tarjotaan runsain määrin pääsy kuninkaan hoviin (2 Piet. 1:5-8,11); monet sanovat silloin: ”Iloitkaamme ja riemuitkaamme ja antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet ja hänen morsiamensa on valmistanut itsensä.” (Ilm. 19:7) ”Ja tytär Tyyro [maan voimalliset] lahjoillansa ihailee kasvojasi, hän, sekä kansan rikkaat ... Minä tahdon julistaa sinun nimeäsi sukukunnasta sukukuntaan; sentähden pitää kansain sinua ylistämän aina ja iankaikkisesti. — Ps. 45:13-18

Todella ”viisaiksi” osoittautuvat ne vihkiytyneet, jotka ovat jättäneet maailmalliset ihanteet ja maalliset toiveet ja palkinnot, ja kaipaavin ja palvelevin sydämin odottavat Rakastettuansa ja havaitaan valmiiksi ja arvollisiksi koeteltuna ottamaan vastaan luvattu korotus Morsiamena, Karitsan vaimona.

”Jos saisimme sun autuuttasi maistaa,
Sä Karitsan Morsian.”

Koska lamppujen ottaminen ja Yljän seuraaminen merkitsee kaiken muun jättämistä ja Kristuksen seuraamista tänä hänen läsnäolonsa aikana, niin se merkitsee myös Baabelin jättämistä, jossa neitseet pääasiallisesti ovat olleet; sillä elonkorjuun valossa ilmaantunut totuus puhuu selvästi tästä nisun ja lusteen erottamisesta toisistaan. Lamppujen huolellinen puhdistaminen ilmoittaa tämän viisaille neitseille, jotka omistavat vihkiytymisen ja tottelevaisuuden pyhän hengen. Ne, joilla on tätä ”öljyä”, niillä on myös valoa; ja sellaiset seuraavat myös ilolla ja vastustelematta ”Karitsaa, mihin ikinä hän meneekin”, koska ymmärtävät panna arvoa sellaiselle edulle.

Tyhmät neitseet sitä vastoin, joilta puuttuu riittävä määrä öljyä, eivät saa selvää valoa Yljän läsnäoloon nähden; ja raskautettuina nykyisen elämän huolista ja suunnitelmista, jne., eivät he täysin tutki asiaa, minkä vuoksi ovat horjuvalla kannalla ja epävarmat jättäkö Baabel vai ei, ja he ovat melko välinpitämättömiä ja epäluuloisia koko asiaan nähden. Ja joskin he toisten vaikutuksesta vastahakoisesti antautuisivatkin, ovat he kumminkin Lootin vaimon tavoin halukkaat alituisesti katsomaan taakseen. Sellaisille antoikin Herra varoituksen: ”Muistakaa Lootin vaimoa!” (Luuk. 17:32) Ja vielä hän sanoi: ”Ei kukaan, joka laskee kätensä auraan ja katsoo taaksensa, ole sovelias Jumalan valtakuntaan.”

Vertauksessa ei ole mitään, joka viittaisi siihen, että tyhmät neitseet huomaisivat tyhmyytensä, ennen kuin tilaisuus mennä juhlatilaisuuteen on mennyt ohi. Silloin he näkevät, kuinka tyhmiä he olivat odottaessaan Herran tuntevan heidät Morsiamenaan ja kanssaperillisinä, kun korkeintaan olivat haaleita ja seurasivat loitolla häntä. Monet, joita nyt korkeasti kunnioitetaan ihmisten kesken ja ovat huomattut ”voimallisten töittensä” vuoksi: ovat niitä, jotka pettyvät toiveissaan.

Ja ovi suljettiin

Yljän läsnäolon julistaminen, häntä vastaan lähteminen ja hänen kanssaan häihin meneminen jatkuu vielä ja tulee jatkumaan, kunnes viisaat neitseet ovat ”otsiinsa leima-

tut”, kunnes heillä on riittävästi tietoa elonkorjuutotuuksista voidakseen erottautua Baabelista ja ollakseen kelvolliset menemään Yljän kanssa valmistettuihin juhlapitoihin. Sitten, kun nykyinen totuus on koetellut kaikkia neitseitä, suljetaan tilaisuuden ovi, eikä useampien sallita tulla juhlaan; sillä, Mestari sanoi: ”Minä avaan eikä kukaan ole sulkeva, ja suljen eikä kukaan avaa.” (Ilm. 3:7) Ja kun tyhmät neitset tulevat kolkuttamaan ja koettavat päästä sisälle sen jälkeen kun ovi on suljettu sanoen: ”Herra, Herra, avaa meille”, vastaa hän heille sanoen: ”Totisesti sanon teille: en tunne teitä.” Ne, jotka häpeävät häntä ja hänen sanaansa nyt ja sen vuoksi ovat välinpitämättömiä niihin nähden, sellaisia hänkin häpeää, kun hän on ilmestymäisillään kirkkaudessa ja voimassa kaikkine pyhine uskollisine lähettäiläineen – viisaiden neitseiden kanssa, jotka ovat korotetut ja kirkastetut hänen kanssaan.

Suljetulla ovella ei, niin kuin huomattanee, ole minkäänlaista tekemistä maailmallisten kanssa. Sehän on ovi hääjuhlaan; eikä se milloinkaan ole ollut avoin muille kuin vihkiytyneille – neitsytluokalle. Mitään muuta luokkaa ei ole koskaan kutsuttukaan tulemaan siitä; ja se suljetaan, kun elonkorjuutotuudet ovat seuloneet ja erottaneet kaikki totiset, innokkaat, jotka ovat liitolleen uskolliset, kylmistä, haaleista ja raskautetuista, jotka laiminlyövät liittolupauksiensa täyttämisen. Jumalalle olkoon kiitos, armahtavaisuuden ovea tässä ei suljeta, eikä myöskään suosion ovea, vaan suurimman suosion ovi: kanssaperillisyys Kristuksen kanssa hänen Morsiamenaan. Mutta kun se suljetaan tyhmiltä neitseiltä, eikä koskaan avata heidän kolkutukselleen, jätetään heidät seisomaan ulkopuolelle, alttiina ”pahan päivän” suurelle ahdistukselle, jossa tulee olemaan itku ja hammasten kiristys. Heidät suljetaan kumminkin yhä edelleen Jumalan rakkauden ja armahtavaisuuden huomaan, ja vieläpä hänen suosionsa ja erityisen huolenpitonsakin alaisiksi. Sillä suuret ahdistukset, joiden kautta heidän on kuljettava, ovat tarkoitettut puhdistamaan ja jalostamaan näitä katumukseen joutuneita neitseitä ja siten valmistamaan heistä kelvollisia astioita Mestarin käytettäväksi, joskaan ei korkeimpaan kunniaan, johon he alkujaan olivat kutsutut, mutta johon olivat osoittautuneet arvottomiksi. Jossain määrin osallisina Baabelin hengestä vaikuttaen sen hyväksi vaikka kuinkakin vähän, laskee Herra heidät osallisiksi Baabelin synteihin ja sen tähden arvottomiksi pakenemaan sitä kohtaavia vitsauksia. Nämä vitsaukset ovat välttämättömiä, eivät ainoastaan Baabelin hävittämiseksi, vaan myös kypsymättömän nisun puhdistamiseksi ja erottamiseksi, jota siellä vielä on; tyhmät neitset, jotka ovat melkoisesti Baabelin viinin juovuttamat ja voittamat.

Onnellinen morsiuksaattue, joka saattoi juutalaista morsianta miehensä kotiin soitolla ja lamput sytytettyinä ja kaikenlaisilla ilon ilmauksilla, valaisee kauniilla tavalla häihin menoa Herran kanssa. Niin kuin morsian meni Herransa iloon ja sille aterialle, jonka hän oli valmistanut, niin menevät nyt viisaat neitsetkin sisälle. Ilo alkaa silloin, kun he ensin kuulevat, että Ylkä on läsnä. He jättävät mielellään kaikki ollakseen hänen seurassaan ja valmistetussa juhlassa. Uskon kautta he nyt jo nauttivat tulevasta juhlasta, kun läsnäoleva ylkä ilmoittaa heille ylenmäärin suuria ja kallisarvoisia asioita, jotka ovat valmistetut hänen valitulle morsiamelleen, ja ilmoittaa heille suuren työnsä maailman siunaamiseksi ja ennalleenasettamiseksi, johon työhön hänen morsiamellaan on etu ottaa osaa. Totisesti, kun me astumme vastaanottohuoneeseen ja näemme tulevan uuden valtakunnan suosion juhlan merkkejä, alamme jo mennä Herramme iloon. Saamme jo tuntea tulevan

hyvän esimakua. Hengessä saamme jo nauttia hänen armonsa runsaimpia lahjoja. Uskon kautta istumme jo Mestarin pöydässä, ja hän on itse lupauksensa mukaisesti (Luuk. 12:37) läsnä ja palvelee meitä.

Tämä kallisarvoisten totuuksien nauttiminen uskon kautta, jotka ovat tulleet ilmi tänä elonkorjuuaikana, alkoi vuonna 1875, 1335 päivän loputtua (Dan. 12:12) elonkorjuun alussa, ja on juuri se autuus, josta profeetta ennusti sanoessaan: ”Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhat ja kolme sataa ja kolmekymmentäviisi päivää!”

Hääpuku koetuksena

Toinen Herramme vertauksista (Matt. 22:1-14) näyttää yhä edelleen pyhäkköluokan koettelemista ja erottelemista niidenkin keskuudessa, jotka ovat kuulleet ja tunteneet elonkorjuusanoman. ”Viisaat neitseet” toisessa vertauksessa, jotka menevät Yljän kanssa hääsaliin ja ”vieraat” tässä vertauksessa ovat samaa vihkiytyneitten luokkaa, jotka siihen saakka ovat osoittautuneet uskollisiksi ja tottelevaisiksi. Itse asiassa esitetään tätä luokkaa, monien erilaisten kuvien kautta, joista kullakin on oma erityinen voimansa asian valaisemiseksi. Heitä esitetään viisaina neitseinä, palvelijoina, jotka odottavat Herransa takaisintuloa häistä, häävieraina ja morsiamena. He ovat Kristuksen ruumis, Kristuksen aiottu morsian, Kristuksen sotilaita, oksia viinipuussa, Kristuksessa, öljypuun oksia Kristuksessa, eläviä kiviä temppelissä, jossa Kristus on huippukulmakivi, oppilaita, joiden opettajana Kristus on, lampaista, joiden Paimen hän on, jne. Tarkastellessamme näitä kuvia on meidän muistettava, että ne ovat erilaisia ja eri valaistuksia, kokonaan riippumattomia toisistaan, ja meidän tulee koettaa saada jokaisesta se opetus, jota se oli aiottu antamaan. Jos me koetamme sekoittaa yhteen valaistuksia, ja ihmettelemme kuinka temppelin kivi saattaa olla viinipuunoksa, kuinka lampaat saattavat olla sotilaita, tai kuinka häävieraat saattavat olla palvelijoita tai morsian, emme ollenkaan saata käsittää niitä. Todellisuudessa emme ole kutsutut vieraiksi Karitsan häihin, eikä myöskään palvelijoiksi, jotka odottavat hänen palaamistaan häistä, vaan meidät on kutsuttu olemaan morsiamena, vaikkakin meidän muutamissa suhteissa on oltava palvelijain kaltaisia, ja vieraiden kaltaisia — uskollisten palvelijain kaltaisia valvovaisuudessa ja palvelevaisuudessa ja vieraitten kaltaisia toisessa suhteessa.

Tämä vertaus on omiaan osoittamaan sitä puolta asiasta, jota ei olisi voitu tehdä havainnolliseksi kuvaamalla morsianta, joka esittää valittua seurakuntaa kokonaisuudessaan Kristuksen kanssaperillisenä. Se osoittaa sekä vaadittavan luonteen valmiuden että myös jokaisen yksilön tutkimisen, joka tutkiminen johtaa toisten hylkäämiseen ja toisten hyväksymiseen. Ne, joita näin tarkastetaan, esitetään jo vierashuoneessa olevina. He ovat nisua, joka on korjattu eli koottu lusteen joukosta, viisaat neitseet erotettuina tyhmistä! He ovat kuulleet ja ottaneet vastaan elonkorjuutotuudet, ja iloitsevat uskossa ajatellessaan sitä kirkkautta ja siunausta, joka seuraa heidän yhdistymistään Herran kanssa. Tähän saakka he ovat kaikki juosseet hyvin; mutta, ”joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea”, kunnes on juoksunsa päättänyt.

Hyväksymisen ehtoa ja häihin valmistumista kuvataan tässä vertauksessa hääpuvulla. Juutalaisissa häissä oli tapana, että isäntä tarjoaa juhlapuvun — valkean liinavaatteen —

kaikille häävieraille; ja jos joku vieras riisui pois isännän antaman hääpuvun ja esiintyi omissa vaatteissaan sellaisessa tilaisuudessa, olisi sitä pidetty häpeämättömänä sopimattomuutena, joka merkitsi ylpeyttä ja isännän halveksimista.

Vertauskuvana tekee hääpuku selvällä tavalla havainnolliseksi Kristuksen vanhurskauden, jonka isäntämme, Jehova (Room. 8:30-34) on hankkinut meille ja se lasketaan jokaisen hyväksi, joka uskoo ja turvaa häneen, ja jota ilman ei kukaan ole otollinen Karitsan häissä ja jota ilman ei yksikään vieras pääse sisään. Kutsu ja hääpuku ovat molemmat tarpeellisia ja vertaus osoittaa, että ainoastaan ne, jotka ovat siihen puetut, pääsevät sisään erityisen valmistautumisen vastaanottohuoneeseen – nykyisen totuuden valoon, jossa morsian lopullisesti valmistaa itsensä. (Ilm. 19:7) Kun puku ja kutsu on saatu ja otettu vastaan, viettävät nämä vieraat tuon lyhyen ajan hääjuhlan edellä (elonkorjuuajan) järjestämällä pukujansa ja omaa ja toistensa valmistamista viimeistellessä. Ja heidän ollessaan täten toiminnassa, nauttivat he jo toistensa kanssa uskossa edessään olevasta näköalasta. Ylkä, suurenmoinen tulevaisuudentyö, ihana perintö ja nykyinen valmistustyö ovat heidän ajatustensa ja puheittensa alituisena aiheina.

Tässä etuhuoneessa (suosion ajassa ja suosion tilassa), joka on loistavasti valaistu jumalallisen totuuden kirkkaalla ilmenemisellä, jonka aika nyt on tullut, suodaan sekä tilaisuudet, että pyhän hengen vaikutus lopulliseen koristamiseen ja täydelliseen valmistamiseen hääjuhlaan. Mutta siitä huolimatta osoittaa vertaus, että näinkin suotuisten olosuhteiden vallitessa muutamat, joita ”ynksi” tässä edustaa, loukkaavat Kuningasta hylkäämällä ja riisumalla pois hääpuvun.

Tämä vertaus opettaa siis eittämättömästi, että viisaiden neitseiden, jotka ovat näin pitkälle olleet halukkaat ja arvolliset ja sen vuoksi saaneet niin paljon elonkorjuuvaloa, lopullinen ja yleinen koetus tutkii, miten selvillä he ovat siitä, mitä Raamatussa usein vakuutetaan, etteivät ole hyväksytyt juhlaan ainoastaan oman ansionsa perustuksella, vaan ensi sijassa koska heidän alastomuutensa ja monet epätäydellisyytensä ovat peitetyt hänen ansionsa kautta, joka antoi elämänsä heidän lunnaiksensa ja jonka vanhurskaus on heidän hyväkseen laskettu pukuna, joka yksin tekee heidät hyväksyttäviksi Kuninkaan edessä. Kaikkien on kannettava pukua. Itse kukin saattaa koristaa omansa hyvillä töillä.

Kuinka ihmeellistä ja paljon merkitsevää, että tämä olisi suuri, yleinen loppukoetus. Meidän taivaallinen Isämme on päättänyt, ilmeisesti, etteivät muut kuulu morsiusseurueeseen kuin ne, jotka selvästi näkevät oman mitättömyytensä, ja että suuri Ylkä on heidän Lunastajansa niin kuin hän on heidän Herransa ja Opettajansakin.

Näyttää myös oudolta, että muutamat, jotka ovat juosseet niinkin hyvin kilparadalla, lankeaisivat, kun he olivat niin lähellä toiveittensa toteutumista; kumminkin, koska heitä varoitetaan sellaisesta mahdollisuudesta, on tarpeellista, että kaikki vihkiytyneet valvovat ja rukoilevat, etteivät lankeaisi kiusaukseen; sillä näinä viimeisinä päivinä tulee vaaralliset ajat, joita apostoli ennusti. (1 Tim. 4:1; 2 Tim. 3:1; 4:3-5) Ja kumminkaan eivät ajat ole niin vaaralliset, ettei Jumalan armo kykenisi ylläpitämään niitä, jotka luottamuksella turvaavat Kaikkivaltiaan käsivarteen. Totisesti, eivät ne, jotka nöyrästi pysyvät uhrautumisen kaidalla tiellä, koskaan ole olleet niin hyvin turvatut tai niin kokonaan varustetut Jumalan koko sota-asulla. Mutta, niin ihmeelliseltä kuin tuntuukin, näyttää kumminkin

siltä kuin juuri Jumalan armolahjojen runsaus, juuri selvyys Jumalan armollisten suunnitelmien ilmitulemisessa (mikäli ne koskevat kaikkien maan sukukuntien siunaamista tuhatvuotiskautena seurakunnan kautta), sen sijaan, että ne johtaisivat nöyryyteen ja panemaan suurempaa arvoa ihmeelliselle lunastushinnalle, jonka kautta aikaansaadaan vapautus kirouksesta, ja jonka kautta kutsumme Jumalan luonnon osallisuuteen ja tulemaan Kristuksen kanssaperilliseksi tehdään mahdolliseksi, aikaansaisi päinvastaisen vaikutuksen muutamiiin. Sellaisten silmistä näyttää häviävän heidän oma mitättömyytensä ja Herran tahraton täydellisyys; ja sen sijaan, että olisivat selvillä siitä, että parhaimmassakin tapauksessa ovat ”ansiottomia palvelijoita”, näyttävät he huomaavan jotakin merkillistä pienissä uhrautumisissaan totuuden puolesta – jotakin, joka on tasa-arvoista sen kanssa, minkä Jeesus teki – ja tuumivat, että he, yhtä paljon kuin hänkin, ovat välttämättömiä Raamatun ilmoittaman, suuren aikakausisuunnitelman suorittamisessa. ”Päätä” ja hänen suurta lunastustyötään ei silloin pidetä kyllin suuressa arvossa. (Kol. 2:19) Nämä ovat tuomitut syypäiksi ”liiton veren tallaamiseen, jossa heidät pyhitettiin” (ja hyväksyttiin), ja siihen, että pitävät sitä yleisenä tai tavallisena. (Hebr. 10:29) Nämä pilkkaavat Jumalan armon henkeä hyljätessään ”tien” – ainoan tien ja ainoan nimen, joka on annettu taivaan alla ja ihmisten kesken, jonka kautta saatamme pelastua aadamlaisesta kirouksesta ja tulla kokonaan sovitetuiksi Jumalan kanssa.

Näitä esitetään vertauksessa ”sidotulla”, jota estetään pääsemästä perille juhlaan tai edes täydellisempään käsitykseen sen siunauksista ja iloista; ja nämä heitetään lopullisesti kokonaan valosta ”ulkonaiseen pimeyteen”, jossa maailma on ja jossa he tulevat osalliseksi hädästä ja vaikeuksista suurena hädän päivänä. Juuri näille ovat nykyään avautuvat totuudet, jotka ovat tarkoitettut parhaaksemme ja kehitykseksemme kompastumisen syynä, koska he eivät ole kylliksi harjaantuneet niiden kautta. Ja niin kuin israelilaiset, joita Jumala niin kauan erityisesti suosi, tulivat ylpeiksi ja alkoivat pitää itseään todellakin arvollisina saamaan nämä edut ja välttämättöminä Jumalan suunnitelman suorittamisessa, niin että Jumala syöksi heidät pois kaikesta suosiosta, niin on nytkin niiden laita, jotka vaikkakin tähän asti ovat juosseet hyvin, eivät pysy nöyrinä, vaan alkavat pitää itseään arvollisina seisomaan Jumalan edessä omassa vanhurskaudessaan ja jotka uskovat, että heillä on oikeus ottaa osaa juhlaan ilman Kristuksen, heidän hyväkseen laskettua vanhurskauden häöpukua.

Niin kovin surullista kuin se onkin, on tämäkin ennustuksen piirre, jota esitetään tarkastuksemme alaisessa vertauksessa täyttymäisillään silmiemme edessä, ja muodostaa lisärenkaan todistusten suureen ketjuun, jotka osoittavat meidän olevan ”elonkorjuussa”. Muutamat niistä, jotka ovat käyttäneet hyväkseen nykyisiä henkisiä armon osoituksia, ovat halveksineet ja heittäneet pois häöpuvun; ja vaikkakin he yhä vielä puhuvat Kristuksesta Herrana, niin he halveksivat ja kieltävät sen menettelytavan tärkeyden, jonka kautta hän tuli Herraksi ja jonka perustuksella heidät pidettiin arvollisina saamaan kutsu häihin. (Room. 14:9; 5:2) He väittävät rohkeasti, etteivät he tarvitse Lunastajaa; ja ovelilla viisasteiluilla ja Raamatun väärillä sovitteluilla vakuuttavat he itselleen ja toisille, että tulevat lammashuoneeseen toista tietä, tulematta lunastetuiksi – heidän omassa vanhurskaudessaan, jota profeetta nimittää ”saastaiseksi vaatteeksi”; ja toiset väittävät, etteivät he tarvit-

se mitään Välimiestä tai lunastusta, vaan että heidät on peruuttamattomasti valittu iankaikkiseen kirkkauteen.

Tämän hääpuvun riisuminen Kristuksen sovintouhrin hylkäämisen kautta esiintyi ensi kerran niiden kesken, jotka olivat tulleet nykyisen totuuden valoon, kesällä 1878; ja siitä asti on se koetellut kaikkia, jotka ovat menneet vierashuoneen valoon, elonkorjuuvaloon. Juuri Yljän läsnäollessa on tämä eksytys saanut jalansijaa; ja muutamat ovat heittämisillään pois välttämättömän hääpuvun. Ja minkä liikkeen se on aikaansaanut häävieraisten kesken, minkä jakaantumisen! minkä seulomisen! Ne, jotka riisuvat puvun, näyttävät pitävän tärkeänä, että toisetkin tekisivät samalla tavalla; ja nämä taistelevat, uskollisten varoittaessa heitä; ja jakaantuminen jatkuu vielä vierashuoneessakin ja tulee epäilemättä jatkumaan aivan viimeiseen tuntiin asti ennen häitä.

Sillä aikaa merkitsee näkymätön, mutta läsnäoleva Ylkä ja Kuningas uskolliset arvokkaat, jotka tulevat maistamaan hänen ehtoollistaan; ja hän sallii, ja ennusti vertauksessa, tämän viimeisen kokeen. Niiltä, jotka ovat riisuneet puvun, kysyy hän: ”Ystäväni (toverini), kuinka tulit tänne sisälle, vaikka sinulla ei ole häävaatteita?” — lempeä mutta hyvin voimakas muistutus, että puvun kantaminen oli juuri ehtona, jotta hän pääsi nauttimaan armolahjoja ja että hän sai sellaisen lahjaksi. Ja me haastamme kenenkään tahansa, joka kieltää Kristuksen kuoleman olleen hänen lunastushintansa, sanomaan, tuliko hän nykyiseen valoon — tietämään Herran läsnäolon ja muut Jumalan syvyydet, jotka nyt nähdään selvästi — olematta sinä aikana puettu tuohon pukuun. Kukaan ei ole ikinä mennyt sisälle ilman pukua; muut eivät voi nähdä Jumalan syvyyksiä. (1 Kor. 2:7-14) Aivan niin kuin oli vertauksessa, niin on nytkin: kun tämä kysymys asetetaan niille, jotka ovat hyljänneet puvun, ”eivät he vastaa mitään”. He eivät saata kieltää, että he pääsivät sisään silloin kun heillä oli puku päällään; eivätkä he tahdo sitä myöntää.

Silloin Kuningas sanoi palvelijoille: ”Sitokaa hänen jalkansa ja kätensä ja heittäkää hänet ulkoiseen pimeyteen.” ”Ulkoisen pimeys” on pimeys, joka ympäröi maailman viisaat, inhimillisen ajattelemisen pimeys, kun Jumalan sana ei johda sitä, tai kun hänen ilmoitettu lunastus- ja ennalleenasettamissuunnitelmansa ei saa johtaa sitä oikeaan suuntaan. Sellaisten sitominen eli estäminen on varoituksena vihkiytyneitten seurassa, ja auttaa kaikkia tosivihkiytyneitä mitä selvemmin näkemään puvun tarpeellisuuden ja minkä arvon Kuningas panee sille. Palvelijat, joiden käsketään suorittaa sitominen, ovat niitä, joilla on totuuden tieto, ja jotka voivat sitoa sellaisten vaikutuksen todistamalla Raamatusta kallisarvoisen veren arvon ja välttämättömyyden ja vanhurskauden vaipan, jonka se osti meille. Taistelussa näitä Raamatun todistuksia vastaan joutuvat ne, jotka ovat riisuneet puvun, ja koettavat omien todistelujensa ja puhdistautumisyritystensä kautta vanhurskauttaa itsensä, pois valosta ”ulkoiseen pimeyteen”. Heille niin kuin maailmallekin, on Kristuksen risti nyt loukkauskivi ja hullutus; mutta uskollisille, vihkiytyneille, on se vielä ”Jumalan voima ja Jumalan viisaus.”

Mutta otettakoon huomioon, että vertauksessa mainittujen, jotka sidotaan ja heitetään ulos äärimmäiseen pimeyteen, on ensin täytynyt olla elonkorjuutotuusien valossa; ja niin muodoin on heidän edesvastuunsa ja rangaistuksensa suuremmat kuin niiden edesvastuu ja rangaistus, jotka eivät koskaan ole nauttineet sellaista suosiota. Tuhannet

nimikristillisessä seurakunnassa noudattavat epäilemättä sitä, mitä heidän merkittävät johtajansa opettavat, kun he hylkäävät uskon Kristuksen kalliin veren vaikutukseen syntyisen lunastushintana, ja nämä eivät likimainkaan ole syyntakeisia ottamistaan askeleista; sillä heillä ei ole ollut riittävästi valaistusta siitä asiasta.

Tuhannet niistä, jotka tunnustavat olevansa kristittyjä, eivät koskaan ole uskoneet Kristukseen heidän lunastajanaan tai edesvastaajanaan, eivätkä ikinä ole kantaneet hänen, heidän hyväkseen laskettua vanhurskauden vaippaa. Näitä tietysti ei tarkoiteta vertauksessa. Vertaus koskee ainoastaan hyvin rajoitettua luokkaa, sellaisia, jotka kerran kaikki selvästi käsittävät lunastuksen arvon, ja jotka käsittäessään tämän arvon, tulivat, sen takaaman suosion nojalla, erityiseen valoon, joka kuuluu elonkorjuuajalle — Kuninkaan läsnäoloajalle, juuri juhlan edellä. Millä huolella tuleekaan niiden, jotka kerran ovat valistetut ja jotka ovat maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailman voimia, olla varuillansa pienintäkin sellaista askelta vastaan, joka on niin uskoton, väärä ja onneton. — Hebr. 10:26-31; 6:4-8

Tarkastaessamme näitä vertauksia, emme saa tehdä sellaista erehdystä, että otaksuisimme kaikkien viisaiden neitseiden menneen häihin — menneen vierassaliin, jossa erityiset ja lopulliset valmistukset tehdään — ja että ovi olisi suljettu, ennen kuin vertauksessa mainittu tarkastus alkaa. Tilaisuuden ovi on vielä avoinna kaikille vihkiytyneille, jotka uskon kautta ovat puetut Kristuksen vanhurskauden hääpukuun; sanoma: ”Katso Ylkä!” kaikuu vielä; viisaat neitset lähtevät yhä vielä häntä vastaan, ja menevät yhä vielä hänen kanssaan häihin; ja tyhmit eivät vielä ole palanneet öljyllä täytetyillä astioillaan. Mutta siitä asti kun ”Kuningas tuli” (vuodesta 1878, mikä on rinnakkaisaika Herramme esikuvalliselle virkaan astumiselle juutalaisten kuninkaana — Matt. 21:1-13), on vieraiden tarkastus ja koetteleminen, miten he ovat vastaanottaneet hääpuvun, jatkunut. Ja monet viisaista neitseistä yhä saavat kuulla Yljän läsnäolosta ja tulevat ilomielin juhlaan, osoittautuvat muutamat niistä, jotka jo ovat siellä, arvottomiksi jäämään sinne ja ovat tulleet ja tulevat edelleen sidotuiksi käsistä ja jaloista. Heidän käsityksensä ja ymmärryksensä nykyisistä totuuksista — Herran läsnäolosta ja nykyisestä ja tulevasta työstä — alkaa himmetä yhä enemmän ja enemmän, siinä määrin kuin he, väärin johtopäätösten ja väärin otaksumien johtamina, vähitellen tai nopeasti, kukin luonteenlaatunsa mukaisesti, luisuvat maailmalliseen katsantokantaan — ulkoiseen pimeyteen, jossa maailma on — ”ulkoiseen pimeyteen” kun sitä verrataan kirkaaseen sisäiseen valoon, jonka nyt voivat saada asianmukaisesti puetut pyhät. Ja epäilemättä koetellaan kaikkia neitsetä, jotka pääsevät sisälle, tämän asian suhteen. Onnelliset ja pelkäämättömät tässä koetuksessa ovat kaikki ne, jotka sydämestään saattavat sanoa:

”En toiveilleni parempaa
Mä perustusta mistään saa,
Kuin veri kallis Jeesuksen,
Siis siihen turvaan luottaen.
Kun kalliolle rakennan,
Mä pohjan löydän parhaimman.”

Ja sellaiset saattavat riemuiten laulaa:

”On Ruhtinas rauhan nyt läsnä,
Hän kasvoillaan valistaa mun.
Oi rakkaani, kuule! Hän sanoo:
'Mun rauhani olkohon sun'.
Kun ristinsä turvihin käyn',
Tuo veri saa puhtahaks mun;
Kun Jeesukseen luotan mä ain:
Ja kaikkeni Herra on sun.”

Korkean kutsun loppu ei merkitse oven sulkemista.

Raamattu ei anna tietoa täsmällisestä ajankohdasta, jolloin ovi hääjuhlaan suljetaan, vaikka se selvästi osoittaakin, ettei sitä suljeta ennen kuin kaikki ”neitset” ovat saaneet tilaisuuden mennä sisälle, ja kaikki ”viisaat”, eli ne jotka ovat valmiit, ovat menneet sinne.

Avoin ”ovi” kuvaa tilaisuutta päästä johonkin tilaan tai saavuttaa etuoikeuksia; suljettu ovi esittää sellaisen edun tai tilaisuuden päättymistä. Etu, kutsu tai tilaisuus evankeliumikautena, joka rajoitetuilla ehdoilla myöntää Kristukseen uskoville pääsyn kanssaperillisyyteen hänen kanssaan ja Jumalan luontoon taivaan valtakunnassa, on se ”ovi”, jonka kautta me ”olemme saaneet pääsyn tähän armoon (suosioon), jossa nyt elämme;” nimitäin toivon Jumalan kirkkauden osallisuudesta. (Room. 5:2) Tämä ovi, joka on ollut avoinna koko aikakautena, kerran suljetaan; ja ovi vertauksessa kymmenestä neitsestä merkitsee tätä sulkemista – kaikkien sellaisten tilaisuuksien ja etujen päättymistä. Tämä vertaus neitseistä on ainoastaan kuvaus tapauksista tämän ajan lopulla niiden totisen seurakunnan jäsenten kesken, jotka elävät sinä aikana. ”Ovi” tässä vertauksessa merkitsee, että eräät erityiset edut, evankeliumikauden suosionetujen täyttyminen ja päämaali, ovat avoinna ”viisaille neitseille” elonkorjuuajassa; ja oven ”sulkeminen”, kun kaikki tämän luokan jäsenet ovat käyttäneet näitä etuja, esikuvaa kaiken evankeliumiajan suosion ja kaikkien sen etujen päättymistä; sillä juhla kuvaa täydelleen evankeliumiajan hyötyä ja etuja, sen kautta, että se esittää sitä suurta lopputulosta, johon kaikki muut armon edut johtavat – luvattuun valtakunnan kirkkauteen.

Tarkasta tätä tilaisuuden ja armon ”ovea”, joka pian suljetaan. Herramme nimitti sitä portiksi ja sanoi evankeliumikautena tulevan vaikeaksi sekä löytää sitä että kulkea sen läpi, ja neuvoi meitä ponnistelemaan suuresti päästäksemme siitä sisälle, jos me tahtoisimme tulla osallisiksi kuolemattomuudesta ja valtakunnan kunniaa, johon ei mikään muu ovi johda kuin tämä. Hän sanoi sen tähden: ”Taistelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä useat, sanon teille, pyrkivät päästäkseen sisälle, mutta eivät voi, sen perästä kun perheen isäntä on noussut ja sulkenut oven” (Luuk. 13:24,25) Tämä kaita tie on, niin kuin jo olemme nähneet, (I osa siv. 251) itseuhrautumisen tie Herran tien ja suunnitelman hyväksi. Nykyisen ajan olosuhteet, maailmanhengen vastustus totuutta ja vanhurskautta vastaan, tekevät tien kaidaksi, niin että kuka tahansa, joka kulkee johtajamme ja edelläjuoksijamme askeleissa, huomaa, että tie on kaita tai vaikea, ja että hänen täytyy kärsiä vainoa. Tällä tiellä vaeltaminen, sen mukaan kuin Herramme antoi meille esikuvan, että vaeltaisimme hänen askeleissaan, ei merkitse ainoastaan sitä, että meidän mielenlaatumme eli henkemme tulisi hänen kaltaisekseen, vaan että meissä myös kehiti-

tyisi tarmokasta, toimeliasta intoa, joka uskaltaa mitä tahansa levittäessään hänen totuuttaan. Ja kaikilla, jotka vaeltavat samalla kaidalla tiellä, ollen uskollisia niin kuin hän oli uskollinen, aina kuolemaan asti, on osallisuus hänen kärsimyksissään ja he tulevat myös aikanaan osallisiksi hänen kirkkaudestaan, hääjuhlassa — siitä kirkkaudesta, joka on ilmenevä hänen ilmestyessään ja hänen valtakunnassaan. — Fil. 3:10; 1 Piet. 4:10

Ihanaan päättymiseensä nähden on tilaisuus saada vaeltaa tällä uhrautumisen kaidalla tiellä, joka merkitsee totuuden tähden uhrautumista, suurin etu, mitä koskaan on tarjottu luodulle olenolle. Etu saada kärsiä Kristuksen ja hänen asiansa vuoksi, sen jälkeen kun olemme tunnustaneet hänet Lunastajaksemme, on sen tähden ovi, ja ainoa tilaisuuden ovi, jonka kautta voimme saavuttaa tulevan kirkkauden Kristuksen morsiamena ja kanssaperillisenä.

On kolme tapaa, joilla saattaisi ilmoittaa tämän oven sulkemisen: ensiksi varman tiedon kautta Raamatusta täsmällisen ajan suhteen; toiseksi, sellaisen muutoksen kautta yleisessä ajattelutavassa totuuteen nähden, ettei uskollisuutta ja intoa totuuden palveluksessa enää kohtaisi vastustus, ja silloin kärsiminen Kristuksen kanssa totuuden puolesta (Room. 8:17) ei enää olisi mahdollista; tai kolmanneksi, sellaisen asiain tilan kautta maailmassa, että kaikki tilaisuus palvelemiseen kerrassaan estettäisiin, niin ettei etsivillä olisi minkäänlaisia mahdollisuuksia työskentelyyn ja kehitykseen ja osoittaakseen rakkautta ja uskollisuutta valvomisella ja kestäväisyydellä.

Vaikka meille selvästi ilmoitetaan, että ovi kerran suljetaan tänä elonkorjuuaikana eli ennen tämän ajan loppua, ei Raamattu ilmoita määrättyä vuosilukua; ja vaikka suuren vaivanajan perästä tapahtuu voimakas muutos yleisessä ajatuskannassa, totuuden ja oikeuden hyväksi, ei meillä ole minkäänlaista viittausta siitä, että asiantila tulisi sellaiseksi, ennen kuin elonkorjuuaika on täysin päättynyt. Mutta meillä on selvä viittaus, että ovi suljetaan viimeksi mainitulla tavalla, sillä meitä on edeltäpäin varoitettu pimeästä yöstä, joka tulee ennen kuin tuhatvuotispäivä alkaa, jolloin ei kukaan voi tehdä työtä: ”Aamu tulee ja tulee yökin.” — Jes. 21:12. Katso myös II osa, 8 luku.

Kaita tie, joka on avattu meille, on etu ja tilaisuus saada toimia yhdessä Herramme kanssa nyt, tänä aikana, jolloin hänen nöyryyden, innokkuuden ja uskollisuuden hengen ilmaiseminen Jumalaa ja totuutta kohtaan tapahtuu maallisten etujen kustannuksella; kun hänen asiansa, ja niiden totuuksien puolustaminen, joita hän esitti, tekee meidät vähintäänkin hyvin vastenmielisiksi toisin ajattelevien silmissä; ja kun meidän pyrkimyksemme hänen nimensä kunnioittamiseksi ja lähimmäisemme siunaamiseksi totuudella sen kautta, että annamme valomme loistaa, vetää ylitsemme pilkkaa, valhetta ja vainoa jossain muodossa. Ja jos, niin kuin olemme nähneet, kaidan tien avoin portti merkitsee etua saada uskollisesti uhrautua kuolemaan asti, maksoi mitä maksoi, seuraa siitä, että sulkeminen kaikista sellaisista tilaisuuksista sellaiseen palvelemiseen ja kärsimiseen olisi oven sulkeminen, kaidan tien sulkeminen, joka tie vie tulevaan kirkkauteen ja kanssaperillisyyteen — sen kautta, että ehtona meidän hallitsemisellemme Kristuksen kanssa on uskollisuutemme hänen palveluksessaan, mikä nyt merkitsee kärsimistä hänen kanssaan. — Room. 8:17; 6:8

Ja me olemme nähneet, ettei kärsiminen Kristuksen kanssa ole tavallista kärsimistä, joka on kaikille yhteistä langenneessa tilassa, vaan ainoastaan sellaiset kärsimiset, jotka ovat suoranaisempia tai vähemmän suoranaisia seurauksia Kristuksen esimerkin seuraamisesta esittäessämme kansalle vastenmielisiä totuuksia ja paljastaessamme yleisesti hyväksytyjä eksytyksiä. Sellaisia olivat Kristuksen kärsimyksien syyt; ja samanlaiset ovat syynä vainoon, kärsimykseen ja tappioon kaikille niille, jotka seuraavat hänen askeleissaan. Heillä on osallisuus hänen kärsimyksissään nyt ja heidät katsotaan lopulta arvollisiksi palkinnon osallisuuteen uskollisuutensa tähden oikealle asialle. Tämä on koko evankeliumikautena merkinnyt uhrautuvaa vaivaa ja pilkan kärsimistä kylväessä ja kasteltaessa Kristuksen opetusten siementä; ja nyt, aikakauden lopulla, merkitsee se samanlaista uskollisuutta ja samanlaista kestäväisyyttä nykyään tapahtuvassa elonkorjuutyössä — aina elämän loppuun asti, olkoonpa sitten että tätä vaaditaan pitkällisen kuluttamisen kautta, niin Mestarin palveluksessa, päivittäin kuoleamisen kautta tai pikemmin tapahtuvan äkkinäisen marttyrikuoleman kautta.

Kihlatun neitsytseurakunnan arvollisuus tulla morsiameksi, Karitsan vaimoksi, ei ole ainoastaan siinä, että se on vapaa synnistä, vaikka hän onkin pyhä, ”ilman vajavaisuutta”, ”ilman tahraa, ryppyä tai mitään sellaista” (Efe. 5:27), pesty ”lunta valkeammaksi” lunastavan rakkauden suuressa lähteessä, Lunastajansa ansiossa. Niin paljon on välttämätöntä kaikille, jos heidät ikinä katsotaan arvollisiksi pysyvään elämään jollain tasolla. Mutta tullakseen Karitsan morsiameksi ei hänen ainoastaan tule olla neitsyt puhtaudessa ja samalla vapaa synnillisestä yhteydestä ja tuttavallisuudesta maailman kanssa, vaan häneltä vaaditaan enemmän, paljon enemmän, kuin tätä. Hänen on oltava Herransa tarkka kuva ja niin uskollisesti seurattava hänen askeleissaan ja hänen neuvojaan, että hänestä sen perustuksella tulee kärsivä marttyyri, kuten Herrakin oli, ja samojen totuuden ja vanhurskauden periaatteiden tähden. Hänen on osoitettava, että hänellä on kuluttava rakkaus Ylkään ja väsymätön alttius hänen nimeään ja aatteitaan kohtaan, siihen määrin, että on halukas joutumaan maailman ylenkatsomaksi ja hylkäämäksi, niin kuin hänkin tuli olemalla kuuliainen hänen oppejaan kohtaan.

Kehittääkseen ja osoittaakseen tätä luonnetta, täytyy häntä tutkia ja koetella. Hänen luottamustansa, hänen kestävyytensä, hänen uskollisuutensa Herransa kohtaan, niin pahana kuin hyvänäkin aikana, on kehitettävä ja se on todistettava. Ja ainoastaan sellaiset, jotka ovat näin kehittyneet ja koetellut ja koetuksen kautta uskollisiksi havaitut, Herra, joka on kaiken perijä, hyväksyy ja tunnustaa morsiamekseen ja kanssaperillisekseen. Niin kuin on kirjoitettu: ”Autuas se mies, joka kiusauksen kestää, sillä kun hänet (niin) on koeteltu, on hän saava elämän kruunun, jonka Herra on luvannut niille, jotka häntä rakastavat” — niin syvästi. Siten, oikein ymmärrettynä, on kukin uusi uskollisuutemme koe otettava vastaan ilolla uutena tilaisuutena osoittaa Yljälle rakkautemme syvyyttä ja voimaa, ja uutena todistuksena hänen rakkaudestaan ja luottamuksestaan ja luvatussa korotuksesta. Niiden, jotka tulevat Herran kanssa osallisiksi tulevasta kirkkaudesta, tulee olla, ei ainoastaan kutsutut ja hyväksytyt, vaan myös uskolliset, kuolemaan asti. — Ilm. 17:14

Siis ovi, joka muodostaa tilaisuuden ottaa osaa Herramme Kristuksen kanssa evankeliumikauden työhön, suljetaan, kun tulee yö, jolloin ei kukaan voi tehdä työtä. Ja jokaisel-

le, joka ei ole sitä ennen uskollisen palveluksen kautta kehittänyt tarvittavaa luonnetta ja osoittanut myötätuntoaan, omistautumistaan rakkauttaan ja intoaan Herraa ja hänen totuuttaan kohtaan (Matt. 10:37; Mark. 8:38), on silloin liian myöhäistä tehdä se. Niin kuin vertauksessa kuvataan, osoittautuvat he ”tyhmiksi neitseiksi”, tyhmiksi sen tähden, että antavat mennä käsistänsä suuren ihanan tilaisuuden kärsiä hänen kanssaan ja hänen puolestaan, jonka kanssa he kernaasti tahtoisivat hallita. Sinä aikana tulee täysi luku niitä, jotka Jumala on edeltä määrännyt muodostamaan täydellisen seurakunnan, olemaan kutsutut, valitut ja koetuksen kautta uskollisiksi havaitut — ”Poikansa kuvan kaltaiset.” (Room. 8:29) Elonkorjuu on kerran ohi; suosion kesäaika päättynyt, ja jäljellä on ainoastaan ruumenten polttaminen pellon (ihmismaailman) raivaamiseksi ja täydelleen valmistamiseksi paljon suurempaa tuhatvuotiskauden kylvöä varten.

Tämän yön saapuminen tekee ilmeisesti lopun kaikista enemmistä ponnistuksista totuuden levittämiseksi, jota ylipäänsä väärin käsitettynä, nähtävästi tullaan sanomaan osaltaan syypääksi anarkiaan ja hämmennykseen, joka silloin vallitsee, vaikka se, oikeassa valossaan nähtynä, onkin edeltäpäin annettu viittaus Jumalan aikeista ja ilmestyksestä maailman tuleviin ahdistuksiin ja niiden todellisiin syihin nähden. Älkäämme kumminkaan odottako, että yön saapuminen ja oven sulkeminen tapahtuu äkillisesti, vaan pikemmin, että se on elonkorjuutyön asteettain tapahtuva estäminen ja sortaminen.

Nykyään on Jumalan palvelijain leimaamisen aika heidän otsiinsa; ennen kuin ahdistuksen myrsky alkaa (Ilm. 7:2,3); ja pankoon kukin viisas neitsyt arvoa tälle nykyiselle edulle, sekä sille, että omasta puolestaan tulee henkisesti leimatuksi nykyisellä totuudella, kuin myös että saa olla mukana elonkorjuutyössä leimaamassa toisia nisuluokkaan kuuluvia ja kokoamassa heitä varmuuden aittaun, ennen kuin yö tulee ja tilaisuuden ovi suljetaan.

Se, että nykyinen erittäin suotuisa tilaisuus on ainoastaan lyhytaikainen, ilmenee siitä, että on ainoastaan kaksikymmentäneljä vuotta jäljellä elonkorjuuajasta⁵, jonka lopulla näemme kuinka pahan hallitus päättyy ja ihana tuhatvuotispäivä alkaa, ja tämän ajan lopussa on maailman suurimman ahdistuksen yö. Suuri pimeys, jonka täytyy tulla ennen ihanaa päivää, lähestyy: ”aamu tulee, ja tulee yökin” — ”ahdistuksen aika, jommoista ei ole ollut siitä saakka, kun ihmiset rupesivat olemaan.”

Huomaa, että kun tämä yö tulee, jolloin elonkorjaajain täytyy lakata työstään, todistaa se, että evankeliumikauden lopputyö on suoritettu, että Kristuksen morsiamen valittu luku on tullut kokonaan ”leimatuksi” ja ”kootuksi” maailmallisista erotettuun tilaan — tilaan, jota tässä kuvataan aitalla (Matt. 13:30); sillä Jumala ei salli, että kukaan tekee lopun hänen työstään, ennen kuin se on täyttynyt. Silloin ovat kaikki Jumalan totiset ja uskolliset palvelijat leimatut otsiinsa; ja koska evankeliumikauden työ silloin on päättynyt, ei kukaan enää saata yhtyä siihen työhön tai korjata sen runsasta palkintoa, joka on ennustettu ylenmäärin suurissa ja kalliissa lupauksissa, palkinnoksi uskollisille, jotka menevät sisälle ”oven” vielä auki ollessa. — 2 Piet. 1:4

Mutta älkäämme tästä tehkö sitä johtopäätöstä, että kaikki, osoittauduttuaan uskollisiksi, tulevat heti palkastaan osallisiksi. Mahdollisesti saattavat muutamat heistä elää

5 Katso tekijän esipuhe (1916).

pitkällekin ahdistuksen pimeässä yössä — vaikka me odotamme käyvän päinvastoin. ”Tässä kysytään pyhien kärsivällisyyttä, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.” Pukeuduttuaan Jumalan koko sota-asuun ja rohkeasti vastustettuaan eksytystä selvästi ja pelottomasti esittämällä ja puolustamalla totuutta pahana päivänä, jolloin jättäjäismäiset eksytykset niin rohkeasti ja uhmaten leviävät ympäriinsä, kehoitetaan pyhiä, ”kaikki suoritettuaan pysymään pystyssä”, täysin varustettuna pitämään hengen miekkaa alituisesti valmiina puolustukseen ja olemaan valvovaisia ja kestäväisiä rukouksessa kaikkien pyhien edestä. Kaikki tarvitsevat kärsivällisyyttä, jotta he täytettyään Jumalan tahdon, saisivat lupauksen. — Ilm. 14:12; Efe. 6:13; Hebr. 10:36

Korkean kutsun päättyminen kanssaperillisyyteen Herramme Jeesuksen kanssa Jumalan valtakunnassa ei ole, mikä on selvästi ymmärrettävissä vertauksessa neitseistä, sama kuin oven sulkeminen. Vaikka yleinen ”kutsu” tähän suosioon lakkasi 1881, on ”ovi” vielä avoin. Kutsu on Jumalan yleinen kutsu kaikille vanhurskautetuille, jotka uskovat Lunastajaan, seuraamaan hänen askeleissaan itsensäuhraamisessa, kuolemaan asti, ja sen kautta osoittamaan arvollisuuttaan hallitsemaan hänen kanssaan kirkkaudessa. Tämän suosion alkamisella oli määrätty aika. Odottavat opetuslapset nostettiin siihen helluntaipäivänä vuonna 33 jKr. Ja sen päättymisellä on, niin kuin jo on osoitettu, määrätty aika, nim. Lokakuu 1881. (Katso II Osa, 7 luku.)

Toiselta puolen merkitsee ”oven” sulkeminen vertauksessa Matt. 25 luvussa sitä vastoin kaiken tilaisuuden täydellistä päättymistä ”kutsutuillekin” saavuttaa korkean kutsun palkinto. Se merkitsee, että tilaisuus osoittautua palkinnon arvoiseksi uskollisuudellaan palveluksessa on loppunut; kaikki tilaisuus palvelemiseen lakkaa tuona ”yönä”, jolloin ei kukaan voi toimia. (Joh. 9:4) Sen tähden on selvää, ettei ovea, eli tilaisuutta näin lujittaa kutsuamme ja valintaamme välttämättömästi suljeta silloin kun kutsu, eli yleinen kutsu uskovaisille tulla sisään, lakkaa kuulumasta. Niin kauan kuin ovi on avoinna, merkitsee se, että kuka uskovainen tahansa, joka on halukas menemään sisälle ja valmis täyttämään ehdot, vielä saattaa tehdä sen, vaikkakin yleistä ”kutsua” tulla sisälle ei enää lähetetä. Näin ollen ei ovea eli tilaisuutta työhön ja uhrautumiseen vielä ole suljettu, vaikkakin yleinen kutsu lakkasi vuonna 1881.

Evankeliumikausi on ollut kutsuaika — ensiksi kutsuakseen syntisiä mielenmuutokseen ja Kristuksen, Lunastajan uskoon; ja toiseksi kutsuakseen näitä vanhurskautettuja kanssaperillisyyden korkeaan etuun Kristuksen kanssa hänen valtakunnassaan, ehdoilla seurata nyt häntä hänen askeleissaan uhrautumalla kuolemaan asti — mikä on ehtona pääsemisellä valtakunnan työhön ja kunniaan tulevana tuhatvuotiskautena. Sen tähden kun Herra sanoo meille, että ajan loppujakso on elonkorjuuaika, ilmoittaa tämän jyrkän muutoksen — kylvämisestä niittämiseen, kutsuttujen kutsumisesta koetukseen ja kutsun kautta aletun työn päättämistä.

Valaistukseksi työn laadun muuttamisesta evankeliumikauden lopulla kertoi Herramme vertauksen nuotasta. (Matt. 13:47-50) ”Taivasten valtakunta on nuotan kaltainen, joka laskettiin mereen ja kokosi kaikenlaisia kaloja. Ja kun se tuli täyteen, vetivät he [kalastajat] sen rannalle, istuutuivat ja kokosivat hyvät astioihin, mutta viskasivat kelvottomat pois. Näin on käyvä maailman lopussa [elonkorjuuaikana, Matt. 13:39]; enkelit [Jumalan

lähettiläät, palvelijat] lähtevät ja eroittavat pahat vanhurskaista ja heittävät heidät tuliseen uuniin [suureen ahdistukseen]; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.”

Tämä vertaus esittää nimikristillistä seurakuntaa nimellisesti esiintyvänä Jumalan valtakuntana – mereen (maailmaan) heitetty nuotta, joka kokosi kaloja (ihmisiä – Matt. 4:19) kaiken kaltaisia (todellisia kristittyjä, puoleksi petettyjä ja hurmaantuneita kristittyjä ja ulkokultaisia joukkoja), vedetään rannalle, kun se on täynnä (Jumalan ajan täytyessä). Se osoittaa, että nuo ”kaiken kaltaiset”, jotka kootaan nimikristilliseen seurakuntaan, eivät kelpaa valtakuntaan, mihin ne sitten kelvannevatkaan; että ajan lopulla – elonkorjuuaikana – kutsu valtakuntaan tulee Jumalan järjestelyn perustuksella lakkaamaan, niin kuin nuotan maalle vetämisen kautta esitetään; ja että kalastajat silloin alkaisivat toisenlaisen työn – nimittäin erottelemis- ja jaottelemistyön, jonka kautta saadaan aikaan halutun lajin kokoaminen ja toisten hylkääminen, jotka ovat arvottomat saamaan sen suosion, johon heidät on kutsuttu, sillä monta on kutsuttu, mutta harvat ovat valitut.” – Matt. 22:14

Erottelemistyö tässä vertauksessa on sama kuin osoitetaan vertauksessa nisusta ja lusteesta, joka opettaa meitä odottamaan kylvämisen (kutsun) keskeyttämistä ja tämän työn muuttumista elonkorjuutyöksi. Herran palvelijoita, jotka hänen johdollaan tällä tavoin tulevat muuttamaan työtä, nimitetään molemmissa vertauksissa enkeleiksi – Jumalan erityisiksi sanansaattajiksi. Nämä ovat hänen uskollisia opetuslapsiaan, jotka vaeltavat hyvin nöyrästi ja lähellä Herraa, ja hyvin vakavasti koettavat saada tietää hänen suunnitelmansa ja toimia yhdessä hänen kanssaan hänen työssään. Heidä ei jätetä sen tähden pimeyteen hänen aikojensa ja hetkiensä suhteen. (Matt. 13:11; 1 Tess. 5:4; Jer. 8:7-12) Luonnollisesti tarkoittaa tämä niittäminen ja kokoaminen ainoastaan niitä, jotka elävät elonkorjuuajassa, eikä niitä, jotka kuolivat ennemmin; joista kukin, kun hän oli juoksunsa päättänyt, merkittiin ja erotettiin odottamaan oikeaa paikkaansa, joko kirkasteudessa pienessä laumassa tai sen ulkopuolella, varsinaisessa valtakunnassa. – 2 Tim. 4:8

Nuotta ei ollut aiottu pyydystämään kaikkia kaloja meressä. Herrallamme, suurella ylimmäisellä kalastajalla, oli aikomus pyydystää määrätty määrä kaloja, määrättyä laatua, välittämättä kuinka monia muita lajeja tulisi niiden kanssa nuottaan; ja kun täysi luku haluttua, erityistä lajia on mennyt nuottaan, annetaan käsky sen maalle vetämisestä lajittelemista varten. Kun sitten annetaan käsky, että nuotta on vietävä maalle, on aikakauden alussa annettu tehtävä heittää nuotta mereen (Matt. 28:19; 24:14) katsottava päättyneeksi; ja kaikkien, jotka edelleen tahtovat olla Herran työtovereita, on otettava varteen hänen neuvonsa, eikä enää omistettava aikaansa kalastamiselle ylipäänsä, vaan nykyiselle työlle, nimittäin erottelemiselle ja keräämiselle. Ja samoin kuin totuus, jonka aika silloin oli tullut, oli välikappale, jonka kautta kutsu kuului, niin on totuus nytkin, ”nykyinen totuus”, elonkorjuu totuus, välikappale, jota Herra käyttää koettelemista ja erottelemista varten.

Sen tähden kun Herran palvelija kuulee hänen äänensä, hänen sanansa kautta selittävän, että hetki on tullut lopettaa kylväminen ja alkaa korjaaminen, lopettaa pyydystämisen ja siirtyä kalojen lajittelemiseen, lopettaa kutsuminen ja saarnata elonkorjuusano-
maa, jonka aika nyt on tullut, niille jotka jo ovat kutsutut, niin tottelevat he, jos he ovat uskollisia, iloisesti ja viipymättä. Sen tähden ei sellaisten, Mestarin opettamia kun ovat

hänen aikakaasisuunnitelmastaan, eivätkä ole pimeydessä aikoihin ja hetkiin nähden, jossa elämme, tule enää koettaa mennä kylvämään valtakunnan hyvää siementä peltoon eli ihmismaailmaan, vaan olla nyt toimeliita ”antamaan ruokaa aikanaan uskon huonekunnalle” – levittämällä niiden keskuuteen, jotka tunnustavat olevansa Herran lapsia, hyviä sanomia siitä, että valtakunta on lähellä, ja siitä että suuri ilo ja siunaus on sen kautta pian tuleva kaikelle kansalle.

Ja ihmeellistä on sanoa, että juuri tämä sanoma Jumalan rakkaudesta rikkaasta toimenpiteestä, sovitukselta kaiken ennalleenasettamiseksi Kristuksen Jeesuksen ja hänen kirkastetun ruumiinsa, seurakunnan, Jumalan valtakunnan kautta, (sanoman, jonka tulisi ilahduttaa, virkistytää, ja yhdistää kaikki rakastavat kristityt sydämet) kehittää ja vetää sydämen yhteyteen toistensa kanssa ainoastaan oikean luokan, koettelee heitä ja erottaa heidät nimikristillisestä joukosta.

Pian on elonkorjuu päättynyt, ja silloin iloitsevat sekä kylväjä että niittäjä yhdessä. Nyt on elonkorjaajien kiirehdittävä työtä ja heidän on oltava niin tarkat sen täydellisestä suorittamisesta, että he rukoilevat elon Herraa, ylimmäistä elonkorjaajaa, lähettämään useampia työmiehiä eloonsa. Ei kestä kauan, ennen kuin seuraavan armotalouden kyntäjä (ennustettu suuri hädän aika, joka valmistaa maailman tuhatvuotiskauden elon kylvölle) on saavuttanut tämän armotalouden elonkorjaajat. – Aamos 9:13

Israelin seitsemäskymmenes viikko on kuvaus evankeliumikauden suosion päättymisestä

Muistettaneen, että Israelin ”seitsemänkymmenen viikon” – heidän suosionsa seitsemän viimeisen vuoden – alku, keskikohta ja loppu, olivat hyvin tarkasti merkityt; ja me uskomme, että tarkoitus oli antaa meille selvästi määrättyt vuosiluvut evankeliumikauden lopulle, henkisen Israelin suosioikauden lopulla. Olemme nähneet, että tämän viikon alku, v. 29 jKr., oli lihalliselle Israelille heidän elonkorjuukoetuksensa alku-aika. Se oli merkitty Herramme kasteen ja Messiaaksi tuntemisensa kautta Jordanin luona, jolloin elonkorjuutyö alkoi – jonka rinnakkaisuutena tässä aikakaudessa on Herran läsnäolon tunteminen vuonna 1874 jKr., tämän elonkorjuun alussa.

Liitonviikon keskiaika, v. 33 jKr., oli Israelin hylkäämisen aika järjestelmänä eli kirkkokansana ja se ilmaistiin Herramme kuoleman kautta ristillä ja hänen sanojensa kautta vähää ennen kuolemaansa:

”Teidän huoneenne jää teille autioksi.” Ja tämän rinnakkaisuus tässä aikakaudessa on lahkolaisjärjestelmien, Baabelin, niin kutsutun Kristikunnan, hylkääminen ja suosiosta lankeaminen v. 1878.

Viimeinen osa Israelin liittoviikosta (3 ½ vuotta, huhtikuusta 33 lokakuuhun 36 jKr.) ei ollut suosion aika heille kansana eli yhteiskuntana, vaan yksityisinä: se myönsi heille (ei niin kuin ennen nimiseurakunnan välityksellä, vaan yksityisesti, jos tahtoivat ottaa vastaan) kaikki aabrahamlaisen liiton suosionedut ja erityiset etuoikeudet, aina noiden seitsemänkymmenen vertauskuvallisen viikon loppuun asti, heidän suosionsa rajaan asti, joka ilmaistiin suosion lähettämisen kautta Korneliukselle ja pakanoilla ylipäänsä. Samalla lailla rinnakkaisuudessa nytkin: 3 ½ vuotta, huhtikuusta 1878, jolloin niin kutsuttu kris-

tikunta, eli Baabel, hyljättiin suosiosta, lokakuuhun 1881, olivat korkean kutsun viimeiset suosion ajat yksityisille uskoville. Siten lakkasi yleinen kutsu (evankeliumiajan suosio) lokakuussa 1881, aivan kuten vastaava vuosiluku, lokakuu 36 jKr., sai todistaa juutalaisten suosion päättymisen.

Juutalaisten suosio oli siinä, että Israelille (yksinomaan) tarjottiin valtakunta — Aabrahamin luonnollisia lapsia kutsuttiin käyttämään hyväkseen etuja ja tilaisuuksia, joita heille myönnettiin lakiliittonsa aikana. Tämä kutsu, suosio eli etu lakkasi kokonaan ja ainaiseksi heidän liittoviikkonsa loppuessa. Evankeliumikauden suosio oli siinä, että valtakunta tarjottiin (yksinomaan) sellaisille, jotka uskovat Kristukseen — ”korkea kutsu” kaikille, jotka ovat yhdistetyt Jumalan kanssa armoliitossa, jotka tulisivat käyttämään hyväkseen siten suodut tilaisuudet (tulla Aabrahamin ”siemenen” jäseniksi, jonka on siunattava maailma) yhdistymällä Kristukseen Jeesukseen, Lunastajaansa, hänen uhriliittonsa — koetus, jonka on osoitettava heidän arvollisuutensa ottaa osaa Kristuksen työhön ja kirkkauteen tulevaisuudessa. Ja juuri tämä suosio, tämä ”kutsu”, lakkasi, niin kuin olemme nähneet, kokonaan ja ainaiseksi lokakuussa 1881, aikana joka on rinnakkainen juutalaisen kutsun eli suosion lopun kanssa.

Huomattakoon, että juutalaisen suosion eli kutsun lakkauttamista seurasi toinen yleinen kutsu, joka syrjäytti heidät ja heidän entisen suosionsa, mutta kumminkin siitä huolimatta käsitti kenenkään tahansa heistä, joka sittemmin, uskovaiseksi tultuaan, tuli arvolliseksi saamaan tämän maailmaa käsittävän kutsun valtakunnan kunnian. Heidän entisen suosionsa lakkauttaminen oli yhtä todellinen, kuin jos heitä ei olisi kutsuttu mihinkään sen jälkeen kun suosio lakkasi, yhtä todellinen kuin jos heidät jälkeinpäin olisi kutsuttu alhaisempaan suosioon; mutta se ei ollut niin huomattavissa, kun yleinen evankeliumikutsu, joka ei sulkenut heitä pois, oli sama kutsu laajennettuna ja syvennettynä — tehtynä soveliaaksi kaikille, jotka uskoivat Kristukseen, kaikista kansoista.

Suosion eli ”kutsun” lakkaamista 1881 seuraa, tai pikemmin sanoen samalla kertaa leviää, yleinen kutsu koko maailmalle tuhatvuotisvaltakunnan siunauksiin ja suosioetuihin, uskon ja alttiin tottelevaisuuden ehdoilla (ei kuitenkaan uhrautumisella kuolemaan). Tämä on kuitenkin alhaisempi kutsu, pienempi suosio kuin se oli, joka on lakannut — kutsu nauttimaan valtakunnan siunauksia, mutta se ei ole kutsu tulemaan voidellun luokan, valtakuntaluokan jäseniksi. Ja tämä muutos — korkeamman suosion lakkauttaminen ja alemman suosion alkaminen — ei tule kovin paljon huomatuksi nykyään syystä, että suuri palkinto kanssaperillisyyden Kristuksen kanssa osallisena Jumalan luonnosta, ylipäänsä on hävinnyt näkyvistä seurakunnassa. Korkein käsitys palkinnosta, mikä kristityillä ylipäänsä vuosisatoina on ollut, on, että he ovat kuvailleet ylönousemisessa saavansa täydelliset ruumiit; ja että he vapautettuina sairaudesta, kivuista ja surusta saavat nauttia Jumalan suosiota ja omistaa iankaikkisen elämän. Ja tämä käsitys, vaikkei se likimainkaan vastaa todellisia etuja, joita ”korkea kutsu” evankeliumikautena sisältää, on todellakin jotakuinkin oikea käsitys siunatuista eduista, jotka tuhatvuotiskautena myönnetään maailmalle ylipäänsä — niin monelle kuin silloin tahtovat osoittaa tottelevaisuutta ja tulla sopusointuun Jumalan kanssa.

Tosiasia on sen tähden, että ainoat, jotka selvästi näkevät erityisesti korkeat ja suuret perusviivat evankeliumikauden kutsussa — ainoat siis, jotka saattaisivat ilmoittaa tästä tai selittää tätä kutsua — ovat juuri ne, jotka myös ovat Jumalan sanasta nähneet, että tämän kutsun aika saavutti rajansa lokakuussa 1881. Toiset, kun he esittävät apostolin sanoja, mikäli ne koskevat ”Jumalan korkeaa kutsua Kristuksessa”, selittävät oikeastaan alempaa kutsua, joka kuuluu tuhatvuotiskaudelle. Niin muodoin on todellinen, yleinen evankeliumikutsu päätynyt. Kukaan ei saata pidentää sitä. Toiset sitä varten, etteivät ymmärrä sitä, eivätkä voisi julistaa sitä, toiset sitä varten, että tietävät sen päättyneen.

Mutta vaikka yleinen ”kutsu” on päätynyt, ei ”ovi” vielä ole suljettu. ”Kutsun” päättyminen ja ”oven” sulkeminen ovat kaksi eri asiaa. ”Ovi” on avoin, jotta jotkut voisivat yhtyä kanssaperillisyyden, valtakunnan suuren palkinnon, kilpajuoksuun senkin jälkeen kun yleinen kutsu on lakannut, Jumala on edeltä määrännyt määrätyn luvun, muodostamaan seurakunnan, ”Kristuksen ruumiin”, eikä siinä voi olla yhtään jäsentä liikaa, eikä yhtään voi puuttuakaan. (Katso 3 Moos. 21:17-23, jossa tätä esikuvallisesti opetetaan.) Siitä seuraa, ettei hän saata ”kutsua” eli pyytää tähän kunniaan useampia kuin sen luvun, jonka hän on määrännyt. Ja lokakuussa v. 1881 oli niin kuin hänen sanansa näyttää, täysi luku saatu. Mutta koska eräät niistä, jotka tottelivat yleistä kutsua ja tekivät liiton hänen kanssaan eivät pysy liitossaan, eivät juokse niin, että voittavat palkinnon, on ”ovi” avoina, sen jälkeen kun yleinen kutsu on lakannut, jättääkseen pääsyn kilpajuoksuun, tilaisuuden uhrautumaan totuuden palveluksessa, muutamille, jotka ottavat sellaisten paikat, jotka tarkastuksessa heittävät pois Kristuksen vanhurskauden vaipan; ja myös sellaisten, jotka tehtyään liiton uhrautumisesta palveluksessa, alkavatkin rakastaa nykyistä maailmaa, tulevat raskautetuiksi sen huolista tai huveista ja jättävät täyttämättä liittonsa vaatimukset.

Sitä paitsi on huomattava, ettei kutsun lakkaaminen vuonna 1881 ollenkaan koskenut niiden tuhansien etuja, jotka jo olivat hyväksyneet kutsun ja tulleet Jumalan vihkiytyneiksi palvelijoiksi: se ei sulkenut pois ketään sisällä olevista. Yhtä vähän se merkitsee, ettei enää muita saattaisi tulla mukaan; se oli ainoastaan Jumalan yleisen kutsun lakkaaminen.

Se asianhaara, että te mahdollisesti aivan äskettäin olette saaneet selvän tiedon ylenmäärin suurista ja kalliista lupauksista, mitkä Jumala on valmistanut niille, jotka rakastavat häntä, ei todista sitä, ettei teitä kutsuttu ja hyväksytty kilpailemaan suuresta palkinnosta, jo aikoja ennen kuin ymmärsitte kuinka suuri ja ihana tuo palkinto tulee olemaan. Itse asiassa ei kukaan, joka ottaa vastaan kutsun, alussa kykene käsittämään enemmän tien epätasaisuutta ja kapeutta kuin palkinnon suuruuttakaan, joka on saavutettavissa sen lopullisesti päättyessä. Selvyys käsityksessämme lupauksista on meissä Jumalan voima, joka vaikuttaa meissä vahvistaen meitä ja tehden meidät kykeneviksi voittamaan nykyiset esteet ja koettelemukset. Ylenmäärin suuret ja kalliit lupaukset paljastetaan meille vähitellen, mikäli olemme uskolliset ja edistymme, että me niiden kautta — niistä saadun voiman ja rohkeuden kautta — kykenisimme juoksemaan niin, että voitamme luvattun palkinnon. — 2 Piet. 1:4

Sen luokan, joka saa palkinnon, muodostavat ne, jotka eivät ainoastaan ole kutsutut ja valitut (hyväksytyt), vaan jotka ovat myös uskolliset. Ja vaikka yleinen kutsu on lakan-

nut, on selvää, ettei kutsuttujen uskollisuuden koetus vielä ole päättynyt. Uskollisia leimataan parhaillaan ja erotellaan niistä, jotka ovat uskottomia uhrautumisliitolleen; viisaat neitseet erotetaan parhaillaan tyhmistä, joiden tyhmyys on siinä, että he luulevat voivansa voittaa ja saavuttaa maailman erilaisia palkintoja, kunniaa, rikkautta, ym. ja samalla kertaa uskollisesti juosta kilpailussa suuresta kunnian, kirkkauden ja kuolemattomuuden palkinnosta – jonka pääehdot tekevät sellaisen kaksimielisen menettelytavan mahdottomaksi. ”Kaksimielinen on epävakainen kaikilla teillään.” ”Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.” – Jaak. 1:8; Matt. 6:24

Kun kaikki uskolliset ”viisaat neitseet” ovat osoittautuneet viisaiksi ja ovat menneet Herransa iloon, suljetaan ”ovi”, tilaisuus kuulua siihen luokkaan, eikä kukaan enää saata mennä sen kautta. Kun kaikki viisaat ovat menneet sisälle, tulee edeltä määrätty luku olemaan täysi; ja silloin nousee isäntä ja sulkee oven. (Luuk. 13:24,25; Matt. 25:10) Herramme itse sanoo meille, että silloin alkavat monet nähdä asiat toisin – nähdä mitä etuja ja tilaisuuksia uhrautumiseen heillä kerran oli, mutta jotka he laiminlöivät. Mutta kun he koettavat päästä sisälle, sanoo Mestari heille: En tunnusta teitä Morsiamekseni – se on täysilukuinen, ja minulla on ainoastaan yksi morsian. Mutta, Jumalalle olkoon kiitos, toiset raamatunpaikat osoittavat, että tyhmät neitseet, vaikka ovatkin hyljätty korkeasta kutsusta, johon heidän käytöksensä koetuksen aikana osoitti heidät arvottomiksi, siitä huolimatta ovat suosion kohteina ja saavat vaatimattomamman paikan Herran taloudessa.

Taistelkoon sen tähden jokainen, ennen kuin ovi suljetaan, ennen kuin uskollisten täysi luku on saavutettu, lujittaakseen kutsumisensa ja valitsemisensa; ja sallikaamme Herran tuota tarkoitusta varten, kallisarvoisten lupauksen ja selittävien vertausten kautta vaikuttaa meissä tahdon ja toiminnan hänen mielisuosiokseen.

Mutta muutamat saattanevat kumminkin sanoa: ”Minä pelkään, etten kuulukaan niiden joukkoon, jotka kutsuttiin ennen kuin yleinen kutsu lakkasi 1881, koska silloin en ainoastaan ollut tietämätön Jumalan lupauksien syvyyksistä, vaan vielä enemmänkin: olin kokonaan vieras Jumalalle ja vihamielinenkin hänelle, enkä ollut minkäänlaisessa liitossakaan hänen kanssaan palvelukseni häntä, kaukana siitä, ja kaukana oli sellainen halukin minusta. Aivan äskettäin tulin vasta tuntemaan Jumalan; äskettäin otin Kristuksen ikeen päälleni oppiakseni hänestä; ja aivan äskettäin sain tietää edusta saada kärsiä Kristuksen kanssa nyt uhrautumisten kautta hänen palveluksessaan, ja että sellaisista kanssauhraajista pian tehdään kanssaperillisiä hänen kanssaan tuhatvuotisvaltakunnan ihanassa työssä. Ja nyt, kun olen saanut nähdä nämä kalliit asiat, kun olen ihailut näitä kallisarvoisia asioita, ja kun olen valmistautunut juoksemaan tätä juoksua voittaakseni tuon ihmeellisen palkinnon, täytyykö minun nyt tulla siihen johtopäätökseen, ettei se olekaan avoinna minulle, sen tähden että kylliksi monta on jo kutsuttu täyttämään luvun. Ei juolahtaisi mieleenikään tahtoa muuttaa jumalallista järjestelyä tai rukoilla, että edes yksi lisättäisi yli Jumalan viisauden määräämän rajan, mutta syvästi tunnen onnettomuuteni.

Sellaisille vastaamme: Jatkakaa juoksemista. Teidän asianne ei ole niin synkkä, kuin se teistä näyttää olevan. ”Ovi” ei ole vielä ”suljettu”. Muistakaa, että jos kaikki, jotka olivat ottaneet vastaan kutsun, kun se lakkasi, osoittautuisivat uskollisiksi liitolleen, ei tulisi

olemaan yhtään liikaa, vaan aivan riittävä määrä. Muistakaa myös, että kokemuksenne, samoin kuin Raamattukin osoittaa, että monista kutsutuista vain harvat tulevat valituiksi, koska ainoastaan harvat osoittautuvat uskollisiksi liitolleen koetuksessa. Siinä määrin kuin muutamat kutsutuista, toinen toisensa jälkeen, osoittautuvat uskottomiksi, muute- taan heidän tilaisuutensa, heidän paikkansa työssä ja heidän palkintonsa kruunut toisille. Joku näistä paikoista työssä ja joku näistä palkinnon kruunuista saattaisi tulla siirretyksi teille, ja teidän nimenne tulla kirjoitetuksi elämän kirjaan koejäsenenä Kristuksen morsiameksi jonkun tilalle, jonka nimi on tullut sieltä poispyyhityksi arvottomana. — Katso Ilm. 3:5; Hebr. 12:23

Niillä, jotka voivat käsittää nämä kalliit lupaukset ja jotka haluavat työskennellä viini- tarhassa, on vahva sisäinen todistus, että he ovat siinneet hengestä; (Katso I osa, 12. luku.) sillä inhimillisen mielen, senkin jälkeen kun se on vanhurskautettu, on mahdotonta käsit- tää niitä syvyyksiä, joita Jumala on aikonut ainoastaan niille, jotka ovat vihkiytyneet ja tulleet hyväksytyiksi. (1 Kor. 2:6-12) Ja Herra on liian rakkaudestarikas ja liian oikeamieli- nen salliakseen kenenkään sydämessä toiveita, jotka eivät koskaan voisi toteutua. Olla hengestä sinnyt, totuuden sanan kautta, edellyttää lopullista syntymistä henkiseen tilaan, ellei sinnyt sellaisenaan osoitaudu arvottomaksi — uskottomaksi. ”Älkää sentäh- den heittäkö pois luottamustanne, jolla on suuri palkka.” — Hebr. 10:35

Yhdestoista tunti

Matt. 20:1-16

Tämä vertaus näyttää olevan annettu erityisesti meille opetuksesi tänä aikana. Työn- tekijät ovat noita totisia, vihkiytyneitä Jumalan lapsia, jotka koko tänä evankeliumikaute- na — ”päivänä” vertauksessa — uskollisesti käyttävät aikansa ja voimansa, ei oman minän- sä, eikä mammonan palveluksessa, vaan Jumalan palveluksessa. Työntekijöillä esitetään siis ainoastaan uskollisia, jotka kaikki saavat saman palkan, valtakunnan kunnian, jota vertauksessa kuvataan ”denaarilla”.

Kutsun ylimalkaisuutta ja työntekijäin tarvetta esitetään neljän kutsun kautta — aikai- seen aamulla, kello yhdeksän, kello kaksitoista, ja kello kolme iltapäivällä. Se mikä olisi palkka, mainitaan täsmällisesti ja selvästi ainoastaan alussa: isäntä sopi silloin heidän kanssaan antaakseen yhden denaarin heidän palveluksestaan. Siten käsitti varhainen seurakunta lupauksen valtakunnasta, mutta se häipyi sittemmin pääasiassa näkyvistä, eikä siitä enää puhuttu selvästi. Elävät jäsenet Kristuksen seurakunnassa, jotka tekevät työtä hänen viinitarhassaan, minä aikana tahansa evankeliumikautena, esittävät kaikki työntekijöitä. Ja vertaus osoittaa erityisenä piirteenään luokkaa, joka menee tähän Herran palvelukseen, kun päivän työ on jo melkein tehty ”yhdennellätoista [viimeisellä] hetkel- lä.” Heitä esitetään sellaisina, jotka haluavat tulla Mestarin palvelukseen, mutta on liian myöhäistä, koska yleinen kutsu on päättynyt. He sanovat: ”kun ei kukaan ole meitä palkannut” — me tulimme liian myöhään päästäksemme palvelukseen kutsun aikana.

Mestari vastaa osoittamalla ovea, joka ei vielä ole ”suljettu”, tilaisuutta, joka ei vielä ole suljettu toimiaksemme ja kärsiäksemme hänen palveluksessaan, tilaisuutta, jonka sulkeminen ilmoitetaan yön tulon kautta, jolloin ei kukaan voi tehdä työtä. Mutta hän ei

sano mitään palkasta, vaikka hän toisia palkatessaan yleisen kutsun aikana, sanoi: ”Mikä kohtuus on, sen annan teille”, osan alussa sovitusta maksusta.

Niin on Herramme evankeliumikauden aikana alituisesti puhetorviensa kautta kutsunut kaikkia uskovaisia tulemaan hänen palvelukseensa. Täysi palkinto, jumalallinen luonto ja kirkkaus valtakunnassa, lausuttiin selvästi ja ymmärrettiin selvästi alussa; mutta vaikka sitä on lausuttu uudelleen koko aikana, ei sitä sen jälkeen kumminkaan ole selvästi ymmärretty, suuren totuudesta luopumuksen johdosta. Mutta nyt olemme tulleet evankeliumikauden palveluspäivän loppuun – ”yhdententoista hetkeen.” Kutsumisen aika työhön täksi päiväksi on mennyt. Kumminkin on nyt muutamia, jotka seisoskelevat sanoen: Meitä ei ole kutsuttu työhön; ”kukaan ei ole meitä palkannut;” meillä ei ole mitään toiveita työstä, eikä myöskään palkasta, jos me saisimmekin työtä; kutsu on päätynyt, päivän työ on melkein suoritettu; työmiehiä on kyllin ilman meitä. Mutta näille tahtoo Mestari meidän, hänen puhetoverinaan, sanovan: ”Menkää tekin viinitarhaani;” – en lupaa mitään, yleinen kutsu on päätynyt, aika on lyhyt, työaika on melkein päätynyt, tulee yö, ”jolloin ei kukaan voi tehdä työtä;” mutta menkää sisälle, osoittakaa rakkauttanne ja uutteruuttanne ja jättäkää palkinto riippuvaksi minun anteliaisuudestani.

Ja tässä on kaikki, mitä voimme sanoa; ainoa toivo minkä voimme antaa, on, ettei kukaan koskaan ole tehnyt Mestarillemme työtä saamatta paljon suurempaa palkkaa kuin hän voi pyytää tai odottaa. Ja sitä paitsi tiedämme, että muutamat työpaikoista tulevat vapaiksi sen kautta, että muutamat eivät pysy uskollisina, ja että palkinnon kruunut, jotka ovat aiotut uskollisille, annetaan toisille, jotka uskollisuutensa ja uhrautuvaisuutensa kautta osoittautuvat työn ja palkinnon arvoisiksi.

Siis, jos joku aivan nykyisin on tullut tuntemaan ja rakastamaan Herraa ja haluaa palvella häntä ja hänen totuuttaan, älköön sellainen olko alakuloinen siitä, että yleinen kutsu päättyi 1881. Jos te näette ”oven”, tilaisuuden, uhrautumiseen ja palvelemiseen olevan avoinna edessänne, niin astukaa sisään. Mutta astukaa pian; sillä yö, pimeä aika ja totuutta vastaan kiivas vastustuksen aika, on pian yllämme ja estää teitä astumasta palvelukseen. ”Aamu tulee, ja tulee yökin.” ”Tulee yö, jolloin ei kukaan voi tehdä työtä.” Kun tämä on tullut todellisuudeksi, silloin tietäkää, että ”ovi on suljettu”, että kaikki viisaat neitseet ovat menneet sisälle, että kaikki ovat hyväksytyt, ja että kaikki vapaat paikat ovat tulleet täytetyiksi. Kun kaikki erityiset ”Jumalan palvelijat” sinä aikana ovat ”leimatut otsiinsa”, (he ovat saaneet tietoisien käsityksen Jumalan suunnitelmasta) päästetään neljä tuulta irti (Ilm. 7:1-3), ja ne aikaansaavat suuren hädän ”pyörremyrskyn”, jonka keskellä Elialuokan jäännös ”muuttuu” ja korotetaan kunniaan valtakunnassa.

Mikä opetus tässä onkaan sellaisille, jotka ovat tehneet liiton Herran kanssa, palvelukseen häntä ennen kaikkea, ja jotka laiminlyövät hänen työnsä taistellakseen ajalla, ajatuksilla ja varoilla katoavien riemujen ja palkintojen puolesta, joita maailma tarjoaa. Näitä Herra kehottaa sanoen: ”Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun.” ”Joka voittaa (joka voittaa itsessään maailman hengen), se näin puetaan valkeisiin vaatteihin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeään elämän kirjasta, ja minä olen tunnustava hänen nimeään Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä.” ”Pidä, mitä sinulla on, jottei kukaan ottaisi kruunuasi.” – Ilm. 2:10; 3:5,11